CÂINII RĂZBOIULUI

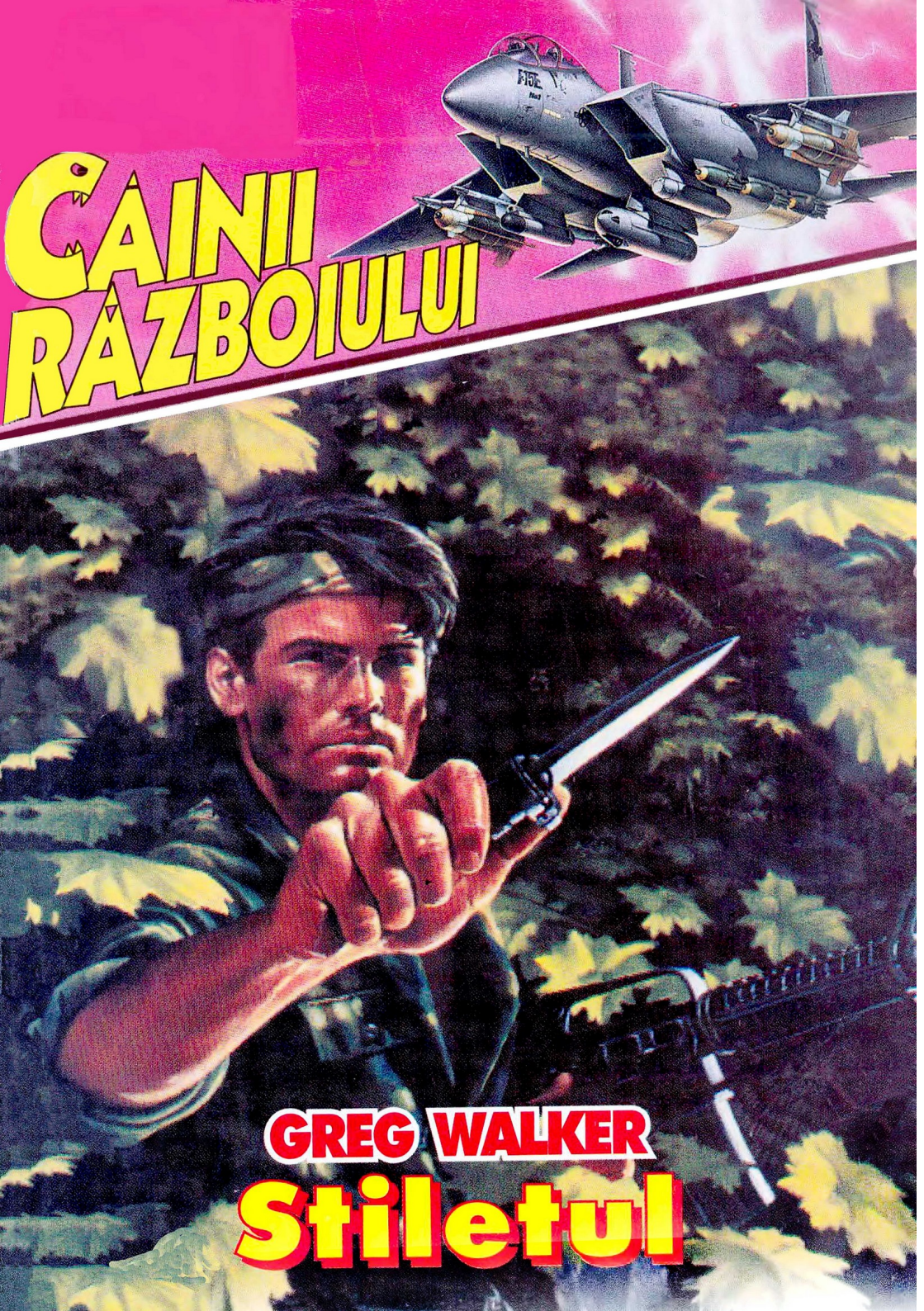

GREG WALKER

Stiletul

Greg Walker

STILETUL

V.1.0

Traducere de Radu Timnea

Editura Z
1998

1

Santinela sandinistă singuratică îşi târa picioarele prin nisipul care se agăţa şi trăgea de cizmele lui, la fiecare pas. De umăr, avea atârnat un AK-47 ponosit, ca şi cum arma ar fi fost un însoţitor extrem de nedorit al acelui serviciu de gardă. Şi chiar aşa era, căci Roberto Salazar era cizmar, prin origine, nu soldat.

Apa de jad verde a golfului ataca plaja cu o regularitate nesfârşită. În timp ce privea în strălucirea soarelui, Salazar simţi prezenţa Insulei Tiger, aflată doar la şaisprezece kilometri de coasta Nicaraguei. Deşi era un teritoriu al Hondurasului, Salazar auzise zvonuri că *gringos*[1] aveau acolo o bază secretă de comando. Se mai zvonea că din acea bază, trupele de diversiune şi mercenarii lansau atacuri împotriva revoluţiei lui Daniel Ortega, preşedintele Nicaraguei. Salazar ştia că aveau loc astfel de atacuri, dar despre baza din insulă... ei bine, zvonurile erau treaba femeilor şi trebuiau lăsate în seama lor.

După încă o sută de metri de drum obositor, se sătură. Pe acea plajă nu se întâmpla nimic, niciodată. Numai canoniera din Honduras, care trecea la fiecare două zile şi al cărei echipaj cu piepturile goale manevra mitraliere greoaie de calibru 0,50. Măcar aceştia păreau să se bucure de îndatoririle lor. Mult mai mult decât un cizmar bătrân, care ar fi preferat să stea în piaţa unui oraş, lucrând o pereche de cizme bune, pentru primar.

Santinela se aşează greoi în genunchi, foindu-se până formă o depresiune confortabilă. Scoase AK-ul din poziţia incomodă, puse puşca pe genunchi şi îşi coborî borul larg al şepcii *gorra* de camuflaj, aşa încât soarele să nu-l deranjeze în scurta perioadă de odihnă pe care şi-o lua.

În timp ce moţăia, Roberto auzi bâzâitul familiar al canonierei, care plutea peste valuri „Lasă-i pe ei să păzească plaja asta goală”, îşi spuse el. „Cât despre bietul cârpaci de pantofi, ziua e prea călduroasă şi serviciul prea lipsit de sens, ca să facă altceva decât să tragă un pui de somn, până la sosirea schimbului”.

La treizeci de metri în spatele paznicului care stătea cu capul în piept, sergentul major David Lee tocmai termina de ataşat amortizorul-tub de douăzeci de centimetri la ţeava carabinei sale

[1] Gringo = termen pentru americani, în limba spaniolă, *(n. t.).*

de supravieţuire High Standard, calibru 0,22. După numai câteva minute, arma era din nou gata de acţiune, zgomotul brizanţilor acoperind mişcările lui Lee, care se pregătea să tragă.

Lângă Lee stătea întins sergentul de stat-major Angel Barahone. Acesta era nicaraguan prin naştere, dar familia lui fusese forţată să fugă din ţară. Emigraseră în Statele Unite, se stabiliseră în Miami, iar Angel începuse să-şi planifice viitorul. Se înrolase în Armată cât de repede reuşise, dorind să devină una dintre legendarele Berete Verzi despre care cel care-l recrutase vorbea cu atâta entuziasm. Armata avea să-i ofere lui Angel şansa de a merge la şcoală, precum şi un salariu lunar, din care cea mai mare parte o trimitea acasă.

Barahone excelase în pregătirea lui, absolvind printre primii zece la sută din clasa sa de trupe speciale. De atunci rămăsese alături de Forţele Speciale, dispreţuind stricteţea armatei convenţionale de a face lucrurile conform regulamentelor. Mai avea o lună până să fie recrutat pentru al doilea tur, o mişcare pe care toţi cei din echipa lui se aşteptau să o facă.

Dar, în acea zi, sergentul de stat-major Barahone se gândea numai la momentele imediat următoare ale misiunii. Ţinea în mâini un binoclu de câmp M-19, cu care examina plaja din faţă. În rucsacul din spate avea staţia radio PRC-77, cu care urma să cheme canoniera care aştepta şi care era singura lor metodă de extragere de pe coasta nicaraguană. Imediat ce aceasta acosta şi recupera echipa, Lee urma să ordone reîntoarcerea lor la baza din Insula Tiger.

Singurul obstacol rămas era silueta solitară a lui Roberto Salazar.

Echipa era strânsă într-un perimetru mic, sub desişul unor arbori *bocea*, care se întindeau pe lungimea plajei, pe aproape cinci sute de metri. În timp ce echipa de trăgători de elită ţinea plaja sub observaţie, ceilalţi le asigurau protecţia, examinând partea din spate şi de pe laturi. Nimeni nu vorbea. Comunicaţia era realizată prin folosirea semnalelor cu mâna sau prin scurte încuviinţări din cap. Tăcerea nu mai era o barieră pentru oamenii lui Lee, lunile petrecute de ei împreună, pe câmpul de luptă, permiţându-le o intimitate care ar fi fost invidiată de nişte îndrăgostiţi.

Numele fiecărui om fusese înlocuit cu câte o literă fonetică a alfabetului. Astfel economiseau timp şi confuzia era redusă la minim, atunci când Lee avea nevoie să discute rapid cu un membru ai echipei. Dintre toate echipele din batalion, ODA-13

era singura despre care Lee ştia că putea acţiona zile întregi, fără să rostească mai mult de câteva cuvinte pe zi. Era unul dintre motivele pentru care era singura echipă care executa misiuni de genul celei pe care erau pe cale să o încheie în clipa aceea.

Comandantul echipei îşi verifică Rolex-ul şi, observând că „fereastra de timp" pentru extragere era deschisă, se hotărî. Sperase să reuşească să plece fără probleme, dar dorinţa neaşteptată a paznicului de a trage un pui de somn făcuse acea opţiune imposibilă. Fixă cu fermitate patul din plastic al armei în buzunarul de pe umăr şi simţi cum Barahone îşi plasase cizma stângă aşa încât să preseze cizma lui dreaptă. Atâta timp cât acea presiune era prezentă, Lee ştia că zona era liberă şi că putea trage. Dacă trăgătorul simţea că presiunea era îndepărtată, trebuia să aştepte, până când problema apărută era identificată de cel care o reperase.

Căpitanul honduranian reduse admisia motoarelor duble exterioare ale canonierei, plutind uşor la aproape doi kilometri de coasta acoperită cu nisip alb. Aştepta, ascultând pe frecvenţa convenită. Echipa avea doar zece minute la dispoziţie ca să elibereze plaja, după ce barca lui atingea nisipul. Dacă nu apăreau sau dura prea mult până să ajungă la el, trebuia să se retragă şi să se întoarcă pe insulă. Mârâi o serie de comenzi către echipaj şi îşi aranjă ochelarii de soare, în timp ce se pregăteau să se repeadă spre plajă.

În sinea lui, ştia că nu avea să lase pe nici unul dintre ei în Nicaragua, niciodată. Ştia că nici ei nu l-ar fi lăsat, dacă el ar fi încercat. Dacă *gringos* nu luau contact cu el în acea zi, urma să continue traseul de patrulare stabilit anterior şi să se întoarcă să repete acelaşi scenariu, la fiecare două zile. În definitiv, era un profesionist.

La adăpostul copacilor *bocea,* Lee începu numărătoarea de şaizeci de secunde care avea să se încheie prin apăsarea trăgaciului. Ochi prin luneta Weaver de mare putere, aducând cruciuliţa pe baza capului santinelei. La jumătatea numărătorii silenţioase, îl simţi pe Barahone parcurgând pentru ultima dată plaja cu binoclul, în timp ce cizma lui menţinea în continuare contactul cu a lui Lee.

Pentru Lee, timpul parcă se opri în loc. Fiecare mişcare a santinelei adormite deveni distinctă, aproape singulară în desfăşurarea ei. Valurile care se zdrobeau răsunător de ţărm încetară să mai constituie un motiv de distragere. Briza rece

uşoară care venea dinspre golf nu-i mai înfiora pielea acoperită de sudoare. Toată atenţia îi era îndreptată doar spre porţiunea mică de păr şi piele pe care o ţinea acum prizonieră în reticularul lunetei sale.

La şaizeci, degetul arătător al lui Lee se mişcă singur. Carabina trosni, împingând uşor în umărul lui Lee. Trăgătorul rămase cu ochiul lipit de vizor, gata să tragă din nou, dacă era necesar. Barahone urmări prin binoclu cum corpul santinelei se aplecă în faţă, în urma impactului. În timp ce acesta începea să se prăbuşească în nisip, Angel privi ceafa omului şi reperă balta roşie care se întindea rapid pe gulerul albastru ai cămăşii santinelei. Examinând în continuare cadavrul, tânărul sergent de stat-major văzu petele rozalii care fuseseră pulverizate în forma unui evantai din mătase japonez, în faţa locului în care stătea paznicul. Nisipul nu mai era alb ca zahărul, ci sclipea acum din cauza particulelor minuscule de carne explodată, os facial şi creier.

Barahone îşi luă cizma de pe a lui Lee şi îl bătu de două ori cu palma pe umărul drept, semnal prin care-i comunica acestuia că o singură împuşcătură fusese suficientă. Bariera finală dintre echipă şi o bere rece nu mai reprezenta o ameninţare.

Angel se ridică repede într-un genunchi, scoase emiţătorul staţiei radio şi stabili contactul cu canoniera care aştepta. Lee îşi verifică echipa o clipă, remarcând cu mândrie că nici unul dintre oamenii care aşteptau nu se compromisese privind în spate, ca să vadă lovitura lui. Fiecare dintre ei stătea întins, cu carabina CAR-15 în faţă şi cu grenadele la îndemână. Lee simţi în piept un val de emoţie faţă de echipa lui. Erau la fel de buni ca cei cu care lucrase în sud-estul Asiei, poate chiar mai buni, ţinând cont de constrângerile politice abisale ale războiului din America Centrală.

Barahone plesni din degete de două ori, comunicându-le astfel că barca se apropia. Lee începu să transmită instrucţiuni, folosindu-şi mâinile, ochii şi degetele. Fiecare semn fu primit cu o încuviinţare din cap a membrilor echipei.

Era timpul să părăsească zona operaţiunii.

Pe mare, honduranianul dădu alarma şi împinse imediat în faţă manetele gemene de admisie. Ambarcaţiunea din fibră de sticlă se ridică singură afară din apă şi începu să gonească spre plajă. Trăgătorii, cu mâinile strânse cu putere pe mitralierele lor de calibru 0,50, începură să examineze ţărmul, în căutarea unor oaspeţi neinvitaţi. În timp ce apa sărată pulverizată peste ei le

îmbiba uniformele deja ude, numărătoarea inversă finală se apropia de sfârşit.

Echipa era pregătită. După ce ridică singurul cartuş folosit, Lee le ordonă oamenilor lui să recupereze cadavrul santinelei şi arma acestuia, înainte să plece de pe plajă. Nu trebuia lăsat nici un indiciu că avusese loc o incursiune. Acestea erau ordinele pe care le primise. Rămăşiţele sandinistului urmau să fie legate de o greutate şi aruncate peste bord, imediat ce înaintau destul de departe în golf. Arma trebuia dusă pe insulă, ca parte a efortului lor informaţional. Cei care aveau să vină să-l caute pe paznic urmau să găsească doar o întindere goală de nisip.

Acesta era modul în care erau purtate războaiele secrete şi uneori aşa erau câştigate.

Prora bărcii era aliniată exact pe direcţia echipei şi fiecare om se încordă, în timp ce canoniera se apropia rapid. Ştiau cu toţii că acelea erau momentele cele mai periculoase ale misiunii, în acele clipe se putea întâmpla orice şi de obicei chiar se întâmpla. Extragerile erau un adevărat blestem.

Căpitanul honduranian tăie alimentarea motoarelor în ultima clipă, înainte ca barca să eşueze pe plajă şi execută cu îndemânare o acostare aproape perfectă. Fără să aştepte, unul dintre mercenarii navali sări în apa adâncă până la genunchi şi stabiliza prora, cercetând cu privirea liziera de copaci, în căutarea americanilor pentru care veniseră acolo. La bord, ţevile lungi şi graţioase ale mitralierelor se roteau leneşe pe suporturile lor, în timp ce trăgătorii le învârteau dintr-o parte în cealaltă. Honduranianul privi nerăbdător minutarul ceasului lui. Timpul era critic şi nu voia să fie prins într-o poziţie atât de vulnerabilă, în curtea inamicului.

Lee şi Barahone se ridicară şi începură să alerge spre siguranţă. Lee avea carabina CAR prinsă la spate, iar în mâna stângă ţinea puşca mortală de calibru 0,22. Angel alerga paralel cu el, ţinând strâns în mâna dreaptă puşca de asalt, cu degetul arătător în lungul părţii de sus a apărătoarei trăgaciului. Dacă începeau să zboare gloanţe prin aer, amândoi puteau riposta cu foc în ambele direcţii. Apropiindu-se de cadavrul lui Salazar. Se pregătiră să-l recupereze.

Trecură în fugă pe lângă el, încetinind doar atât cât să-l ridice în picioare, după care începură să-l târască spre marginea apei. Lee lăsă puşca AK acolo unde se afla, bazându-se pe unul dintre ceilalţi să o ia. Intrară, stropind, în apele calde ale golfului şi aruncară cadavrul peste balustrada joasă a canonierei, auzind o

bufnitură înfundată când corpul atinse puntea. Se răsuciră, aşa încât acum stăteau în genunchi în apă, cu faţa spre liziera de copaci, devenind elementul de siguranţă pentru restul echipei, care încă aştepta.

Charlie şi Delta ţâşniră brusc dintre copaci, alergând spre locul acum gol, pe care-l ocupase santinela. Charlie se aplecă şi prinse de bandulieră puşca AK căzută, fără să se oprească din alergare. Delta se opri ca să arunce nisip peste petele de sânge, folosind o creangă pe care o tăiase din unul din arborii *bocea.* Eforturile lor nu ar fi păcălit un căutător experimentat de urme, dar ar fi trecut de inspecţia obişnuită a cuiva care ar fi mers, pur şi simplu, pe plajă. Terminând, Delta începu din nou să alerge spre canonieră, azvârlind mătura improvizată numai după ce se aruncă peste proră şi ateriză peste corpul nemişcat al santinelei sandiniste.

În spate rămăsese numai Echo. Când ceasul căpitanului canonierei semnală trecerea a două minute, ultimul membru al echipei de operaţiuni speciale ieşi din umbra în care stătuse ascuns. Echo mergea cu spatele, cu un pas constant, ţinând carabina retezată la nivelul şoldului, cu selectorul pe foc automat. Arunca o privire rapidă în spate, spre barcă, la fiecare câţiva paşi, cu nişte mişcări sigure şi controlate.

Când mai avea doar câţiva metri până la barcă, Echo se învârti pe călcâie, aruncându-i un zâmbet strălucitor lui Lee. Îşi ridică arma CAR-15 pe umăr, cu o mână pe mâner şi păşi indiferent în apa de douăzeci de grade, după care se căţără în canoniera care începuse deja să se retragă.

Căpitanul comandă rapid marinarului de la prora să-i împingă de pe fundul oceanului. Lee şi Barahone îşi concentrară forţele împotriva greutăţii protestatare a bărcii, cizmele lor înfigându-se adânc în nisipul ud moale, chiar sub suprafaţa apei. Dintr-o dată, fără nici un avertisment, se desprinseră de Nicaragua, în timp ce mâinile celorlalţi îi ajutau să urce la bord. Căpitanul întoarse din nou prora spre oceanul deschis.

Călătoria de douăzeci de minute până pe insulă fu îmbătătoare. Cele două echipe de comando schimbau între ele insulte vesele ca şi cum ar fi fost nişte rude care nu se mai văzuseră de mult. Încordarea stăpânită în timpul misiunii şi a extragerii explodă sub mugetul triumfător al motoarelor duble, iar apoi fu măturată în bătaia vântului. Lee trecu pe lângă căpitan şi merse în faţă, aşezându-se în locul în care fusese întins cadavrul. Înainte să fie aruncat în golf. Ţinea ţeava carabinei de 0,22 fixată între genunchi, cu gura ei micuţă

îndreptată spre cer. Lee îşi trase pălăria cu bor îngust peste ochi şi se retrase în sine, aşa cum avea obiceiul atunci când misiunea se apropia de sfârşit. Restul echipei îl ignoră cu respect, ştiind că nevoia de izolare a sergentului echipei era modul lui de revenire.

Angel Barahone stătea în picioare lângă Lee, cu un zâmbet sclipitor pe faţa lui frumoasă. Râsul şi pălăvrăgelile de după misiune exprimau uşurarea că scăpase de pe ţărm în viaţă. În adâncul sufletului, celebra o incitare şi mai adâncă. Aceasta era ultima lui misiune alături de *gringos.* Dacă totul mergea conform planului lui, următoarea lui incursiune în uniformă avea să fie în calitate de comandant sandinist.

Simţind bătaia constantă a motoarelor care vibrau sub chila din fibră de sticlă, Barahone era la fel de sigur că nimic nu avea să intervină în dezertarea lui către revoluţia nicaraguană, cât era de sigur că Roberto Salazar era mort.

În loc să acosteze la complexul naval principal, Lee îi ordonă căpitanului să-i lase în apa puţin adâncă de mai jos de casa echipei. Experienţa trecută îi spunea că personalul CIA local se aştepta ca ei să acosteze la debarcaderul lung de beton, unde se întorceau de obicei vasele de patrulare, după expediţiile lor zilnice. Lee nu avea chef să dea raportul imediat, mai ales dacă şeful staţiei era absent şi îi ţinea locul unul dintre cei doi oameni cu contract. Câteva minute în plus nu răneau sentimentele nimănui, iar dacă o făceau, nu era nici o problemă.

La baza de comando hondurianã erau desemnaţi trei membri ai Agenţiei[2]. Numai Jeff Cranston era angajat salariat, ceilalţi doi fiind ucigaşi plătiţi. Cranston se referea la „ajutoarele” lui ca la „personal cu contract”, un termen elegant pentru *mercenar,* după părerea lui Lee. Trecutul şefului staţiei includea o perioadă scurtă în Armată, pe care o folosea deseori ca să-i impresioneze pe cei care vizitau baza strict secretă. Lee nu era impresionat de poveştile pe care le răspândea Cranston despre turul lui în LRRP a diviziei a Patra, ştiind din ceea ce auzise la Bragg că performanţele Companiei K erau un subiect ridiculizat în rândurile infanteriştilor marini şi al oamenilor din Forţele Speciale, care îi văzuseră în direct în acţiune. Mulţi oameni purtaseră uniforma, dar puţini făcuseră mai mult decât să se ocupe de scenarii de antrenament şi de citirea unor maldăre de rapoarte fără sens scrise de soldaţii profesionişti. Cranston nu

[2] Agenţia = CIA = Central Intelligence Agency = Agenţia Centrală de Informaţii.

era rău, privit ca un agent de câmp lipsit de experienţă, dar el reprezenta Agenţia şi de aceea nu trebuia să se aibă prea multă încredere în el.

Oamenii cu contract erau Williams şi Burton. Amândoi şopteau despre trecutul lor în operaţiuni secrete şi păreau destul de profesionişti în relaţiile lor cu echipa lui Lee. Erau rareori în bază, preferând să-şi petreacă timpul pe numeroasele vase mici pe care Agenţia le folosea ca să oprească fluxul de arme şi provizii ce erau transportate pe apă în El Salvador, din Nicaragua lui Ortega.

În general, Lee prefera să evite orice contact cu oamenii Agenţiei, cu excepţia cazului înecare misiunea îl obliga să o facă sau dacă era vorba de vreo bere, după o zi de muncă. Echipa lui simţea politica neoficială şi adoptase rapid neîncrederea lui Lee faţă de orice avea legătură cu Agenţia. Barahone fusese cel care-i poreclise pe oamenii Companiei „veveriţele secrete”, o frază care îşi câştigase o popularitate instantanee în rândul camarazilor lui.

Echipa descărcă vasul şi începu să urce pe panta stâncoasă abruptă, pe o cărare mică bătătorită, care conducea în partea din spate a casei lor. În vârf, un soldat honduranian stătea şi le privea eforturile, cu o FN-FAL în echilibru pe genunchii osoşi.

— Hei, jumătate de buletin, îl salută Kelly, când ajunse în vârf. Totul e încă la locul lui sau tu şi amicii tăi ne-aţi jefuit, lăsându-ne fără nimic?

Soldatul, care avea cel mult şaisprezece ani, clătină din cap în semn de negaţie, în timp ce pe faţă îi apărea un zâmbet larg. Kelly, expertul echipei în arme uşoare, zbură cu îndemânare şapca de base-ball în culori de camuflaj de pe capul tânărului, în timp ce începea să urce treptele înguste din lemn. În spatele lui, îl auzi pe soldat schimbând rapid câteva cuvinte în spaniolă cu Phil Koelor, care râse, auzind descrierea făcută de soldat surorii lui Kelly.

Kelly deschise uşile duble şi intră tropăind în combinaţia de cameră de zi şi bucătărie, aruncându-şi cu zgomot rucsacul greoi pe podea. Sergentul din Forţele Speciale întinse braţul lung spre frigider, introduse un deget murdar sub gulerul din plastic al unui pachet cu şase cutii de bere şi îl desfăcu. Ceilalţi membri ai echipei intrară şi ei în cabana aglomerată, dar totuşi confortabilă şi oamenii începură să-şi arunce rucsacele şi să scoată încărcătoarele din Colt-urile Commando silenţioase. Lee intră ultimul, cu trăsăturile eliberate de încordarea de după misiune,

mulţumită călătoriei liniştitoare peste apele golfului.

— Linişte! strigă comandantul musculos. Vreau ca staţiile. Radio şi dispozitivele optice să fie scoase imediat. Asta este misiunea lui Angel.

Barahone înclină din cap în direcţia lui Lee, cu o bere pe jumătate goală în mână.

— Puştile şi carabinele de calibru 0,45 le revin lui Kelly şi Davis. Carabina mea 0,22 rămâne la mine. Koelor verifică aparatele de fotografiat, după care realimentează frigiderul şi o contactează pe doamna cu spălatul, ca să ne ia uniformele. Eu trebuie să discut câteva minute cu „veveriţele”. Are cineva vreo întrebare înainte să plec?

Davis şi Kelly, cunoscuţi drept Charlie/Delta cu câteva ore înainte, îi adresară lui Lee un salut ca la West Point şi începură să adune carabinele scurte şi negre preferate de echipă. Coltul Commando era o versiune scurtată a carabinei M-16, mai lejer şi mai uşor de manevrat pe teren. Fiind alimentată de un încărcător tambur de şaptezeci şi cinci de cartuşe, era o armă bună în mâinile cuiva care-i înţelegea avantajele şi dezavantajele.

Phil Koelor, al cărui nume în timpul misiunii era Echo, îşi scoase bentiţa murdară de pe cap şi o aruncă pe patul lui. Deşiratul specialist în comunicaţii se aplecă după sacul negru din nylon care conţinea aparatul de fotografiat KS99 al echipei şi porni spre un colţ al camerei, unde putea întinde componentele aparatului, fără să fie deranjat. KS99 era un Nikon de 35 mm, cu obiective multiple şi un dispozitiv de declanşare cu motoraş, pentru realizarea fotografiilor rapide. Funcţionase bine în misiunea din ultima săptămână, în Nicaragua, deşi Lee îşi dorea încă un Pen EE, pentru că acesta era mai silenţios, deci mai potrivit pentru utilizarea în teren.

— O să stai mult cu „spiriduşii”, şefule?

Întrebarea fusese adresată de Kelly, în timp ce ridica pe umeri carabinele echipei.

— Sper că nu, Nick. Vreau doar să-i transmit nişte informaţii lui Cranston, să las filmul şi să iau corespondenţa sau orice altceva a sosit de la batalion.

Kelly mormăi, iar Davis i se alătură, cu un sac de Colt 0,45 automate, strâns între mâinile lui uriaşe. Ieşiră împreună, ducând amândouă mesele pe verandă şi începură să demonteze armele, ca să le cureţe. Ascultând discuţiile membrilor echipei, Lee porni pe hol spre camera lui. Închise uşa, se sprijini cu spatele de ea şi permise ultimilor stropi de încordare să-i părăsească corpul.

Camera era mică, conform standardelor americane, conţinând doar un pat de o persoană, un birou mic şi un scaun din lemn masiv. Singura fereastră avea vedere spre baza de comando, care era plină de oameni ce îşi vedeau de treburi, sub soarele arzător ai Hondurasului.

Lee se gândi să se schimbe în ceva curat, examinându-se în oglinda de pe spatele uşii. Mirosul de spaimă şi vegetaţie în putrefacţie era lipit intim de corpul lui.

Sergentul major David Lee şi-i putea imagina pe băieţii de la CIA stând pe scaunele lor, podeaua extrem de lustruită, acoperită cu gresie, reflectându-le dispoziţia, atunci când avea să le înmâneze filmul. Cu ochii minţii, îi văzu purtând cămăşile largi şi confortabile, atât de preferate de americani în America Centrală. Pantalonii largi de golf nepătaţi de urină sau mucegai, cizmele din piele moale urcate pe balustrada joasă a verandei, încălţăminte preferată de războinicii din Washington care stăteau tot timpul în bază.

Parcă îi auzea deja.

„Vreo problemă, Dave?”

„Băieţii tăi s-au întors toţi cu bine?”

„A trebuit să zbori creierii vreunui nenorocit, ca să plecaţi de pe plajă?”

Oh, da, erau un lot de profesionişti, foarte preocupaţi de diverse probleme. Lee zâmbi, gândindu-se cum ar fi fost să-l aibă cu el pe Cranston în acea ultimă misiune ticăloasă. Cinci zile întregi de stat lungit lângă o pistă plină de praf, cu elicoptere sovietice Hind de atac executând decolări regulate împotriva trupelor Contras. Santinelele nicaraguane şi est-germane patrulau perimetrul, în timp ce dispozitivul de derulare mult prea zgomotos al aparatului de fotografiat KS-99 consuma rolă după rolă de film. Era sigur că Cranston ar fi fost plin de fecale după câteva ore scurte în iadul acela.

Ei bine, dacă nu puteau fi acolo în persoană, măcar puteau să miroasă misiunea. Lee hotărî să nu se schimbe şi îşi şterse degetele murdare pe pantalonii deja plini de murdărie, după care luă carabina 0,22 de pe pat şi ieşi pe uşă.

Se opri lângă rucsacul lui, care se afla afară, pe verandă şi scoase dintr-unul din buzunare o cutiuţă din plastic în care se aflau optsprezece role de film alb-negru. Îşi scoase pistolul Hi-Power din toc şi reverifică încărcătorul cu treisprezece gloanţe, după care înfipse revolverul automat uzat sub curea. Îi plăcea Browning-ul, o armă pe care o primise de la Thornton, când

sergentul major veteran fusese comandantul unităţii A-13, înainte să se retragă.

Hotărând să scape de beretă, Lee o schimbă cu o şapcă de base-ball decolorată, care atârna într-un cui, pe peretele verandei. Şapca era o glumă de interior printre oamenii din Golf ai Agenţiei, folosită ca articol de identificare, atunci când personalul Companiei trecea frontierele, în misiuni sfinte. Lee porni pe drumul prăfuit şi îngust care ducea la complexul naval şi fu întâmpinat de o hoardă de copii honduranieni, ai căror părinţi locuiau dincolo de porţile bazei fortificate. Spera să-l găsească pe Cranston în bază, căci nu avea chef să piardă timpul cu pistolarii. Avea de terminat un munte de hârtii până la lăsarea nopţii, iar Lee voia să o facă în compania echipei lui, în timp ce se îmbătau cu toţii, fericiţi.

2

Angel Barahone îşi ştergea faţa cu prosopul, în baia camerei de la hotel. Zborul de la Panama City durase numai câteva ore, iar rezervările fuseseră uşor de schimbat, aşa încât coborâse din avion în Managua, în locul destinaţiei originale, Miami.

Fusese mult mai puţin complicat decât îşi imaginase să aranjeze ca echipa să ţină petrecerea lui de adio cu câteva zile înaintea plecării. În mod normal, astfel de evenimente aveau loc în noaptea dinaintea plecării membrului echipei, permiţând „familiei" lui să-l pună la bordul primului avion spre State, într-o stare care, în cel mai bun caz, putea fi numită intoxicaţie confuză. „Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie", îşi spuse el din nou, în timp ce-şi punea o cămaşă neagră sport peste bustul ca din oţel. Avea nevoie de un cap limpede şi de sobrietate absolută, dacă voia să supravieţuiască primelor douăzeci şi patru de ore în acel teritoriu.

Nu existase nici o obiecţie la cererea lui, iar fiesta îşi urmase cursul, în stil mare. Odată procesul de curăţire încheiat, Angelo ajutase echipa să se pregătească pentru următoarea lor misiune în teren, deşi, tehnic vorbind, Lee ar fi trebuit să-i refuze politicos oferta. Protestând că erau prea aproape de momentul lansării misiunii ca să se lipsească de cineva care să-l conducă la aeroport – o călătorie dintr-o parte în cealaltă a istmului, care ar fi durat toată ziua – Angel sărise în tren şi începuse prima fază a planului dispariţiei sale.

Ajuns la Omar Torrijos International, îşi schimbase rapid planul de zbor şi urcase la bordul unui avion TACĂ, care oprea în San Jose, Costa Rica, Managua şi apoi în Guatemala City. Trecerea prin vama locală nu-i pusese prea mari probleme.

Luându-şi o singură valiză şi o geantă în care împachetase documentele S-2 furate şi filmul nedevelopat de 35 mm, Barahone părea un simplu jurnalist independent. Pentru a juca acest rol, mai băgase în geanta de nylon albastru o varietate de echipamente de fotografiat, câteva scrisori de acreditare falsificate perfect, nişte cărţi de identitate de membru al presei şi o listă de contacte de afaceri false, răspândite în întreaga Americă Centrală.

Îşi prezentase neglijent paşaportul columbian recent cumpărat

şi se urcase la bordul avionului care aştepta, sigur că securitatea din Nicaragua avea să fie doar puţin mai fermă.

Stând singur în timpul călătoriei de la San Jose la Managua, Angel îşi repetase mental pasul următor, gândindu-se la toate aspectele, revăzând fiecare posibilitate, în timp ce avionul se apropia de a doua lui destinaţie din acea zi. Aşa cum se aşteptase, personalul de pază sandinist îi acordase doar o atenţie trecătoare, preferând să-i hărţuie pe acei pasageri care fuseseră atât de nebuni încât să ofere paşapoarte americane, în timp ce treceau prin zona vămii. Ignorând agitaţia produsă în spatele lui în momentul în care un paznic golise valiza supraîncărcată a unei americance pe podeaua murdară din beton, membrul renegat al Beretelor Verzi urcase în al treilea taxi din şirul lung care aşteptau şi transmisese câteva instrucţiuni rapide şoferului, în spaniola lui fluentă.

Drumul cu maşina printre ruinele capitalei răvăşise sufletul lui Barahone. Şoferul vorbea încontinuu, explicând de ce guvernul era forţat să cheltuie banii atât de necesari pentru apărarea revoluţiei, deşi acele fonduri erau esenţiale pentru reconstrucţia economiei naţionale distruse. Era greşeala Statelor Unite, spunea el. Dacă Bush ar fi inversat politica de *loco*[3] a lui Ronald Reagan, atunci Nicaragua s-ar fi bucurat de puţină pace. Dar ce putea face *el presidente*[4]*,* atunci când unităţi Contras în uniforme albastre atacau graniţele ţării, ajutate de cele mai bune trupe ale armatei nord-americane?

— Mai întâi trebuie să luptăm şi apoi să construim! strigase omul, mâna lui ciocolatie strângându-se într-un pumn cu care puncta fiecare cuvânt, lovind ca într-un cui de coşciug, în plasticul crăpat al maşinii Toyota.

Pe scaunul din spate, Angel Barahone ţinea şi el pumnii strânşi, jurând pentru a mia oară să răzbune răul comis împotriva familiei lui de dictatorul Somoza şi apoi de politicienii fără scrupule, care ordonaseră fericiţi moartea a sute de nicaraguani, stând în fotoliile lor de piele din Washington, o crimă în care el trebuise să joace un rol, ca să-şi ducă la îndeplinire teribila răzbunare.

Hotelul Siesta era la numai câteva blocuri de pereţii din beton cenuşii ai lui Sandinista Estado Mayor[5], din centrul oraşului

[3] Loco = nebun.

[4] El presidente = Preşedintele.

[5] Sandinista Estado Mayor = Statul-Major Sandinist.

Managua. Având numai patruzeci şi cinci de camere disponibile, Siesta era confortabil şi intim, fiind locul favorit al jurnaliştilor şi oamenilor de televiziune vizitatori, trimişi să relateze războiul, din partea nicaraguană a gardului.

După o examinare amănunţită a camerei, în căutarea dispozitivelor de ascultare suplimentare, Angel făcuse un duş şi apoi comandase masa la room service. Găsise un microfon, ascuns relativ bine, într-un compartiment săpat în partea din spate a capului de pat. Ignorându-l, fostul membru activ al Forţelor Speciale îşi despachetă echipamentul, verificând cu grijă încărcătura preţioasă de documente secrete a genţii, documente pe care spera să le predea guvernului sandinist în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Angel hotărî să mănânce afară, pe micuţa verandă cu vedere spre piscina goală şi îşi încheie masa spălând-o cu o sticlă de apă primită din partea hotelului. Luă telefonul de pe suportul de lângă pat şi căută prin geantă până când găsi carneţelul negru de adrese pe care începuse să-l redacteze cu mai mult de un an în urmă. Îl răsfoi rapid, oprindu-se când numele legăturii lui îi sări în ochi. O privire rapidă aruncată ceasului Seiko automatic de la încheietura stângă îl asigură că omul se întorsese probabil de la masa de prânz, deşi Angel îşi aminti singur că încă mai acţiona ca şi cum s-ar fi pregătit să sune un ofiţer de informaţii american, din Fort Davis.

Hotărî să se relaxeze o oră, înainte să-l alerteze pe maiorul Marin Flores, de la Biroul de Securitate Internă. Se lăsă în linişte pe spate pe patul mare şi căzu într-un somn uşor. Sergentul major Thornton îl învăţase acea lecţie importantă. Niciodată nu ştii când vei mai avea ocazia să închizi puţin ochii, aşa că e mai bine să dormi atunci când poţi.

Afară, străzile se goleau de oameni, în timp ce locuitorii oţeliţi ai oraşului intrau în perioada siestei de la prânz. Chiar şi pe dealuri, soldaţii de pe ambele părţi îşi întindeau hamacele, luând recunoscători o pauză din tensiunea bătăliei. Fiecare dintre ei ştia că războiul nu-l va părăsi cât timp dormea, că moartea avea să apară din nou lângă el, când se va da ordinul de patrulare prin junglă, după ce furtuna de foc a soarelui îşi va înmuia intensitatea, spre sfârşitul după-amiezii.

3

În timp ce Angel Barahone moţăia în confortabila lui cameră cu aer condiţionat, maiorul Flores, comandantul local al OSI[6] din Managua, stătea la biroul lui, ascultându-l pe un aghiotant care-i citea rapoartele şi cererile acelei zile.

Flores nu putea să suporte acea parte a îndatoririlor lui de şef al securităţii capitalei. Niciodată nu-şi imaginase că revoluţia putea produce atât de multe hârtii inutile, ce se revărsau peste biroul lui în fiecare zi. Cea mai mare parte erau gunoaie, trăncănelile unei noi rase de paraziţi din administraţie, care probabil că nu trăseseră nici măcar un foc de armă şi nu dormiseră niciodată în propria murdărie, în timpul bătăliei pentru independenţă. Dacă ar mai fi crezut în Dumnezeu, ceea ce nu era cazul, Flores s-ar fi rugat ca un al doilea potop să îi înlăture pe toţi acei funcţionari care stricau fiecare încercare a lui de a realiza ceva care să-i fie de folos preşedintelui.

Martin Flores era de înălţime medie şi avea o constituţie uscăţivă. Dar, sub uniforma croită cu grijă, era extrem de musculos, având o putere fizică brută care-l ajutase o dată să reteze gâtul unui individ, în timpul ultimelor zile de luptă, în faţa lui National Palace.

Odiseea lui Flores alături de sandinişti începuse pe vremea când el era profesor de şcoală, într-un *pueblo*[7] micuţ, situat în partea sudică a Nicaraguei. De la profesor de şcoală la luptător pentru libertate, îşi învăţase bine lecţiile de la consilierii cubanezi şi est-germani trimişi ca să antreneze armata care lupta pentru eliberare.

Succesele în luptă îl aduseseră în atenţia agenţilor de informaţii cubanezi, care lucrau pe câmpul de luptă cu rebelii din FSLN[8] şi urcase rapid în grad, susţinut şi de perioada petrecută în Cuba, unde studiase vicleniile războiului negru, la Cartierul General al DGI, din Havana. Mintea iute a lui Flores fusese ajutată de o intuiţie aproape mistică, o combinaţie care îmbunătăţise considerabil calitatea informaţiilor de pe câmpul de luptă şi analiza lor, o dată cu întoarcerea lui în război.

[6] OSI = Biroul de Securitate Internă.

[7] Pueblo = sat, orăşel.

[8] FSLN = Frontul Sandinist de Eliberare Naţională.

Când revoluţia ajunsese la apogeul ei, Flores şi unitatea lui primiseră ordinul să se apropie de capitală, cât mai rapid posibil. Fiind căpitan pe vremea aceea, Martin îşi sporise ciocnirile cu armata, avansând cu rapiditate şi cu un număr tot mai mare de victorii. Ales de comandantul Daniel Ortega, unul dintre cei mai abili lideri ai FSLN, Flores fusese însărcinat cu organizarea uciderii mercenarului american care era consilierul militar şef al preşedintelui Anastasio Somoza.

Michael Echanis era o Beretă Verde ale cărui răni grave din timpul serviciului său militar din Vietnam îl forţaseră să părăsească armata ţării sale în 1970. După o bătălie extrem de dificilă pentru recuperare, omul devenise unul dintre cei mai buni maeştri în lupta corp la corp din ultima vreme. Cu aprobarea tacită a Departamentului Apărării, Echanis începuse să antreneze personal pentru operaţiuni speciale, în propriul lui sistem de luptă de aproape.

În 1977, i se oferise şansa de a antrena echipa de pază a preşedintelui Nicaraguei. Unitatea devenise una din primele forţe antiteroriste organizate vreodată şi lansase numeroase atacuri împotriva sandiniştilor, în timpul perioadei culminante a războiului din 1978.

FSLN ordonase uciderea lui Echanis. Flores acceptase provocarea şi, printr-o planificare atentă şi ameninţări nu tocmai subtile, reuşise să plaseze un dispozitiv exploziv la bordul avionului Aero Commander pilotat de generalul de brigadă Jose Ivan Alegretti Perez. Perez, şeful de operaţiuni al Gărzii Naţionale a lui Somoza, îl invita deseori pe Echanis în zborurile sale. Aflând doar cu o oră înainte de pregătirea unui astfel de zbor, Flores se hotărâse şi comandase amplasarea bombei.

Ordinul lui fusese dus la îndeplinire de un mecanic a cărui familie locuia în teritoriul controlat de FSLN şi, la câteva minute după decolare, avionul explodase la altitudine, iar toţi cei de la bord muriseră înainte să se scufunde în apele reci şi adânci ale Lacului Nicaragua.

De atunci trecuseră cinci ani întregi. Încântarea lui Ortega la aflarea veştii despre asasinat grăbise promovarea căpitanului la gradul de maior, imediat după cucerirea Palatului Naţional, însărcinat cu securitatea capitalei sandiniste, maiorul Flores muncea din greu, sub ameninţarea acţiunilor subversive atât din interior, cât şi din exterior, care încercau să răstoarne guvernul încă nesigur condus de Daniel Ortega.

Cinci ani. Se zvonea că maiorul în curând avea să devină

colonel. Ignorând bârfele ca fiind vorbe nefondate ale funcţionarilor şi ticăloşilor, Flores înaintă o cerere de a fi numit într-o unitate de luptă de la graniţa cu Hondurasul, sătul de poziţia lui de soldat „pe timp de pace”. Ortega refuzase să-i aprobe cererea, spunându-i agerului ofiţer că avea nevoie ca superba organizaţie de informaţii a lui Flores să fie aproape, deoarece situaţia luptei cu Contras devenea tot mai instabilă. Ortega îşi îndulcise hotărârea, acordând maiorului permisiunea de a i se adresa cu prenumele lui, chiar dacă numai atunci când erau singuri. Era o onoare pe care Martin şi-o permitea cu o plăcere perversă – uneori în faţa comandanţilor superiori cărora li se pretindea încă să se adreseze şefului statului cu titlurile de *presidente* sau *commandante.*

Ortega ignora, în general, aparenta uitare a înţelegerii lor, bucurându-se, în taină, de stinghereala pe care o producea astfel maiorul ofiţerilor săi uneori prea îngâmfaţi.

Aghiotantul îşi termină raportul obligatoriu şi îl privi pe maior, căutând un semn care să indice interesul sau lipsa de interes a superiorului său. Flores flutură din mână, trimiţându-l pe micul *cabo* slăbănog să-şi vadă de treburi. Flores îşi aprinse un Marlboro făcut în America (nu putea suporta ţigările produse în străinătate, preferând gustul dulce al produsului original) şi se întoarse să privească strada care nu se golea niciodată şi care se întindea sub balconul său. *„Cât timp mai putem rezista în faţa trupelor Contras?”* se întrebă el. Veştile care veneau din zonele de luptă din nord nu erau bune. În plus, se confruntau cu o opoziţie crescândă şi acasă, cu o economie aproape de faliment, în ceea ce privea piaţa mondială.

Oftă şi începu să se învârtă prin biroul lui mobilat cu grijă. Din când în când, se oprea să rememoreze o amintire din zilele lui de comandant pe câmpul de luptă, când era „legat” de o AK-47, nu de un birou.

„În vremea aceea, revoluţia însemna acţiune şi nu o luptă împotriva hârtiilor inutile şi a birocratismului”, cugetă el cu voce tare.

Puse cu grijă la loc una din fotografii, în care oamenii lui stăteau în picioare în jurul cadavrului unui ofiţer *Guardia.* Flores îşi aminti că aveau nevoie de un adevărat miracol ca să respingă incursiunile inamicului în teritoriul lor. Opţiunile pe care le aveau în prezent erau patetice, fără valoare şi anemice, în substanţă. Trebuia să existe o soluţie!

Brusc, concentrarea lui fu distrusă de ţârâitul interfonului de

pe birou, un apel despre care, mai târziu, avea să admită că îl făcuse să rostească o serie de Ave Maria, căci informaţia celui care suna se dovedi a fi un miracol pe care Flores îl credea imposibil.

— *Mi Mayor*[9]*,* cel care sună este un bărbat care spune că se numeşte Angel Barahone şi că vrea să vorbească numai cu dumneavoastră. Vreţi să vorbiţi cu el?

Flores se aşeză, aranjându-se astfel încât întreaga sa concentrare şi putere să fie focalizate. Intuiţia lui legendară vibra ca un ghimpe de oţel, introdus în coloana vertebrală. Deschise sertarul din stânga sus şi apăsă comutatorul care activa un casetofon instalat de cubanezi exact pentru astfel de situaţii.

— Da, voi vorbi cu el. Faceţi-mi legătura, dar urmaţi procedura obişnuită. Vreau să ştiu unde îl pot găsi pe acest „Angel”, dacă mă face să-mi pierd timpul.

Operatorul manevră butoanele tabloului, comutând cu îndemânare apelul lui Barahone pe linia lui Flores. Odată îndeplinită această sarcină, iniţie rapid procedura de depistare automată, în care era nevoie de numai nouăzeci de secunde pentru localizarea sursei apelului.

— *Senor* Barahone, maiorul Flores la telefon. Cum poate umilul meu serviciu să vă fie de ajutor?

— Domnule maior Flores, începu Barahone, revoluţia este în mare pericol. Nicaragua este pusă în faţa unei noi ocupaţii de către Statele Unite, dar de data aceasta a unei ocupaţii realizate de lacheii contrarevoluţionari şi nu de infanteriştii marini. Trebuie făcut ceva pentru împiedicarea acestui lucru, iar eu am adus acel *ceva* cu mine. E posibil să ne întâlnim?

Flores ascultă cu atenţie cuvintele tânărului. Atent întotdeauna la trădare şi moarte din mâinile Contras, ascultă vocea, în căutarea vreunei nuanţe care să trădeze viclenie. În acelaşi li mp, se simţea ciudat de incitat de sincronizarea apelului, date fiind propriile lui gânduri din momentele anterioare.

— Sigur că putem să ne întâlnim. Vreţi să ordon să fiţi condus aici, într-o zonă sigură, unde să putem discuta liniştiţi?

Un asasin ar fi refuzat sugestia de a intra în cartierul general al OSI, dacă avea misiunea de a-l ucide pe comandantul organizaţiei.

— O idee excelentă, domnule maior. Vreţi să trimiteţi o

[9] Mi Mayor = Domnule maior.

maşină, căci nu dispun de un mijloc de transport propriu şi nu aş vrea să iau un taxi?

Flores se aplecă peste birou şi înhăţă grăbit o foaie de hârtie întinsă de aghiotantul omniprezent. Citind-o rapid, recunoscu localizarea celui care-l sunase ca fiind un hotel local pentru jurnalişti străini.

— Nici o problemă, *senor.* Bineînţeles, trebuie să cer ca să fiţi percheziţionat… Aveţi vreo obiecţie?

La celălalt capăt al liniei, Barahone zâmbi. Maiorul era prudent, aşa cum se aşteptase. Profilurile de personalitate S-2 ale batalionului erau extrem de precise, iar el le studiase bine înainte să-şi pună planul la punct.

— Trebuie să iau geanta cu mine, dar oamenii dumneavoastră o pot controla. Paşaportul meu e columbian, dar tehnic vorbind, sunt american, deşi nicaraguan prin naştere. Sunt un prieten, domnule maior Flores. Un patriot care s-a întors acasă. Mă plasez sub protecţia dumneavoastră competentă.

Surprins, Flores se lăsă pe spate pe scaunul lui şi înmagazină informaţiile pe care le auzea, fără să le judece. Antena lui vibra acum cu o intensitate pe care nu o mai simţise de ani de zile. Îşi continuă precaut dansul telefonic cu interlocutorul necunoscut.

— Unde vă aflaţi, *senor?*

Angel chicoti.

— Haideţi, domnule maior. Sunt sigur că aţi aflat deja de unde sun. Iar dacă nu aţi făcut-o, atunci microfonul plasat în patul meu ar trebui să-i poată aduce pe oamenii dumneavoastră direct la mine, imediat ce va fi examinată banda. Dar, cum nu este necesar să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica, mă aflu la Siesta, în camera treizeci şi opt. Oamenii dumneavoastră mă vor găsi în *lobby.* Voi purta o şapcă de base-ball albastră.

— Bine. Am încredere că îmi veţi aduce ceea ce aţi spus şi nimic în plus. Dacă e vorba de vreo şmecherie, vă asigur că veţi afla ce înseamnă cu adevărat „să ai probleme”.

Barahone, transpirat din cauza concentrării, se pregăti să încheie convorbirea. Ameninţarea implicită a maiorului era clară, iar Angel fu surprins de modul în care reacţionă la asta.

— Cinci minute, domnule maior. La revedere.

Auzind că legătura fusese întreruptă, Flores îşi strigă aghiotantul. Înainte ca maiorul să termine de rostit cuvintele, bietul om intra deja pe uşă, gata să se sinucidă, dacă asta i se ordona.

— Enrique, am nevoie de o maşină şi trei oameni. Trebuie să

fie foarte atenţi, dar să evite duritățile. Un *gringo* care aduce ceva ce va ajuta revoluţia? E fără sens, dar rareori au sens lucrurile care apar de nici unde, fără invitaţie sau recomandare. Aduceţi-l aici pe american. Reţineţi-l la parter, până vă chem eu. Cu acest individ vom respecta procedura, cuvânt cu cuvânt!

Ordonanţa salută, se învârti pe călcâie şi ieşi repede din birou, ca să îndeplinească ordinele lui *jeffe*[10]. Flores bâjbâi după un pachet nou de Marlboro, scoase o ţigară şi o aprinse cu o brichetă mică de aur, pe care o avea de la moartea lui Somoza. Era un cadou de la Ortega, pentru o altă misiune îndeplinită cu succes. În timp ce fumul îi ieşea pe nări şi plutea deasupra biroului, se gândi că era posibil să fie vorba de ceva interesant. Chiar dacă nu se dovedea important, era mai bine decât să asculte o altă serie de rapoarte ale personalului său plin de imaginaţie în „plimbatul” hârtiilor.

Formă numărul preşedintelui, iar apoi închise înainte să răspundă cineva. Era mai bine să aştepte. Era mai bine să aibă ceva sigur, înainte să-l introducă pe Ortega într-o problemă care putea fi o simplă farsă.

Flores îşi fumă ţigara până la filtru, apoi îşi aprinse o alta, în aşteptarea sosirii oaspetelui lui.

[10] Jeffe = şef.

4

Daniel Ortega încheie, spunând poanta unei glume deosebit de lungi şi primi drept răspuns un hohot de râs colectiv al oaspeţilor lui. Preşedintele invitase douăzeci din cei mai apropiaţi prieteni şi asociaţi la palat, pentru cină şi, în ciuda sarcinii cu care era împovărat ca prim om de stat al Nicaraguei, era evident că se distra.

În linişte, ca o umbră fără nici o formă fizică care să-i stinghereasc mişcările, bodyguard-ul personal al lui Ortega apăru lângă acesta, cu un mesaj. Buzele omului atingeau urechea preşedintelui, în timp ce vorbea rapid. Preşedintele Ortega îl ascultă cu atenţie.

Se ridică brusc, aruncând şervetul alb de mătase pe masă, unde. Acesta ateriză, în farfurie.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar un apel urgent îmi solicită atenţia. Continuaţi masa. Mă voi întoarce imediat ce voi încheia această afacere de stat.

Fără să ia în seamă aplauzele lor politicoase, Ortega ieşi cu paşi mari din cameră, iar bodyguard-ul îl urmă respectuos, la trei paşi în urmă, pe cel mai puternic conducător din întreaga Americă Centrală.

Ajuns în holul uriaş care conducea într-unul din cele trei birouri ale lui, preşedintele se opri şi se întoarse spre Alberto.

— Eşti sigur că Flores a folosit termenul „Cod Albastru”?

Omul înclină încet din cap.

— *Si, Jeffe*[11]*.* A spus doar: „Cod Albastru, maiorul Flores. Dă-mi-l pe preşedinte. Nu a vrut să vorbească decât cu dumneavoastră… şi a folosit prenumele dumneavoastră, *mi Presidente*[12]*.*

Ortega mormăi şi puse liniştitor o mână pe umărul servitorului lui. Oricum, la naiba cu Flores! Codul albastru era cel mai sacru din sistemul de securitate sandinist, rezervat doar pentru cele mai mari urgenţe. Folosirea lui cu uşurinţă putea avea ca rezultat o pedeapsă severă, căci invocarea lui avea ca rezultat o legătură directă cu Ortega în persoană, indiferent de momentul zilei sau de ce alte probleme existau.

[11] Si, Jeffe = Da, şefule.

[12] Mi Presidente = domnule preşedinte.

Ortega închise uşa de stejar a camerei care aparţinuse odată lui Somoza şi se aşeză în spatele unui birou plin de hârtii, ridicând telefonul.

— Flores, sunt Daniel. Alberto mi-a spus că ai lansat un Cod Albastru. Ce s-a întâmplat? S-a săturat Bush de noi şi şi-a lansat trupele de paraşutişti?

Preşedintele se cutremură în sine la gândul unei invazii în plină forţă din partea Statelor Unite. Nu avea nici o îndoială cu privire la rezultatul unei astfel de acţiuni şi se temea de ea mai mult decât voia să recunoască.

Flores începu să vorbească. Vocea îi tremura de incitare, în timp ce relata prima lui convorbire telefonică cu Barahone şi ceea ce se întâmplase după aceea. Ortega nu-l mai auzise vorbind astfel pe prietenul lui de când cuceriseră capitala, în ’79.

— Cred că este salvarea noastră, Daniel! spuse Flores grăbit. Ascultă-mă cu atenţie şi spune-mi cum vrei să continuăm. S-ar putea să ne aflăm, în sfârşit, în situaţia de a-i pune sare pe coadă domnului Bush!

Următoarele zece minute, preşedintele Nicaraguei îl ascultă pe şeful Securităţii sale. Faţa lui, mai înainte înnegurată de teamă, strălucea acum. Când Flores îşi încheie raportul, Ortega lansă o serie de întrebări:

— Cât de sigur eşti, Martin? Acest Angel Barahone există cu adevărat? Informaţia pe care o aduce el e verificabilă? De ce ar face asta un om ca el, Martin?

Flores se aplecă în faţă, pe scaunul lui, aproape atingând cu fruntea suprafaţa extrem de lustruită a biroului. Era obosit, corpul îi amorţise. Totuşi, mintea îi era alertă, indiferentă la încordarea care-i afecta trupul fizic. Timp de mai mult de trei ore, ascultase benzile pe care le înregistraseră în timpul interogatoriului lui Barahone. În faţa lui, aranjate cu grijă şi prinse cu pioneze pe tabla ridicată în pripă pe perete, se aflau şaptezeci şi două de detalii mărite de pe filmul pe care Angel îl introdusese, în secret, în ţară. Martin Flores era buimăcit de ceea ce avea în mâini. Era cheia, miracolul pentru care nu se mai putea ruga. Punctul de întoarcere pentru Nicaragua, dacă era folosit aşa cum trebuia.

— Daniel, ca profesionist, trebuie să-ţi spun că trebuie confirmate multe lucruri. Acest proces necesită timp. Timp şi prudenţă din partea noastră, căci nu ne putem permite să-i alertăm pe *gringos,* înainte să fim gata de acţiune. Dacă omul nostru este cine şi ceea ce pretinde, iar documentele lui sprijină

în mod clar fotografiile la care mă uit chiar în clipa asta, s-ar putea să fim în posesia celei mai mari lovituri informaţionale pe care a văzut-o războiul. Va zdruncina din temelii administraţia lui Bush şi va face chiar şi aventurile colonelului North să pălească, în lumina revelaţiilor pe care le poate oferi Barahone.

Ortega privea gânditor tabloul de pe peretele din faţa lui. Îi plăcea arta şi nu ratase niciodată vreo ocazie de a vizita astfel de centre, atunci când călătorea peste hotare. Concentrându-se, preşedintele se gândi la toate vicleniile pe care le avea la dispoziţie, înainte să vorbească.

— Aceste fotografii sunt cu elicoptere Hind sovietice, est-germane şi ce altceva?

— Comandouri americane, Daniel. Teroriști *gringo* făcând poze, transportând arme, deplasându-se prin Nicaragua ca şi cum ei ar fi stăpânii locurilor. Chiar eu am recunoscut zona şi o parte dintre consilierii germani. Fotografiile sunt foarte reale, *mi Presidente.* Acest Barahone a fost foarte atent atunci când le-a făcut, încadrând cu uşurinţă caracteristicile terenurilor localizate, aşa încât să-i putem verifica afirmaţiile.

*„Ei bine”, s*e gândi Ortega, „î*n sfârşit avem o armă mai puternică decât o armată, cu care să îi înfruntăm pe invadatorii yankei”. R*ecunoscu, pentru sine, că ajunsese la disperare. Contras erau ca o mâncărime constantă, care trebuia scărpinată.

Ruşii făceau presiuni puternice pentru eliberarea economică, propriile lor resurse începând să se cutremure sub necesitatea de a susţine economiile marxiste slabe din întreaga lume. Ceilalţi conducători din America Centrală îi simţeau incapacitatea de a controla evenimentele din interiorul graniţelor Nicaraguei şi ascultau prea puţin ameninţările lui atât de atent formulate. Era nevoie de ceva şi se părea că acel ceva apăruse.

Zarurile erau aruncate. Daniel Ortega era singur.

Preşedintele îşi scoase ochelarii şi îi puse cu grijă pe masă. Calm din nou, îşi plasă încrederea în judecata dovedită a fostului profesor de şcoală.

— Colonele Flores, vreau ca această situaţie să fie considerată ca o problemă de cea mai înaltă prioritate pentru noi, începând din această clipă. Tot ceea ce vei descoperi îmi vei raporta direct mie. Foloseşte cel mai capabil personal pe care îl ai la dispoziţie, pentru confirmarea sau infirmarea acestor informaţii. Plasează-l pe dezertor într-un loc sigur, asigură-te că se simte confortabil, tratează-l cât mai bine. Dacă e într-adevăr ceea ce spune, îl vom utiliza în folosul nostru, împotriva nordului. Dacă e un farsor

inteligent trimis de Bush, trebuie să-l demaşti şi apoi să scapi de el fără să atragi nici cea mai mică atenţie negativă asupra revoluţiei.

Ortega se opri şi apoi începu să vorbească din nou.

— Martin, nu trebuie să afle nimeni ceea ce avem. În afară de cei care trebuie neapărat să ştie, ca să te poată ajuta. Ai înţeles?

— S*i, mi amigo*[13]. Barahone va fi mutat la vila mea, de mine şi de Alberto. Am început deja treaba. Vrei să te sun dimineaţă?

Daniel Ortega expiră puternic, valul de aer cald răvăşind hârtiile de pe birou.

— Da, te rog. Ai servit încă o dată revoluţia şi pe mine, Martin. Nu m-ai dezamăgit niciodată şi sunt sigur că dosarul tău de oţel va rămâne aşa.

Întrerupând convorbirea, Ortega îşi aprinse o ţigară cubaneză groasă, pe care o scosese din cutie şi se pregăti să se întoarcă la invitaţii lui. Noaptea abia începuse şi el mai avea câteva glume colorate pe care voia să le încerce în faţa prietenilor. Aprinzându-şi ţigara, suflă fumul albastru-cenuşiu aromat spre tavanul boltit al biroului, după care râse încet, gândindu-se la întorsătura bruscă a sorţii.

Auzind că Ortega închisese, Flores apăsă butonul interfonului şi începu să rostească rapid comenzi către un auditoriu nevăzut, format din personalul statului său major, care aştepta în spatele uşii închise a biroului. Angel Barahone trebuia mutat imediat în vila maiorului. Acolo urma să fie păzit douăzeci şi patru de ore pe zi de o echipă de specialişti în securitate ai OSI. Îi ordonă Rosei Melendez, secretara lui personală, să trimită prin fax fotografiile de pe biroul lui către serviciile de informaţii cubanez şi sovietic, pentru verificare şi analiză ulterioară. Trebuia făcut şi un al doilea set, aşa încât Flores să poată verifica chiar el valoarea lor, a doua zi dimineaţă, în timpul zborului spre baza de elicoptere Hind. În plus, echipa lui trebuia să caute ascunzătoarea articolelor pe care Barahone spusese că le îngropase în timpul ultimei lui incursiuni.

Flores se ridică de la birou şi îşi întinse muşchii încordaţi, abia după ce răspunse celor câteva întrebări puse de oamenii lui. Căutând o ţigară, maiorul realiză că Ortega îi spusese „colonele”, în timpul conversaţiei lor. Pe trăsăturile lui latine dure apăru pentru moment un zâmbet larg, urmat de un salut milităresc, prin care colonelul Martin Flores se felicită pentru promovare.

[13] Si, mi amigo = Da, prietene.

„Poate că miracolele încă se întâmplau”, reflectă el, privind insuliţele de lumină împrăştiate care străluceau pe faţa încă devastată a oraşului. Poate că exista, într-adevăr, un Dumnezeu… deşi era sigur că era un bun socialist, dacă exista.

5

Din poziţia în care se afla, deasupra celor doi bărbaţi, Linda îi privi cum se încleştară, luptându-se, după care se despărţiră din nou. Avea părul lung, castaniu-auriu, reţinut de o beretă franţuzească roşie, care-l împiedica să fie răvăşit de briza puternică a mării. Îşi încheiase hanoracul marinăresc până la baza gâtului, iar picioarele ei frumoase păreau turnate în nişte blugi Levis decoloraţi, la mâna a doua. Cizmele maroniu închis, până la gleznă, îi dădeau aspectul unei femei-pirat mondene.

În spatele ei, maşina Corvette neagră a lui Thornton era parcată chiar lângă autostradă. Linda lăsase fereastra de pe partea pasagerului parţial deschisă, pentru eventualitatea în care primea vreun apel de la serviciul de mesaje Breacon. Telefonul mobil era atârnat de buza ferestrei cu geam fumuriu. În spatele maşinii sport puternice, se afla motocicleta Harley Sportser a lui Jason Silver, o achiziţie recentă a acestuia, după ultima misiune a echipei, în San Francisco.

Privindu-i pe cei doi combatanţi care începuseră din nou să se învârtă unui în jurul celuilalt, tânăra îşi reaminti că, deşi cuţitele pe care le foloseau erau doar nişte ustensile de antrenament din cauciuc dur, seriozitatea acelor confruntări simulate era la fel de reală şi tangibilă ca moartea. Fâşia de plajă pe care se luptau era ascunsă vederii, sub o porţiune a autostrăzii goale, de pe faleză. O cărare îngustă şi plină de bolovani sfărâmicioşi, se întindea pe faţa argiloasă a dealului, deasupra a kilometri întregi de apă furioasă şi agitată a oceanului. Era un loc pustiu şi de aceea Bo şi Jason hotărâseră să se antreneze acolo.

Linda îşi cuprinse genunchii cu braţele lungi şi îi strânse la piept. Simţea o schimbare subtilă în energia celor doi bărbaţi. Atacau şi parau de mai bine de o oră, luând câte o pauză doar după ce unul sau celălalt cădeau victimă vreunei lovituri mortale lansate cu forţă maximă de învingător. Pentru a se proteja de răni, fiecare bărbat purta o variantă de kendo *do* japonez tradiţional, adică apărătoare pentru piept. Loviturile la gât erau evitate, dar loviturile laterale erau permise. Nici unul dintre ei nu folosea vreun anumit stil de luptă, preferând să combine diverse mişcări, lovituri cu mâna şi piciorul, în funcţie de modul în care evolua situaţia.

Linda se aplecă în faţă, fără să-şi dea seama, când Silver începu o serie de atacuri rapide împotriva lui Thornton. Bărbatul mai scund se mişca cu graţia fluentă a unei manguste, mâna în care ţinea cuţitul fulgerând în interiorul zonei de control a lui Thornton, înainte să se retragă. Era evident că Jason încerca să distragă concentrarea adversarului mai solid, simulând că ataca de pretutindeni, dar fără să atace deloc, de fapt.

Thornton, simţind vulnerabilitatea pe care o afişa, încetă să mai reacţioneze la loviturile şerpuite ale lamei de cauciuc a lui Silver. În loc de asta, începu să îşi tragă adversarul după el, deplasându-se spre linia ţărmului, făcându-l pe Jason să-şi piardă echilibrul cu ruperi bruşte de ritm, care-l făceau pe fostul LRRP să se retragă suficient ca să-i permită lui Bo să facă alţi câţiva paşi mai aproape de apă. Linda avea impresia că bărbatul solid pescuia un peşte mare, lăsându-i doar atâta gută cât să obosească, după care trăgea brusc, micşorând şi mai mult distanţa dintre acesta şi moarte.

În câteva minute, cei doi erau până la glezne în strânsoarea rece a Pacificului. Silver se aplecă şi se aruncă în faţă, ridicând cuţitul spre stomacul momentan expus al lui Thornton. Dacă ar fi reuşit, înfruntarea lua sfârşit, Jason devenind campionul după-amiezii.

Linda icni când Bo se feri cu îndemânare de asaltul prietenului lui. Cu o iuţeală surprinzătoare pentru un om de talia lui, Thornton plasă o lovitură secerătoare cu piciorul în spatele genunchiului drept al lui Silver, aruncându-i fără ceremonie pe atacator în valuri. În loc să-şi termine adversarul, Bo începu un atac constant, împiedicându-l pe Silver să-şi recapete echilibrul şi forţându-l să se afunde tot mai mult în valurile furioase.

Linda înţelese intenţiile lui Bo abia în clipa în care Jason începu să se zbată ca să-şi menţină picioarele pe fundul nesigur al oceanului, în mijlocul unor valuri tot mai agresive. Silver fiind mai scund şi mai rapid decât Thornton, mercenarul veteran ştia că trebuia să neutralizeze avantajele naturale pe care le avea Jason pe plajă. Atrăgându-l în apă şi apoi forţându-l să pareze o barieră neîncetată de fente şi atacuri, Bo îşi adusese adversarul în situaţia de a înfrunta nu unul, ci trei inamici.

Linda îşi imagină cum s-ar fi simţit în locul lui Jason, care mergea tot mai nesigur pe nisipul mişcător de sub el. Simţi icnetul acestuia, când un val neaşteptat se prăbuşi peste el, din cauză că Thornton îi distrăgea în permanenţă atenţia. În cele din urmă, tânăra pierdu orice speranţă într-o victorie a lui Silver,

când Bo dispăru sub suprafaţa oceanului şi apăru, câteva clipe mai târziu, în spatele lui Jason, înconjurându-i gâtul cu un braţ musculos, în timp ce cuţitul negru pătrundea şi aluneca pe gâtul lui Jason.

Apoi, amândoi bărbaţii dispărură sub un val enorm de apă sărată, care le izbi corpurile încleştate de fundul oceanului, sub tonele de presiune generate de curentul marin.

Fără să-şi dea seama exact în care moment se ridicase în picioare, Linda oftă adânc, uşurată, când îi văzu pe amândoi ieşind pe plajă. În timp ce ei se aruncau pe nisipul cald şi uscat, femeia le auzi râsetele slabe. Sunetul îi trecu rapid pe la ureche, purtat de briza după-amiezii. În acelaşi timp, auzi ţârâitul telefonului din maşină, dar nu-şi dădea seama de când suna acesta.

Asigurându-se că Bo şi Jason erau amândoi bine, alergă pe suprafaţa tare, sperând să ajungă la telefon înainte ca cel care suna să renunţe.

— Alo? spuse ea, gâfâind şi sprijinindu-se de portiera caldă, din fibră de sticlă. Cine este la telefon?

— Linda? Sunt Calvin Bailey. Ce mai faci?

— Dacă aş fi ştiut că eşti tu, Calvin, aş fi alergat în cealaltă direcţie! Sunt pe plajă şi mă uit cum Bo şi Jason se burduşesc zdravăn unul pe celălalt, dar în rest sunt bine. Tu?

Agentul DEA[14] Calvin Bailey ignoră privirile întrebătoare pe care i le aruncau şoferii din jurul lui, în timp ce vorbea la telefonul lui modular. Traficul din D.C.[15] Era blocat. Şiruri lungi de automobile care se îndreptau spre casă stăteau îngrămădite pe şoseaua de ieşire din centrul capitalei. Fostul SEAL se gândise că era un moment la fel de bun că oricare altul să-l contacteze pe Thornton. Era evident că nu urma să plece nicăieri prea curând.

— Sunt blocat pe şosea cu încă vreo mie de tâmpiţi, dacă chiar vrei să ştii, scumpo. Fi recunoscătoare bătrânului tău că urăşte oraşele mari. Aş da un dolar şi o gogoaşă ca să mă aflu la cincisprezece kilometri de o plajă, în clipa asta.

Linda nu-şi putu reţine râsul, închipuindu-şi-l pe simpaticul agent de la Narcotice stând în maşina lui Camaro roşie şi flecărind la telefon, spre dezgustul tovarăşilor lui de trafic. Redevenind serioasă, îl întrebă pe omul de la DEA ce voia, ştiind

[14] Drug Enforcement Agency = Administraţia de Combatere a Drogurilor.

[15] D.C. = District of California, Washington.

că răspunsul avea să fie, ca întotdeauna, Thornton.

Bailey, sesizând neliniştea fetei, îşi ceru scuze.

— Hei, Linda. Trebuie să vorbesc cu Bo cât mai repede posibil. E pe aproape?

— Sunt încă pe plajă, Cal. Ar dura cel puţin zece minute ca să urce dealul, asta *dacă* reuşesc să le atrag atenţia. Mai bine îi spun să te sune când ajungem acasă, în Breacon, ce zici?

Apăsând ambreiajul maşinii, Bailey înaintă încet câţiva metri. Departe, la mare distanţă, putea să vadă rampa de ieşire, un semn rutier mic şi verde care anunţa că, după ce se târa pe ultimii doi kilometri din locul în care se afla, urma să mai aibă de mers doar cinci minute până la apartamentul lui.

— Spune-i barosanului să sune imediat ce intră pe uşa casei, da? Oamenii lui Dave Lee aproape că au încins zdravăn lirele şi l-au pus pe un biet NCO[16] să rămână la post ea să-i direcţioneze apelul spre Panama pe o reţea sigură Nu mă întreba despre te e vorba, Lin. De data aceasta, eu sunt dom mesagerul.

— O să fi acasă sau în oraş? întrebă ea.

— Acasă şi singur, scumpo. De câte ori îi spun lui Bo să mă sune, îmi distruge seara, aşa că astă-seară o fac pe călugărul. Fără *beeper,* fără puicuţe care să se încingă şi să se răcească. Doar eu, domnul Bud şi câteva casete video pe care aştept de mult să le văd.

Linda ştia obiceiul lui Bo de a lăsa mesaje groaznic de nesărate pe pagerul lui Calvin. De două ori şiretlicurile lui verbale distruseseră două seri promiţătoare ale lui Bailey, care jura în faţa oricui că Thornton avea un al şaselea simţ, al sunatului exact în momentul în care putea produce mai multe pagube.

— Bine gândit, Cal. O să trecem pe acasă la întoarcere, apoi o să servim cina cu Jason, devreme. Bo o să te sune pe la şapte, bine?

Şoferul de lângă Bailey începu să claxoneze, *bip-bip-bip*-ul constant acoperind ultimele cuvinte ale Lindei. Calvin îşi scoase revolverul Smith & Wesson din toc, atrase atenţia vecinului lui cu o apăsare a propriului claxon şi îndreptă ţeava neagră spre cauciucul din faţă al maşinii acestuia.

Celălalt şofer se lăsă în jos, aşa încât i se mai vedea doar vârful capului şi îşi încleştă mâinile pe volan.

— Linda? Nu am auzit ce ai spus, din cauza unui ticălos frustrat care nu putea să se poarte ca un adult. Vrei să repeţi?

[16] NCO = Non-commissioned officer = subofiţer.

— O să te sunăm pe la şapte, după cină. E bine?

Hotărând să păstreze Magnum-ul la îndemână, pentru cazul în care trebuiau ajustate şi manierele altui şofer, Bailey avansă încă doi metri cu maşina, după care fu nevoit să se oprească.

— La şapte e bine. Totuşi, spune-i lui Bo că SOCOM părea – destul de dornic să ia legătura cu el. O să-i anunţ că v-am găsit.

Dacă există altceva cu care să pot fi de ajutor, spune-i lui Bo să mă sune.

Linda repetă numărul de la apartamentul lui Calvin, după care puse din nou telefonul în interiorul pluşat al maşinii Corvette. Întorcându-se, îl văzu mai întâi pe Bo, după care apăru şi Jason, amândoi cu hainele pline de nisip şi nişte zâmbete uriaşe, de băieţandri. „Bărbaţii”, se gândi ea. „Oare se maturizează vreodată?”

— Cum arătăm? întrebă Bo, trecându-şi mâna zgâriată prin păr.

Era un bărbat înalt, puţin peste un metru optzeci, cântărind exact nouăzeci de kilograme. La patruzeci de ani, Bo Thornton avea puterea şi rezistenţa unui bărbat cu zece ani mai tânăr. Cu ochii căprui, care mascau râul adânc de gheaţă de sub suprafaţa personalităţii lui, Thornton era în aceeaşi măsură atrăgător şi periculos.

— Ca nişte idioţi, replică Linda. Eram sigură că v-aţi înecat amândoi, după ce v-a lovit ultimul val.

Silver îşi exprimă aprobarea, clătinând din cap, ca să scape de apa din ureche. Auzind acum din nou clar, se îndreptă spre motocicleta Harley şi începu să scoată un rând de haine uscate dintr-unul din săculeţii de piele montaţi pe apărătoarea din spate.

— Mai primim de mâncare? strigă el spre cei doi.

În timp ce lua un prosop din portbagajul maşinii, Thornton întrebă dacă primise vreun telefon.

Linda ezită, după care transmise mesajul lui Calvin. Privind-o cu atenţie, Bo sesiză neliniştea din vocea ei şi îi simţi uşoara neplăcere, când repetă numărul pe care i-l dăduse Bailey.

— Bine, puse Thornton, trăgându-şi un pulovăr din lână subţire peste cap. O să luăm legătura cu Cal după ce mâncăm. Dacă el crede că lumea va mai rezista până la şapte, nu am de gând să îl contrazic.

Linda, cu o fericire surprinsă pe faţă, îl cuprinse cu braţele pe fostul Beretă Verde încă ud şi îl sărută uşor pe obraz.

— Mulţumesc, Bo, şopti ea.

— Pentru ce? Hei, eu sunt în retragere, sau aşa ar trebui. Dacă încep să iau poziţie de drepţi de câte ori sună Calvin sau altcineva, *ei* vor începe să uite care anume este statutul meu exact. Ne-am făcut planuri de cină cu un bun prieten şi o să le păstrăm, pentru Dumnezeu. În plus…

— În plus ce?

— Am altă treabă în noaptea asta. Ceva îmi spune că dacă o să sun înainte de ora nouăsprezece, asta nu se va mai întâmpla.

Linda repezi un sving spre Thornton, care se feri eu uşurinţă şi o prinse de talie pe tânăra care râdea, trăgând o spre el.

— Am dreptate?

— Al naibii de multă! zise ea. De fapt, s-ar putea să-l rog pe Jason să-mi ofere o plimbare cu „Motorul” lui nou, dacă ai de gând să ridici telefonul.

În spatele lor, Jason, îmbrăcat complet şi stând confortabil pe Sportser-ul lui strălucitor, repetă întrebarea:

— Hei! Primim ceva de mâncare sau nu?

Thornton dădu drumul fetei şi se răsuci spre locul în care se afla motocicleta Harley sforăitoare.

— Ne întâlnim la „TJ’s” să bem ceva, după care mergem la Roost, pentru cină. Te simţi bine?

Silver înclină din cap.

— Perfect, omule. M-ai păcălit al naibii de tare atunci când ai coborât garda. Am fost sigur că o să reuşesc să te ţintuiesc şi să te dobor înainte să parezi.

Privind în lungul autostrăzii, Thornton urmări un porumbel singuratic care plutea peste stânci, coborând în spirală spre pământ şi dispărând pe plaja de mai jos.

— Îşi aduci aminte sfatul lui Sun Tzu, să pari slab atunci când eşti puternic? Eşti mai rapid decât mine pe pământ şi, cu toate chestiile acelea aerobice pe care le faci, rezistenţa ta e ceva mai bună decât a mea. După ce mi-am dat seama că ţi-ai stabilit un tempo al atacurilor, a fost uşor să-ţi ghicesc mişcările următoare şi să fiu pregătit să le contrez. În acelaşi timp, trebuia să scap de pe terenul pe care-l foloseai în avantajul tău. Imediat ce te-am forţat să intri în apă, mai era doar o chestiune de timp înainte să nu-mi mai poţi para loviturile. Având avantajul înălţimii, nu mai trebuia decât să avansez suficient de mult în mare, unde tu nu mai puteai manevra. Restul a fost uşor.

— Şi dacă scăpăm de tine mai aproape de ţărm?

— Asta nu vom şti niciodată, amice. Oricum, tu faci cinste în seara asta. Aşa ne-am înţeles, dacă mai ţii minte.

Silver râse, ochii sclipindu-i în semn de apreciere pentru lecţia de luptă pe care i-o dăduse Thornton. Îl învinsese pe Bo tot de atâtea ori cât acesta pe el. Miza era întotdeauna o bere sau o masă.

— Data viitoare te dau gata, pufni el, acoperind mugetul motoarelor gemene.

— Cum aşa? îl întrebă Thornton.

Trecând motocicletă în viteza întâi, fostul Ranger se aplecă în faţă, aşa încât să urle aproape direct în urechea lui Thornton.

— Pentru că data viitoare o să ne batem pe un teren de golf! Fără apă îngheţată, fără nisip blestemat care să mă încurce! Eşti al meu, Thornton!

După care coborî motorul într-o viteză mai joasă şi viră pe autostradă, ca şi cum ar fi fost proiectat dintr-un „105”. Făcându-le cu mâna, Jason Silver se îndreptă spre Cannon Beach, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

— Ce-a fost asta? întrebă Linda, când Thornton porni maşina Corvette, în urmărirea lui Silver.

— L-am spus lui Jason că dacă ajunge înaintea noastră la „TJ’s”, te poate lua acasă în noaptea asta, răspunse Thornton.

— Atunci ar fi mai bine să calci pedala până la podea, Bo Thornton.

— De ce? Silver nu e un băiat rău.

Scoţându-şi bereta roşie de pe cap, aşa încât părul bogat să-i cadă liber, Linda se aplecă şi îşi trecu limba umedă prin urechea sărată a lui Bo.

— Asta voiam să spun şi eu, şopti ea ca un drăcuşor. S-ar putea să-mi placă…

La mai puţin de un kilometru de oraş, Thornton trecu pe lângă Jason Silver cel fericit, cu mai mult de 140 la oră. Clătinând uimit din cap, expertul în explozive al lui *Springblade* încercă să-şi dea seama de ce se grăbea Thornton, căci la „TJ’s” deschideau abia peste jumătate de oră. Gândindu-se că era probabil ca Linda să vrea să-şi facă nevoile, sau ceva de genul acela, reduse viteza motocicletei şi trecu zgomotos limitele oraşului, gândindu-se concentrat cum avea să-l învingă răsunător pe Bo, data viitoare când aveau să se înfrunte lamă contra lamă.

6

Patrula trecuse peste Rio Coco cu patruzeci şi opt de ore mai devreme. Era formată din douăzeci de luptători bine înarmaţi, care părăsiseră tabăra lor de bază de pe partea honduraniană a graniţei, în primele ore ale dimineţii, alegând o cărare nouă pe care să-şi execute dispariţia. Comandantul Contra, cunoscut sub numele de război „Krill”, nu se considera în siguranţă decât după ce trecea vadul lui Rio Negro, două zile după aceea. Nefiind sigur de poziţia lor exactă, el identificase trei repere de teren şi le ridicase azimuturile magnetice. După ce le convertise în azimuturi pe hartă, le transformase în azimuturi reflective şi apoi trasase cu grijă o serie de linii pe hartă, cu un creion galben ros. Punctul în care se întâlneau liniile marcau poziţia lui, cu o precizie de zece metri, permiţându-i să ridice un azimut nou spre obiectivul lui, aflat acum doar la distanţă de o zi.

Mulţumit de progresul lor, ţinu o şedinţă scurtă, de campanie, cu comandanţii echipelor, asigurându-se că aceştia ştiau exact în ce direcţie se îndreptau. Având oameni pe flancuri, la douăzeci de metri în ambele părţi ale coloanei, grupul de atac Contra începu ultima parte a drumului ce trebuia să se încheie cu moartea şi distrugerea unei unităţi sandiniste importante de contra-gherilă.

Sperând să obţină o victorie răsunătoare împotriva armatei sandiniste, pe care să o poată folosi în presa mondială în avantajul lor, conducerea FDN pusese la punct o schemă prin care să manevreze unul din noile CIAT, sau companii antiteroriste, într-o poziţie în care puteau fi prinse cu uşurinţă în ambuscadă. Prin intensificarea unor astfel de operaţiuni de grup între oraşele Guasaule şi Esteli, Contras atrăgeau atenţia pe care o doreau, iar în zonă apărea imediat o prezenţă sandinistă sporită.

Spionii asigurau un şuvoi constant de informaţii din Managua, unde comandanţii superiori ai lui Ortega se ocupau de pregătirea unei contraofensive. FDN aştepta, cu o răbdare maximă, parcurgând fiecare comunicat şi raport, până descopereau că un element de mărimea unei companii era trimis ca forţă de blocare pentru o operaţiune „ciocan-nicovală”, desemnată să prindă şi să anihileze forţele Contras, ale căror atacuri din ce în ce mai

hotărâte puneau acum în pericol baza de aprovizionare vitală, amplasată în Jinotega.

Date fiind experienţa lui şi antrenamentul recent la Fort Bragg, plutonul lui Krill fusese ales să efectueze ambuscada care trebuia să anunţe capacitatea Contras de a ataca forţe convenţionale mult mai mari decât ale lor şi de a câştiga. Era un joc a cărui miză era fie un sprijin militar mai consistent din partea Statelor Unite, fie asigurarea unei distrugeri ruşinoase a întregii unităţi a comandantului Contra.

Se luase decizia ca operaţiunea să fie lansată.

Krill supraveghea zona de ucidere chiar din centrul ei, având grijă să nu lase urme de cizme pe pământul bătătorit al cărării. Echipa lui primise traseul de marş exact al comandantului sandinist cu douăzeci şi patru de ore înainte, prin contactul radio zilnic cu Tegucigalpa.

Avu surprinderea să descopere că primise un amplasament ca la carte, în ceea ce privea avantajul tactic. Cărarea era o trecere foarte folosită, care şerpuia, urcând de la terenul plat împădurit până sus, pe dealurile colţuroase dintre Guasaule şi Rio Negro. Conform hărţii, aceea era singura cărare ce permitea unei unităţi de mărimea preconizată să ajungă în poziţia prestabilită, la timp ca să îşi joace rolul în planul de luptă sandinist.

Profitând de o alunecare de teren naturală datorată ploilor, cărarea urca şerpuit prin defileul îngust, după care traversa culmea de deasupra râului, trecând în cealaltă parte. Trupuri masive de tufişuri erau agăţate de pantele abrupte ce încadrau trecerea largă, ascunzând sute de poziţii de luptă naturală, în care oamenii lui Krill se puteau ascunde ca să-şi aştepte prada.

Deoarece se aşteptau să înfrunte o forţă de patru ori mai mare, patrula căra un număr anormal de mare de mine antipersonal americane. Alegând personal poziţiile în care să fie îngropate primele zece mine, comandantul Contra hotărî să amplaseze dispozitivele aproape de cărare şi uşor deasupra ei, aşa încât feţele lor să fie îndreptate direct spre zona de ucidere. Când explodau, minele urmau să asigure un evantai de foc complet, constând în peste şapte mii de bile de oţel de calibrul 0,30, zburând cu o viteză care să ducă la sfârtecarea oamenilor şi a echipamentului ca în nişte malaxoare de putere industrială.

Pentru ca minele să explodeze simultan, fusese construit un dispozitiv principal de declanşare în inel, ale cărui ramuri conectau fiecare mină antipersonal la linia principală. Un astfel de sistem asigura o declanşare pozitivă, deoarece valul de

detonare lovea ramurile din ambele direcţii, provocând aprinderea, indiferent de posibilele întreruperi ale liniei principale.

Pentru asamblarea sistemului fusese folosit un cordon de detonare, datorită capacităţii lui de a amorsa şi detona încărcăturile explozive. Timpul de transmitere a valului de detonare de la un punct la următorul era între 6 000 şi 6 300 de metri pe secundă. Primul baraj al lui Krill urma să răsune ca o singură mină uriaşă, atât de repede urmau să aibă loc detonările, după ce era închisă „pocnitoarea” M-57.

Cincisprezece metri mai sus, pe pantă, erau instalate similar ultimele douăzeci şi cinci de mine, dar pe o axă mai extinsă, aşa încât să poată închide mai departe KZ[17]. Acest grup de mine antipersonal era direcţionat spre versantul opus şi avea rolul de a nimici orice sandinişti suficient de norocoşi încât să scape de prima explozie nimicitoare.

Prima zonă de ucidere avea aproape o sută de metri lungime şi putea cuprinde între cincizeci şi şaizeci de inamici în interiorul ei, aşa încât Krill ordonase plasarea câte unei mitraliere uşoare M-60, la ambele capete ale KZ-ului, mult în spatele celei de-a doua linii de mine. Din acel punct avantajos, puteau trimite rafale lungi de plumb îmbrăcat în cupru în orice soldat încerca să scape sau să riposteze focului.

În vârful culmii aştepta o echipă Contra de specialişti în rachete, constând în trei membri ai trupelor de commando. Fiecare era înarmat cu trei arme uşoare antitanc, LAW[18]. Întrucât avea o precizie demnă de încredere de o sută de metri, Contras foloseau de mult LAW ca armă antipersonal, ca şi împotriva ţintelor îngropate, cum erau buncărele şi fortificaţiile. Instrucţiunile lui Krill pentru această echipă erau simple. Să atace inamicul pe întreaga KZ, acordând o atenţie specială armelor deservite de echipe, care puteau supravieţui suficient de mult ca să devină o ameninţare pentru forţa mică a LAW-ului.

Ceilalţi membri ai patrulei erau poziţionaţi şi camuflaţi cu abilitate între al doilea rând de mine şi vârful culme. Ei primiseră ordinul de a arunca fiecare câte două grenade în KZ, imediat ce auzeau detonarea celui de-al doilea inel principal, după care urmau să golească maxim cinci încărcătoare de muniţie, având grijă să caute ţintele ce apăreau, aşa încât fiecare cartuş să

[17] KZ = kill zone = zonă de ucidere.

[18] LAW = light antitank weapon = armă antitanc uşoară.

conteze. În timpul atacului, pentru a mări confuzia în rândul sandiniştilor Krill şi oamenii lui erau îmbrăcaţi în uniforme capturate de la inamici, „albastrele” Contras fiind împachetate în rucsacele lor.

Încântat că nu putea să vadă nici minele, nici poziţiile oamenilor lui, comandantul epuizat urcă din nou pe deal, în poziţia lui fortificată înjghebată în grabă şi începu să-şi verifice arma. Fuseseră dotaţi şi cu măşti de gaze M-17A1, ca o măsură de precauţie suplimentară. Krill îşi amintise un vechi truc al Forţelor Speciale, de care auzise la Fort Bragg.

În faţa primelor zece mine antipersonal erau plasaţi saci mici din plastic, plini cu CS pulbere. CS-ul era un agent lacrimogen puternic, care urma să fie aruncat în KZ atunci când erau detonate minele, ca să-i împiedice pe cei capabili încă să reziste să-şi folosească eficient armele.

Fuseseră necesare câteva zile de familiarizare, înainte ca plutonul lui să se obişnuiască cu măştile, dar acum, când îşi dădea seama de imensitatea sarcinii lor, Krill considera că fusese un timp folosit corespunzător. Peste câteva ore, echipa lui de douăzeci de oameni urma să încerce să prindă într-o ambuscadă o companie întreagă, de optzeci de oameni. Nu aveau sprijin aerian sau cu foc indirect şi nici o rezervă. Pentru a-şi, îndeplini misiunea, trebuiau să se bazeze pe surpriză şi ferocitate, cele două cerinţe primare ale oricărei ambuscade de succes.

Soldatul Contra îşi trase peste ochi pălăria de camuflaj cu bor larg şi îşi începu veghea de vânător cu o rugăciune în suflet şi un deget pe trăgaciul armei AK-47.

7

Thornton puse încet telefonul jos, faţa devenindu-i o mască rigidă, golită de orice expresie sau emoţie. În sinea lui, totuşi, simţea valurile de mânie despre care ştia că, mai devreme sau mai târziu, aveau să izbucnească la suprafaţă. Noutăţile lui Lee îl umpluseră de neîncredere şi ură.

În partea cealaltă a camerei, Linda urmărea schimbarea bruscă ce apăruse pe faţa lui Thornton, la fel de repede ca o furtună pe ocean. Ca o pisică simţind pericolul, ea aşteptă, ştiind că el avea să vorbească, dar fără să ştie ce urma să audă. Prima convorbire cu Bailey fusese scurtă, doar un salut şi un număr de telefon de peste ocean. Al doilea apel fusese cel care zguduise atmosfera senzuală a serii.

În cele din urmă, când Thornton vorbi, vocea lui părea să vină de undeva, din adâncul pieptului. Cuvintele erau articulate dureros, tonul lor fiind temperat de o combinaţie ciudată de furie şi sentimente rănite.

— Vine un avion... mâine dimineaţă. Aş aprecia dacă m-ai conduce la aeroport. Va trebui să plecăm devreme. Dacă vrei, poţi să mai rămâi trează, tu hotărăşti.

În strălucirea blândă a luminilor apartamentului, Thornton părea, dintr-o dată, bătrân. Prăbuşirea ciudată a umerilor mândrului luptător făcea ca pieptul solid să i se strângă în interior, bărbia puternică atârnând ca un turn maiestuos în pragul colapsului. Brusc, Linda fu înspăimântată, neştiind dacă el va reuşi să domine forţele pe care revelaţia lui Lee le dezlănţuise în el.

Pentru câteva secunde scurte, Bo îşi puse la îndoială decizia. Angel Barahone dezertor? Trădător? Era o enormitate! Sigur, băiatul era nicaraguan prin naştere, dar venise în America ca să scape de opresiunea politică, atât a lui Somoza, cât şi a lui Daniel Ortega. Thornton îl antrenase personal, sperând că va deveni genul de sergent de echipă de care Forţele aveau nevoie cu disperare. Dormiseră împreună, transpiraseră împreună, băuseră împreună şi, cel mai important, luptaseră umăr la umăr, într-un război atât de secret, încât numai cei morţi cunoşteau detaliile.

Dar dacă cuvintele lui Lee nu reuşiseră să-l convingă, vocea fermă a generalului maior Billy T. Gaston, care şi afla în Panama

ca să se ocupe de controlul pagubelor, o făcuse.

Gaston era comandantul curent al SOCOM şi un veteran din zilele lui Aaron Bank şi ale Batalionului 10 al Forţelor Speciale. El preluase noua lui comandă ca un peşte în apă, iar oamenii răspundeau autorităţii lui cu un zel şi o loialitate nemaivăzute din vremea lui Bill Yarborough.

— Bo, am nevoie de tine la Bragg, cât mai repede posibil, spusese el. Lee mi-a zis că tu îl cunoşti pe ticălosul acesta mai bine decât oricine şi că eşti semi-operaţional, deşi nu-mi poate spune alături de cine sau de ce. Vrei să vii, dacă trimit un avion după tine?

Răspunsul monosilabic al lui Thornton generă un plan de călătorie rapid din partea lui Gaston, care-i mulţumi şi închise, tăind legătura lor telefonică sigură şi lăsându-l pe fostul trăgător de elită singur, într-o lume întoarsă pe dos.

„O Beretă Verde să-şi trădeze jurământul, tovarăşii, ţara?” Nu se mai întâmplase niciodată, în toată perioada cât Bo purtase pălăria, o perioadă aproape la fel de lungă ca însăşi existenţa organizaţiei. Asta nu însemna că în Forţele Speciale nu pătrunseseră renegaţi şi mercenari, că nu exista un anumit număr de mere stricate, ca în toate serviciile de elită din lume. Dar un Iuda? Ideea răscolea atât de puternic stomacul lui Thornton, încât acesta fu nevoit să-şi reprime nevoia fizică de a se chirci de durere, pe masă. Lupta din interiorul lui dădu naştere unui spasm de ură şi mânie atât de pure, încât ar fi putut tăia oţelul sau ar fi putut ucide fără remuşcări.

Vocea Lindei ajunse până la el:

— Dacă poţi vorbi despre asta, oricât de puţin, sunt aici ca să te ascult. Dar nu eşti obligat să o faci. Voi rămâne aici, pe canapea şi mâine te voi conduce cu maşina, dacă asta doreşti.

Bo se ridică în picioare şi se întoarse, aşa încât să poată vedea valurile care se zdrobeau cu putere pe plajă, sub fereastra lor. Îşi trecu o mână prin păr şi încercă să se calmeze.

— Nu sunt prea multe de spus, zise el. Se pare că unul dintre oamenii din ultima mea echipă a hotărât să schimbe taberele, în loc să lupte, iar SOCOM are nevoie de un consultant care să-l cunoască suficient de bine ca să le ofere un profil pe care să-l poată prelucra.

— Ai fost apropiat de această persoană? întrebă ea, încercuindu-l cu grijă cu braţele şi stând astfel încât sânii ei abia dacă atingeau spatele lui puternic.

— Apropiat? Îmi era la fel de apropiat ca un fiu. Nu-ţi pot

descrie exact relaţia noastră. Era un soldat profesionist, ca şi mine. Armata era familia lui, la fel cum era şi a mea. El era ca un vas gol, iar eu aveam atâtea cunoştinţe, o îndemânare atât de greu obţinută, pe care voiam să i le transmit. La naiba! Se pare că tot ce am lăsat în urmă a fost un dezertor blestemat, care ştie suficient de multe încât să distrugă toate eforturile noastre din America Centrală, cu o singură conferinţă de presă bine plasată.

Linda îşi lipi obrazul de spatele lui Thornton, strângându-l în braţe cu putere, dorind să-i alunge durerea.

— Ce vei spune dacă-ţi vor cere să-i ajuţi?

— Da. Ce altceva aş putea spune?

— Şi ce se va întâmpla dacă te vor trimite după el? întrebă ea atât de încet, încât el de-abia reuşi să o audă.

— Mă voi duce… şi îl voi ucide, oriunde îl voi găsi… doar dacă nu mă lichidează el primul, bineînţeles.

Afară, un fulger albăstrui explodă pe cer, tunetul care urmă acoperind suspinele Lindei, în timp ce Thornton o ducea în braţe în patul care-i aştepta.

8

Krill nu îndrăznea să se mişte, deşi începuse să simtă crampe în muşchii de la picioare, iar sudoarea care se aduna în picături uriaşe deasupra sprâncenelor stufoase începuse să-i curgă pe frunte şi în ridurile din jurul ochilor. În mâna dreaptă avea dispozitivul de detonare M-57, cu siguranţa desprinsă, aşa încât nu mai avea nevoie decât să strângă tare trăgaciul verde din plastic, ca să poată detona primul şir de mine antipersonal.

Sub el, elementul de cercetare sandinist înainta încet pe cărarea plină de pietriş. Adulmecau aerul şi cercetau terenul ca o haită de câini sălbatici, care simţeau pericolul, dar nu reuşeau să-l localizeze. Erau cinci, foarte bine înarmaţi şi evident experimentaţi în astfel de lucruri. Conducătorul lor, un bărbat înalt care căra o mitralieră, în locul obişnuitei puşti de asalt, se opri o clipă ca să vorbească într-un radioreceptor.

Krill îl urmări; sigur că acesta comunica forţei nevăzute din spatele lui că putea să înainteze. Contras erau bine ascunşi, poziţiile lor în ambuscadă fiind camuflate cu grijă. Sectorul de foc al fiecărui om fusese marcat şi stabilit de şefii de echipă. Văzând cum capul comunistului se mişca în semn de înţelegere – a replicii neauzite a staţiei radio, Krill presupuse că omul primise comanda să ocupe capătul potecii, în locul în care aceasta se intersecta cu drumul principal, pe coama dealului.

Sandinistul transmise cercetaşului din capătul coloanei, folosind semne cu mâinile şi braţele, să-şi continue înaintarea. Grupul reîncepu să urce cu atenţie pe cărare, rotind alternativ ţevile puştilor la stânga şi la dreapta, aşa încât să poată riposta cu foc în ambele părţi, în cazul unei eventuale ambuscade. Conducătorul Contra ridică privirea spre locul unde era ascunsă echipa sa de lansare a rachetelor, sperând că aceştia îi văzuseră pe oamenii care se apropiau de poziţiile lor şi că aveau să se descurce cu ei rapid şi în linişte.

Când ultimul sandinist dispăru după o curbură uşoară a cărării, Krill îşi şterse faţa cu capătul zdrenţuit al unei basmale albastre murdare, pe care o purta în jurul gâtului în acest scop. Corpul principal urma să intre în zona ucigătoare în câteva minute. Îi auzea deja apropiindu-se, înaintând poticnit prin trecerea îngustă a defileului. „Arşiţa zilei era ca o expirare din chiar plămânii

Diavolului”, se gândi Krill. Pipăi unul din cele trei bidonaşe pe care le avea la el şi se gândi să bea repede ceva, dar îndepărtă acea idee la fel de rapid cât îi venise. În clipa aceea, orice mişcare ar fi putut avertiza inamicul de dezastrul iminent. Era mai bine să sufere de sete, decât să rişte să primească un glonte în gât.

Dintr-o dată, avangarda coloanei se materializă în câmpul lui vizual. Soldatul, cu capul aplecat, cu ochii fixaţi pe terenul din faţa lui, era evident preocupat numai de plasarea unui picior în faţa celuilalt, în timp ce urca obosit pe cărarea abruptă. Arma lui era suspendată de gâtul murdar, de o bandulieră din piele unsuroasă şi omul ţinea mâna lejer pe apărătoarea trăgaciului. Faţa îi era ascunsă de o pălărie prăfuită, colorată într-un model de camuflaj nedefinit, cu borul tras în jos în faţă şi la spate.

În urma lui veneau ceilalţi, cu un aspect destul de asemănător cu al camaradului lor, cu excepţia celor câţiva ai căror ochi zburau ca nişte păsărele peste tot, pe pereţii defileului. Aceia erau veteranii împrăştiaţi ca sarea în rândurile unităţilor de contra-gherilă sandiniste nou formate. Krill le admira prudenţa. Erau profesionişti, la fel ca el şi oamenii lui.

Krill îl identifică repede pe comandantul CIAT, datorită centurii din piele pentru pistol pe care o avea în jurul taliei şi a binoclului greu agăţat la gâtul lui. Omul se aşezase în rândurile din faţă ale oamenilor lui, deşi destul de departe de capătul coloanei, încât să evite să fie ucis inutil, dacă se iveau probleme, în faţa lui era un mitralior care căra un SPD sovietic, al cărui încărcător tambur de şaptezeci şi cinci de cartuşe era prins sigur în scobitura armei. În spate, înainta greoi un RTO[19], cu staţia radio prinsă la spate, într-un cadru metalic robust.

În timp ce procesiunea lungă începea să umple spaţiul limitat al zonei de ucidere, Krill estimă puterea unităţii la cincizeci – şaptezeci şi cinci de luptători. Cinci fiind deja sus, pe culme, asta însemna că oamenii lui încercau să atace o unitate de aproape patru ori mai mare decât a lor. Bineînţeles, spera că acea cantitate masivă de mine antipersonal pe care le amplasase avea să echilibreze raportul în favoarea unităţii Contra, în primele câteva secunde ale ambuscadei, dar nu se ştia niciodată.

Pe neaşteptate, ofiţerul sandinist ridică mâna în aer şi făcu semn să se oprească. După ce se întoarse să transmită un set de instrucţiuni RTO-ului, omul făcu semn celor din jurul lui să se

[19] RTO = Operator radio.

aşeze. Surprins, Krill realiză că unitatea lua o pauză, înainte să se aventureze dincolo de culme. Oamenii de sub el îşi eliberară umerii de greutatea rucsacelor şi începură să scoată pachete cu mâncare pe care şi le oferiră unii celorlalţi, cu încurajări prin înghiontiri şi îndemnuri. Krill înălţă în tăcere o mulţumire Fecioarei Maria pentru acea bunătate neaşteptată, ştiind că nu putea spera la ceva mai bun de-atât.

Se asigură că avea masca de gaze la îndemână şi numără rapid inamicii. La câteva minute după anunţarea pauzei, disciplina unităţii se evaporase. Stăpâni pe situaţie datorită numărului lor şi încrezători că şi culmea era asigurată de elementul de cercetaşi, sandiniştii se purtau ca şi cum s-ar fi aflat la o siestă. Duminicală. Prietenii se găseau unii pe ceilalţi şi formau grupuri mici, discutând marşul din acea zi şi plângându-se, ca toţi soldaţii, de stupiditatea ordinelor pe care le primeau şi de ofiţerii lor. Armele fuseseră scoase, în timp ce proprietarii lor îşi rearanjau bandulierele şi harnaşamentele de luptă, dungile ude întunecate de sudoare contrastând pe maroniul uniformelor. Krill presupuse că, în total, în limitele KZ erau aproximativ cincizeci de oameni. Ceilalţi, de la margini, urmau să fie prinşi în evantaiul extrem al arcului mortal al minelor antipersonal sau doborâţi de mitraliere. În combinaţie cu minele, CS-ul, LAW-urile şi mitralierele M-60, Krill credea că aveau mai mult de cincizeci la sută şanse să reuşească.

Văzu surprins cum o parte din sandinişti începură să urineze la marginile cărării. Mai devreme sau mai târziu, alţii aveau să pătrundă în peretele de tufe şi stânci, unde erau ascunse minele. Căutând o oarecare intimitate ca să se uşureze, era posibil să se împiedice de vreo bucată de cablu detonant sau şi mai rău, chiar de o mină. Comandantul Contra se încordă în aşteptarea a ceea ce ştia că urma să fie o explozie masivă şi îşi lipi obrazul bronzat şi plin de cicatrici de solul pietros, închise strâns ochii şi, în aceeaşi clipă, închise contactul „pocnitorii”.

Explozia fu îngrozitoare. Krill simţi un val de căldură intensă, când reculul combinat al exploziilor celor zece mine antipersonal răvăşi tufişul des în care era ascunsă echipa de ambuscadă. În timp ce urechile îi ţiuiau din cauza detonării, comandantul Contra începu să numere încet până la zece, înainte să acţioneze al doilea inel principal. În intervalul dintre cele două, un val de fragmente sferice de oţel de mare viteză se întâlni cu un perete staţionar de carne şi oase umane. Rezultatul fu o baie de sânge.

Hălci uriaşe de carne cu tendoane fură smulse de pe

scheletele expuse brusc, de furia atacului cu C-4. Bucăţi de omoplaţi umani zburau prin aer, lovindu-se brusc de spinările crestate şi fesele jupuite ale celor care nu se aflau cu faţa la erupţia vulcanică. Sângele arterial roşu strălucitor ţâşni într-o arteziană fierbinte care se înălţa mult deasupra terenului ucigaş, norul dens întinzându-se, când arşiţa ca de iad vaporiza şi mai mult ceaţa înfiorătoare, înainte să poată ajunge înapoi pe pământ.

Torsurile erau aruncate în toate direcţiile, picioarele erau pulverizate, capetele şi feţele smulse într-o imitaţie macabră de bâlci, în clipa în care peretele de mine antipersonal puseră capăt mesei. Câţiva norocoşi de la capetele zonei de ucidere reuşiră să se adăpostească, deşi practic fiecare om fu rănit, fie de schijele de oţel, fie de ploaia puternică de sfărâmături naturale generate de explozia asurzitoare.

Ştiind că avea să regrete decizia de a folosi un număr de două ori mai mare de mine în al doilea inel principal, Krill urlă o obscenitate neauzită spre victimele lui nefericite şi apăsă al doilea mâner de detonare M-57.

De data aceasta, corpul îi fu efectiv ridicat de la pământ de ferocitatea exploziei. Al doilea rând de mine, ce acoperea câte cincizeci de metri în plus de la flecare capăt al zonei de ucidere, eradică siluetele celor care reuşiseră să scape de primul val. Krill îşi trase masca de gaze M-17A1 pe faţă, sperând că oamenii lui îşi amintiseră să facă acelaşi lucru. Simţise un iz de CS, acum transformat în vapori înţepători, datorită distrugerii lui de către căldura intensă a minelor. Toţi cei rămaşi în viaţă în vecinătatea KZ aveau să fie făcuţi inoperabili în curând, o dată ce vaporii nocivi pătrundeau în sistemele respiratorii ce trudeau din greu, blocând oxigenul vital, orbind totodată ochii sensibili din spatele vălului de lacrimi incontrolabile.

Krill aruncă o privire rapidă peste umărul stâng şi înclină din cap satisfăcut, observând flacăra constantă de la gura ţevii unei mitraliere M-60, care măturа întreaga lungime a cărării cu plumbi încinşi. Comandantul Contra scoase o grenadă din punguţă, smulse cuiul şi o aruncă într-un arc înalt spre iadul ceţos de sub el. Asurzit pe jumătate de duelul detonărilor celor două inele principale, Krill urmări explozia grenadei, izbucnirea strălucitoare a unui foc galben-roşu semnalându-i explozia. Ridică AK-ul şi începu să caute ţinte pe fâşia de pământ înnegrită şi arzândă. De o parte şi de cealaltă a lui, oamenii lui îşi aruncau şi ei grenadele, iar apoi măturau sectoarele de foc alocate

fiecăruia cu încărcător după încărcător de moarte „eliberatoare”, îmbrăcată în cupru.

Era un efort inutil, în cea mai mare parte. Corpul principal al companiei inamice fusese decimat de detonările combinate ale minelor antipersonal, strânse în cadrul unui evantai de oţel ce forma un arc de şaizeci de grade. Supravieţuitorii de pe flancuri erau izbiţi ca nişte cuie de tâmplărie de ciocanele puştilor mitraliere ale lui Krill, iar acum echipa de rachete începuse şi ea să repereze ţinte, când puţinii sandinişti rămaşi în picioare o luară la fugă pe cărare.

Krill văzu, prin sticla înceţoşată a ocularelor măştii sale, cum o LAW îşi anunţă intenţiile emiţând un val de flăcări furioase din gura lansatorului manual, după care se repezi prin defileu, spre prada ei nevăzută. Câteva secunde mai târziu, o inflorescenţă de praf şi stânci se înălţă la vedere, iar de pe culmea dealului se auziră uralele slabe ale trăgătorilor care se felicitau pentru precizia lor.

Un vălătuc gros de fum negru murdar urca spre cer, ca un semn sigur pentru oricine aflat pe o rază de câţiva kilometri de defileu că acolo avea loc o înfruntare majoră. Krill ştia că era timpul să pună capăt. Nu avea de unde să ştie dacă în apropiere nu se mai aflau alte grupări sandiniste, deşi asta nu ar fi contat, căci sprijinul aerian asigurat de sovietici sub forma elicopterelor Hind-1D putea fi trimis oricând prin radio să investigheze.

În mai puţin de un minut, cele şapte LAW rămase fură lansate şi ele împotriva ţintelor lor. Krill nu putea verifica mărimea distrugerilor produse, dar ştia că avuseseră un efect teribil asupra celor rămaşi în viaţă. Comandantul Contra înşurubă un cartuş de semnalizare în tubul negru butucănos care servea ca lansator şi îl îndreptă spre cer, după care eliberă resortul de declanşare. Racheta semnalizatoare ţâşni în aer, un fir subţire de fum urmând-o în zbor. Când ajunse la zenit, racheta explodă în scântei roşii, ceea ce era de fapt semnalul aerian al lui Krill ca oamenii lui să înceteze focul.

Fără să aştepte să vadă dacă echipa de ambuscadă văzuse semnalul aerian, Krill îşi strânse rapid echipamentul şi porni în lungul liniei, atingându-l pe fiecare om pe umăr sau pe spate, ca să-l înştiinţeze că lupta se încheiase. Pistoalele mitralieră tăcuseră imediat după explozia rachetei luminoase, trăgătorii profitând de pauză ca să schimbe încărcătoarele şi să redistribuie între ei centurile lungi cu cartuşe de 7,62.

Krill îşi strânse oamenii în jurul lui şi făcu semn spre culmea

dealului pe care se afla echipa de rachete, indicându-le ca toţi să se deplaseze spre punctul de regrupare stabilit dinainte. Într-o ambuscadă normală, o echipă de atac aleasă ar fi năvălit asupra zonei de ucidere, asigurându-se că toţi cei prinşi în ea erau cu adevărat morţi sau să-i ajute pe cei care încă nu muriseră să-şi urmeze drumul spre iad. Krill ştia că nimiciseră cea mai mare parte a soldaţilor inamici cu primul val de mine. Nu era sigur câţi sandinişti scăpaseră din acel infern, fie fugind înapoi pe cărare, fie rostogolindu-se pur şi simplu în crăpăturile şi adânciturile pe care le oferea terenul, pentru protecţie. Se gândi să decidă regruparea în vârful dealului şi evaluarea situaţiei din acea poziţie superioară defensivă. Putea trimite oricând o echipă de cercetare în defileu, o dată ce asigurau zona de sus, iar dacă soseau întăriri neaşteptate, Contras erau în poziţie să le nimicească fără prea mari riscuri.

Trecând în spatele flancului stâng al poziţiei de tragere, Krill îşi grăbi oamenii să urce povârnişul final până la locul în care-i aştepta echipa de rachete. Îşi strânse rapid oamenii într-un perimetru restrâns şi le reteză cu severitate veselia prematură, cu o rafală de ordine scurte şi palme dureroase. Când tăcură, comandantul patrulei Contra trimise doi oameni să aducă echipa mitralierei de pe flancul drept. Oamenii LAW raportară distrugerea elementului de cercetare sandinist, etalând cinci capete tăiate, pe care voiau să le înfigă în vârful unui număr egal de ţepuşe, ca avertisment al regimului din Managua. Krill le ordonă să o facă.

Alese alţi patru oameni, lăsă instrucţiuni şefilor de echipă şi începu să coboare încet în carnagiul de sub ei. Voia să recupereze orice articol se putea dovedi util oamenilor de la informaţii care-i aşteptau dincolo de graniţă şi era curios de dimensiunile distrugerii pe care o realizaseră asupra CIAT. Avea în rucsac un aparat de fotografiat de 35 mm, cu care voia să confirme succesul atacului lui. Filmul urma să fie predat atunci când echipa de ambuscadă ajungea pe coastă şi era extrasă de canoniere prietene, fără însemne militare, ce veneau de la San Lorenzo, Honduras.

Grupul se târî cu prudenţă pe drum, înaintarea lor fiind acoperită de armele restului echipei, inclusiv mitraliera M-60 rămasă. Krill era în frunte, cu AK-ul comutat pe foc automat şi ţinut în jos, în timp ce avansa ca o panteră în primele urme ale rezultatelor ambuscadei. Focuri mici ardeau intens în locurile în care trasoarele aprinseseră tufişurile uscate şi o ceaţă densă se

ridica încet de la pământ, urcând şi ademenind vulturii care se adunau deja pentru ospăţ. Mirosul puternic, respingător al morţii violente izvora din pământ, spălat de cheagurile groase, aderente de sânge pe jumătate uscat, care se lipea de cizmele oamenilor.

În spatele lui, un om înjură când alunecă pe ceea ce fusese o mână umană, iar corpul lovi pământul acoperit de terci cu un sunet care-i aminti lui Krill de cineva care plesnea coastele unei vaci abia măcelărite. Trecând de prima cotitură a drumului, mercenarii Contras începură să icnească şi să scuipe, când un coşmar infernal le apăru în culori muribunde.

Krill îşi scoase masca de gaze de pe faţă şi o aruncă într-o parte, deşi ochii începuseră să-i lăcrimeze imediat, din cauza resturilor de pulbere CS arsă. Ceilalţi îi urmară repede exemplul, bucuroşi să scape de accesoriul sufocant. „Mai bine să plângi cu lacrimi de crocodil, decât să te îneci cu propria vomă”, se gândi Krill.

Cărarea era plină de trupuri umane dezmembrate. Bucăţi şi piese de uniformă şi echipament fluturau, agăţate de vegetaţia rămasă încă în picioare, ca nişte panglici de doliu la nişte funeralii publice. Sângele era peste tot. Îmbrăca stâncile, colorându-le într-o nuanţă înfiorătoare de rugină arsă, lunecoasă la atingere. Părţi corporale umpleau pământul ca nişte frunze căzute. Braţe fără mâini se amestecau cu picioare fără labe. Capetele erau împrăştiate peste tot, orbitele lor rămase fără ochi pline deja de muşte negre şi verzi furioase, care păreau că-i batjocoreau pe soldaţii Contras, ce încercau să-şi croiască drum prin piaţa de carne. Krill păşi greoi într-o grămadă de intestine verzi-cenuşii şi se sprijini ca să nu cadă cu mâna, care i se scufundă până la încheietură înăuntrul cavităţii pectorale distruse a unui soldat mort. Peste tot era moarte, moarte şi numai moarte. Le ataca simţurile din toate direcţiile, fiecare privire fiind mai îngrozitoare şi terifiantă decât cea dinainte.

În cele din urmă, ajunseră la locul unde Krill îşi amintea că-l văzuse pe comandantul sandinist, înainte ca minele antipersonal să sfâşie corpul omului. Krill scoase rămăşiţele unui rucsac greu din pânză de sub torsul fără cap şi membre şi îl pasă în spate unuia dintre oamenii lui, hotărându-se să-l cerceteze după ce părăseau locul ambuscadei.

Grupul se răspândi ca să facă un inventar rapid, plus puţin jaf şi adunară toate documentele şi însemnele pe care reuşiră să le găsească. Un Contra urlă de bucurie când găsi codurile radio ale

unităţii, apoi continuă să caute în grămada de hamburger uman cu baioneta, sperând să mai găsească şi alte capturi.

Alţi doi luptători pentru libertate îşi săpară drum peste o movilă de carne însângerată şi găsiră un om încă în viţă. Îl omorâră rapid cu machetele, sunetele ciopârţirii răsunând de-a lungul coridorului îngust al defileului.

Krill descoperi pe jos, chiar lângă drum, un cuţit de luptă încrustat frumos, cu mânerul pătat de sânge şi un smoc de păr negru. Nereuşind să găsească teaca cuţitului, comandantul Contra zâmbi şi se pregăti să bage lama sub cureaua pistolului, când un zgomot îl făcu să îngheţe la mijlocul mişcării.

La câţiva metri în faţa lui, un sandinist se târa afară dintr-o adâncitură incredibil de mică, în care se ascunsese. Omul era scăldat în sânge, uniforma lui prezentând o mie de sfâşieturi şi găuri separate, prin care şrapnele de toate tipurile îi intraseră în corp. Îi lipseau câteva degete de la fiecare mână, cioturile acestora împroşcând o mucoasă groasă de fluid corporal, de fiecare dată când omul se sprijinea pe palmele distruse. Părul îi dispăruse, ars, aşa încât ceea ce rămăsese avea un aspect de prăjeală roz. Soldatul era o imagine de coşmar, mai presus de orice imaginaţie şi totuşi trăia, luptând împotriva morţii cu fiecare fibră torturată a corpului lui.

Oamenii lui Krill priviră creatura mutilată cum ridică mai întâi primul picior şi apoi şi pe celălalt din tufişurile agăţătoare. Aflat acum în întregime pe drum, soldatul întoarse încet capul, cu o mişcare dureroasă, aşa încât privi direct spre locul în care stătea Krill cu AK-ul pregătit să lichideze bestia nefericită cu o rafală lungă şi nervoasă din ţeava subţire.

Contra îşi dezgoli dinţii într-un sâsâit tăcut, la imaginea din faţa lui. Observă globul ocular care atârna de nervul optic, lipit de obrazul pârjolit, celălalt ochi umflat fiind aproape închis, aşa încât era imposibil de spus dacă omul vedea sau nu. Buzele craniului diavolesc erau zdrobite pe dinţi, ca şi cum o piatră imensă l-ar fi izbit în faţă cu o viteză teribilă. Era imposibil să-ţi dai seama dacă omul avusese vreodată un aspect plăcut, sau fusese un căpcăun. O voce distrase atenţia lui Krill de la spectrul din faţa lui.

— *Mi jeffe,* ucide-l pe *puta*[20] *şi* hai să ieşim din acest paradis al diavolului!

Forma fără urechi nu dădu nici o atenţie rugăminţii soldatului

[20] Puta = ticălos.

Contra îngrozit. Se târî mai departe, sprijinindu-se de un alt schelet distrus, împingându-se în el până se ridică în picioare. Simţind povârnişul, mutilatul începu să coboare orbeşte pe drum, evitând cumva acele lucruri de pe pământ care l-ar fi făcut să cadă din nou pe solul de pe care se ridicase.

Krill simţi prezenţa bodyguardului său, o brută scundă care. Făcuse parte iniţial din Garda Naţională a lui Somoza, înainte de căderea dictatorului, în 1979. Crud până la extrem, omul luptase alături de Krill de la începutul mişcării, urcând în grad şi devenind cel mai apropiat tovarăş şi câine de pază al comandantului Contra.

— Krill, şopti el. Douăzeci şi cinci de cordobas că nu-l poţi nimeri pe fluturaş cu cuţitul pe care l-ai găsit!

Din rândurile celorlalţi se auzi un murmur de încurajare, la auzirea provocării. Krill era cunoscut pentru abilitatea lui în aruncarea cuţitului, după ce îşi petrecuse multe luni exersând, în timp ce Contras îşi pierdeau timpul în Honduras, aşteptând reluarea ajutorului american. Câştigase multe pariuri – şi câteva femei – cu acel talent, mândrindu-se cu el şi acceptând orice provocare legată de un cuţit şi o ţintă.

— S-a făcut, *mi pobre amigo*[21]*.* Priveşte cu atenţie cum îl trimit pe ticălos la Dumnezeul în care religia lui nu crede!

Krill întinse puşca de asalt omului din spatele lui, prinse cu îndemânare cuţitul nefamiliar, evaluându-i echilibrul în mâna acoperită de murdărie. Acum, silueta muribundă se afla la vreo zece metri de grup, înaintarea lui constantă fiind împiedicată de o a doua barieră de hoituri. Simţind că omul era pe cale să moară singur, Krill îşi îndoi braţul. Cuţitarul Contra aruncă şişul capturat, într-o singură explozie continuă de putere animalică, în spatele înnegrit al ţintei lui, privind cu satisfacţie cum lama ascuţită se înfigea în bluza de uniformă exact deasupra rinichiului stâng, lângă şira spinării.

Omul nu scoase nici un sunet, în timp ce mâinile prindeau slab mânerul cuţitului. Apoi moartea începu să-şi ceară drepturile şi genunchii i se înmuiară, corpul căzând în faţă şi aterizând deasupra unei grămezi de cadavre mirositoare, care fuseseră camarazii lui.

Oamenii lui Krill aplaudară victoria comandantului lor, înghiontindu-l fără milă pe bodyguardul îndesat, care căuta în portofel şi scotea miza mototolită a pariului.

[21] Mi pobre amigo = bietul meu prieten.

— *Vamos!*[22] strigă Krill. Am luat tot ce ne trebuie şi timpul e preţios.

Porni înainte ca să-şi recupereze cuţitul, făcând totodată câteva fotografii, după care puse aparatul în rucsac. Se întoarse la oamenii lui, le făcu semn că totul era în ordine şi comandă cercetaşului să pornească înapoi spre locul în care se aflau tovarăşii lor, în tranşee.

În timp ce urca panta abruptă, Krill îşi permise un mic zâmbet. Oamenii lui se descurcaseră bine, misiunea era un succes, iar el era mai bogat cu douăzeci şi cinci de cordobas.

Cine spunea că războiul era un iad?

[22] Vamos! = Să mergem!

9

Thornton aşează obosit ultima pagină a raportului pe care-l studiase pe măsuţa joasă din faţa lui. Lăsându-se pe spate, războinicul solid închise ochii, îngăduindu-şi câteva momente de linişte relativă. Sosise la Fort Bragg în noaptea precedentă şi se dusese direct în apartamentul pe care i-l rezervase aghiotantul generalului Gaston, în bază. Urmase o noapte agitată pentru fostul soldat, somnul venindu-i abia o dată cu primele ore ale dimineţii.

Hotărâse să mănânce micul dejun în sala de mese şi traversase terenul familiar al centrului, unde se aflase atât în calitate de student, cât şi de instructor, în cariera lui. Bragg părea neschimbat. În orice direcţie priveai, vedeai berete verzi, unele etalând scutul roşu mândru al Grupului al Şaptelea, altele fulgerul negru recent reluat al Grupului al Cincilea. Observă un grup de subofiţeri îndreptându-se spre sala de arme uşoare, fulgerul lor alb indicând că erau personal permanent. Mulţi dintre membrii Beretelor Verzi purtau scutul SOCOM, căci majoritatea celor care-l purtau formau corpul administrativ al Forţelor Speciale.

„Grupul evoluase mult de la vechiul Grup 77”, cugetă Thornton.

Din fericire, nu întâlni pe nimeni cunoscut. După un mic dejun copios format din ouă prăjite, pâine prăjită şi câteva ceşti cu cafea aproape de punctul de fierbere, Bo îşi depuse tava goală şi se îndreptă spre Puzzle Palace şi spre biroul generalul-maior Billy Gaston.

Când ajunse acolo, fu informat că generalul întârzia cu vizitarea ultimei clase de absolvenţi, dar că lăsase ordine ca Thornton să examineze documentele pe care Gaston le adusese cu el din Panama. Condus în biroul generalului şi lăsat singur, Bo se aşezase confortabil pe unul din scaunele favorite ale generalului şi începuse să citească.

Asta se întâmplase cu mai bine de două ore în urmă. Rapoartele erau surprinzător de complete, dat fiind timpul scurt de când era bănuită dezertarea lui Barahone. Bo citi ultimele două rapoarte întocmite de către Lee în urma operaţiunilor, descriind infiltrările pasive ale echipei în Nicaragua şi observă că

performanţele lui Barahone erau foarte bine apreciate de sergentul veteran.

Exista şi o listă a documentelor descoperite că lipseau sau că fuseseră fotocopiate, precum şi o copie a dosarului personal al lui Angel. De asemenea, era inclusă o analiză a pagubelor pe care le putea produce Barahone cu informaţiile pe care le avea, incluzând un scenariu în care erau cuprinse posibile fotografii operative pe care Barahone era posibil să le fi păstrat, la întoarcerea din misiunile la care participase.

Din ceea ce citea, Thornton deduse că se aflau în faţa unui scandal extrem de important al informaţiilor. Faptul că unul dintre ai lor era pivotul acelui balamuc, îl irita mai mult decât credea că era posibil. Angel Barahone putea pune capăt operaţiunilor speciale din întreaga Americă Centrală, dacă nu se găsea un mod prin care să fie eliminat fie el, fie probele pe care le deţinea. Aceasta era problema. În tot ceea ce-i pusese la dispoziţie generalul, Thornton nu găsise nici un indiciu referitor la locul în care se afla Angel, în afară de faptul că plecase spre Managua, cu zece zile în urmă.

Bo îşi frecă faţa cu mâna, se ridică de pe scaun şi începu să se învârtă prin biroul larg, remarcând gustul lui Gaston pentru decorarea bârlogului său cu lucruri pe care le putea aduna numai un ofiţer de rangul lui.

Biroul în sine nu era deosebit de elegant. Thornton văzuse unele care duhneau a extravaganţă. Acesta avea un mesaj mai subtil, ca un fitil cu ardere lentă ataşat la suficient C-4 cât să arunce două lumi până în iad şi înapoi. De exemplu, covoarele erau, evident, din Asia de Sud-Est, marcând serviciul lui Gaston în Vietnam, ca şef de echipă, în Grupul 1, în 1964. După acea misiune, se întorsese în America, iar Armata îl trimisese la DLI, unde învăţase să vorbească chineza. Având o uşurinţă deosebită în învăţarea limbilor străine, Gaston terminase acel curs ca cel mai bun din grup şi se întorsese în Vietnam, unde fusese trimis la Grupul 5, sub ordinele colonelului Kelley.

Gaston – căpitan pe vremea aceea – ajutase la construirea programului MACV-Recondo, localizat în Nha Trang. În această perioadă, fusese prezentat unui grup special de oameni, care făceau parte din Proiectul Delta şi îl convinsese în scurt timp pe Kelley că ar fi putut fi mult mai de folos în Delta Recon. Proiectele speciale deveniseră ca un drog pentru talentatul

ofiţer, care fusese promovat în al treilea tur în ultrasecretul SOG[23], în 1968.

Destul de ciudat, Thornton îşi amintea că îl întâlnise pe maiorul Gaston numai o dată. Echipa lui tocmai fusese recuperată dintr-o misiune extrem de urâtă, iar Gaston se aflase la LZ[24], când aterizaseră elicopterele. Bo era grăbit să-şi scoată oamenii din elicoptere, căci aproape fiecare membru al echipei era rănit. Gaston sărise în acele momente confuze şi ajutase la cărarea echipamentului şi a oamenilor în jeep-urile care aşteptau. Thornton îşi amintea că strânsese mâna maiorului, mulţumindu-i, după care îl privise cum se întorcea singur în tabără.

Thornton se răsuci ca să admire peretele plin cu fotografiile pe care Gaston le alesese ca să atârne acolo. Recunoscu câteva feţe, remarcând totodată că cel puţin jumătate din acei oameni erau morţi. Montajul era un amestec atent al carierelor generalului în armata convenţională şi neconvenţională. Operaţiunile Speciale erau un copil nou-născut al Armatei şi era evident că Gaston considerase că era de folos să-şi informeze vizitatorii că *acel* comandant petrecuse destul de mult timp şi în Armata „regulată”.

În restul camerei se găseau comori şi trofee din celelalte misiuni ale lui Gaston. O machetă din vechilul Grup 8, în Panama, atârna de un cui din perete, în spatele biroului. Sub ea era una mai nouă, montată pe o placă de stejar, din Grupul 3/7. Câteva steaguri miniaturale din America Centrală marcau implicarea generalului în acea regiune, de-a lungul anilor, iar o scrumieră greoaie, din cupru, din detaşamentul din Coreea orna suprafaţa de tek scumpă a biroului. Mai era şi o colecţie frumos montată de pistoale automate ruseşti, împreună cu un set de carabine sovietice şi chinezeşti capturate în teren, precum şi o fotografie mare, înrămată, a colonelului Arthur D. „Bull” Simons, unul dintre ofiţerii favoriţi ai lui Gaston, din Forţele Speciale.

Pe peretele de vizavi de singura uşă a biroului era un aranjament de trei rafturi pe care se afla biblioteca lui Gaston, precum şi o selecţie amestecată de alte texte, majoritatea având legătură cu războiul de gherilă şi cu ştiinţele politice. Deasupra raftului plin, dar ordonat, se afla un drapel de luptă capturat,

[23] SOG = Studies and Observatio Group = Grup de Observare şi Studii.

[24] LZ = Landing Zone = Punctul de aterizare.

care aparţinuse odată FMLN, în El Salvador, un dar de la o echipă de intervenţie prinsă într-o ambuscadă pe o autostradă şi pe ai cărei instigatori îi nimiciseră răsunător în timpul celor zece minute de focuri de armă.

Dar ceea ce îl marca cel mai mult pe Thornton era mirosul din acea cameră. Aroma era un amestec puternic de fum de ţigară, loţiune after-shave şi sudoare. Acela era biroul unui comandant activ, lucru ce era evidenţiat şi de setul complet de LBE, atârnat de un cuier din metal cenuşiu, în colţ. Generalul maior Gaston îşi câştigase stelele în cel mai vechi mod: le meritase.

Şi de aceea fusese ales să conducă SOCOM şi fusese promovat în fruntea egalilor lui.

— Sper că nu te-am făcut să mă aştepţi prea mult, Bo!

Thornton se întoarse la timp ca să prindă mâna întinsă de Gaston, în timp ce generalul trecea pe lângă el cu vigoarea unui om pe jumătate din vârsta lui.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede după ce ai fost anunţat. Situaţia e groaznică, după cum ştii, probabil… tâmpitul meu de aghiotant ţi-a dat pachetul pe care-l pregătisem?

Thornton zâmbi, răspunzând strângerii de mână oţelite a generalului cu una pe măsură.

— Da, domnule. Am avut suficient timp să citesc totul de două ori şi sunt de acord cu estimările dumneavoastră.

Gaston dădu drumul mâinii lui Thornton şi îşi scoase bereta uzată de pe cap. Bo remarcă părul ca un arici al generalului, care îl purta „scurt şi în sus”, stilul preferat de infanteriştii marini adevăraţi.

Aruncând bereta ca pe un disc pe birou, comandantul SOCOM se întoarse spre uşa deschisă şi urlă un ordin, cerând o cană cu cafea, două ceşti şi un număr apreciabil de gogoşi, pe care Gaston le numea „pilule de îngrăşat”.

Fără să aştepte să vadă dacă îl auzise cineva, Gaston se învârti pe călcâie şi îi făcu semn lui Bo să se aşeze.

— Avem mult de vorbit şi al naibii de puţin timp pentru asta. Oamenii mei de la DEA au considerat potrivit să mă informeze cu ce te ocupi şi am fost al naibii de fericit să aflu că, în sfârşit, cineva şi-a asumat responsabilitatea să preia nişte acţiuni efective. Am revăzut deja dosarul tău şi o să te informez chiar eu, în dimineaţa asta. Am înţeles că eşti în retragere şi cunosc aranjamentul tău cu DEA. Tu vei lua decizia dacă continuăm dansul sau nu. Oricum, te respect suficient de mult pentru ceea ce am aflat în aceste ultime trei zile, ca să-ţi respect decizia.

Thornton se trezi cuprins de spiritul molipsitor al acelui om. Nu era de mirare că reuşise să realizeze atât de multe în atât de puţin timp. Gaston era un paratrăsnet, un om care vorbea şi făcea, care fusese în focul acţiunii şi s-ar fi întors acolo oricând, fără nici o ezitare. Bo simţea forţa brută care emana din ochii cenuşii oţeliţi ai generalului. Înclină din cap şi arătă spre teancul de hârtii dintre ei.

— Ştim exact ce a luat Angel cu el?

— La naiba! zise Gaston. Din ceea ce mi-au spus cei de la S-2, micul ticălos a avut acces la informaţii de prima mână despre operaţiunile noastre de la graniţa Hondurasului, în Golf şi cu Contras. Pe lângă asta, e al naibii de posibil să fi făcut fotografii cu echipa lui, în Nicaragua. Se furişau şi dădeau târcoale elicopterelor Hind 1-D est-germane cu care zboară nicaraguanii, ca sprijin al operaţiunilor lor de la sol.

— Avem pe cineva în Managua care să se ocupe de treaba asta? întrebă Bo, şocat din nou de enormitatea scurgerii de informaţii.

— Mă aştept în orice clipă la un telefon de la ambasada noastră, care să-mi spună că ataşatul nostru militar de acolo s-a împuşcat din cauza frustrării, remarcă Gaston, cu un zâmbet crispat. Sursele noastre au confirmat sosirea lui Barahone în capitală şi plimbările lui din acea după-amiază. După aceea a dispărut pur şi simplu, deşi ştim că a telefonat unui ofiţer din OSI şi a fost luat de o maşină, o oră mai târziu.

Aghiotantul generalului intră tăcut şi puse pe biroul dintre cei doi bărbaţi o cană uriaşă cu cafea tare şi o farfurie cu nişte gogoşi la fel de mari. Gaston mulţumi tânărului ofiţer cu un zâmbet şi o fluturare rapidă a mâinii, după care îşi întoarse din nou atenţia spre Thornton…

— Cafeaua e din Columbia… oricât de ciudat ar părea, ţinând cont că blestematul de Juan Valdez pare mai interesat în prezent de bomboane decât de boabe.

Bo îşi turnă o ceaşcă din lichidul aburind, inhalând recunoscător aroma pe care numai o ceaşcă cu cafea bună o putea avea. Sorbind cu grijă, războinicul nopţii îl măsură pe general cu o privire fermă.

— Deci, care este povestea, domule general? Sunt al naibii de sigur că nu m-aţi făcut să zbor până aici doar ca să stăm de vorbă.

Gaston râse răguşit.

— Nu, nu, sigur că nu aş fi făcut asta. O să ajungem în miezul

acestei probleme, aşa că stai liniştit şi ascultă-mă. Ai mai auzit o parte din această poveste, dar ceea ce nu ai auzit încă trebuie să te intereseze.

Ofiţerul SOCOM aşează cu grijă pe masă ceaşca de cafea pe jumătate goală, se ridică şi se duse la birou, unde deschise o cutie de ţigări din lemn simplu. Alegând una din ţigările subţiri şi lungi, Gaston o tăie şi o aprinse. Fumul albastru-cenuşiu se înălţa spre tavanul camerei. Generalul începu să vorbească, aşezându-se la birou aşa încât să-l poată vedea pe Thornton.

— Situaţia din America Latină miroase urât, Bo. Dumnezeu ştie că nu e nevoie să ţi-o spun eu. Ai fost acolo şi ai văzut semnele. Întreaga regiune e ca un foc scăpat de sub control, iar noi putem simţi fumul de aici, din Statele Unite. Nicaragua e doar o parte a cancerului. Când amicul Danny şi *los muchachos* au intrat în Managua în ’79, ar fi trebuit să aruncăm batalioanele 82 şi 101 direct în capetele lor mici acoperite cu berete negre. Oamenii politici au împiedicat această acţiune, iar astăzi ne confruntăm cu o ţară falimentară din punct de vedere economic, care poate aduna cea mai mare armată din America Centrală… şi vrea să o facă! Unele lucruri s-au schimbat totuşi.

Gaston se opri pentru o clipă, ca să scuture scrumul ţigării.

— Jocul lui Ollie North în jurul Congresului ne-a oferit timpul de care avem nevoie. El Salvador şi-a scos în sfârşit în teren şobolanii din barăci şi a început să-i instruiască, în timp ce noi am pătruns în Honduras cu câteva baze importante ale noastre. Contras au intensificat operaţiunile, acum când au un sprijin oarecare pe care se pot baza, iar micii lachei lacomi ai lui Ortega au început să-şi facă griji pentru propriul lor teritoriu, în loc să se uite la al vecinilor. Pe front mondial, ruşii înşală toate micile gulaguri la a căror naştere au ajutat, schimbându-şi politica de sprijin cu orice preţ. Faptul că au pierdut teren în Afghanistan nu i-a ajutat deloc, iar retragerea lor subtilă de pe câmpurile de luptă din Africa a transmis un semnal puternic clovnilor de genul băieţelului nostru, Daniel.

— Iar acest mesaj este…? întrebă Thornton.

Gaston repezi un deget ca o baionetă în direcţia lui Bo.

— Mesajul este: nu vă aşteptaţi la prea multe de la Unchiul Boris, pentru că are şi el problemele lui în URSS! *Acesta* e blestematul de mesaj! În acest ultim an, Ortega s-a dus la una din întrunirile acelea pe care le ţin cu atâta plăcere preşedinţii din America Centrală şi ei l-au ignorat. În ’84, i-ar fi speriat de moarte numai tuşind. Astăzi îl tratează cu dispreţ, pentru că ştiu

că Nicaragua e prinsă în corzi. Reducerea ajutorului sovieticilor, creşterea sprijinului acordat de noi trupelor Contras, economia sărăcită şi populaţia nemulţumită i-au forţat pe sandinişti să-şi dea seama de locul în care se află azi revoluţia…

— Şi…?

— Şi anume la toaletă, exact acolo de unde au pornit. Ortega ştie că trebuie fie să-şi facă treburile, fie să elibereze locul şi acesta e momentul în care lucrurile s-au dat iar peste cap.

Bo scoase un Bali-Song obişnuit din teaca de la şold. Lovi resortul de picior şi desfăcu cu îndemânare lama vicleană, în timp ce-l asculta pe Gaston. Thornton comandase şişul după ce-l folosise pe al lui Bailey, împotriva unui gangster, în D.C., în timpul primei lor întâlniri. Plăcându-i designul practic al cuţitului, Bo îl sunase pe Les de Asis şi îl întrebase dacă-i putea face unul similar, dar cu o lamă gen pumnal malaiezian, de doisprezece centimetri, în locul celei Bowie pe care o prefera Bailey.

— Dumnezeule! izbucni Gaston, când lama din oţel inoxidabil se fixă în poziţia asigurată. De unde naiba ai frumuseţea aia?

Thornton, parcă puţin ruşinat, întinse generalului cuţitul Bali perfect echilibrat, după care îi explică modul de funcţionare, în timp ce Gaston îl deschidea şi îl închidea, cu băgare de seamă.

— Nu vă descurcaţi prea rău cu el, domnule general. Aţi mai lucrat cu aşa ceva înainte?

Gaston cântări cuţitul în palmă, apoi îl deschise cu o mişcare fluentă, îndemânatică, blocând lama cu degetul mare, în timp ce învârtea arma mortală în poziţia *en garde.*

— Nu m-am mai distrat cu unul ca ăsta de când eram la Primul Batalion, în Vietnam. Un tip din echipă a adus câteva dintr-o permisie la Manila. Nişte piese cu adevărat de calitate, nu porcăriile obişnuite pe care le-am văzut prin Fayetteville. Ei bine, am cumpărat unul de la sergentul Barnack şi l-am purtat cusut în harnaşamentul de luptă. Era un cuţit grozav pentru paraşutare, pentru că-l puteai deschide cu o mână. Iar ca un cuţit de apărare nu există altul mai sigur pentru cel care-l foloseşte şi nici vreunul mai mortal faţă de un atacator, atâta timp cât ştii cum să-l foloseşti.

Gaston îi întinse lui Thornton cuţitul şi îşi urcă cizmele pe birou, reluându-şi expunerea.

— Unde rămăsesem…?

— Cred că acolo unde lucrurile au fost date iar peste cap, zise Thornton.

— Mda. Nu se întâmplă întotdeauna aşa? Deci, suntem în 1989

şi, deşi Ollie este luat la rost de toţi sfinţii din Washington, situaţia noastră la sud de graniţă arată mai bine decât oricând, în trecutul apropiat. Ortega are probleme majore de proastă funcţionare în Nicaragua şi pe nimeni pe care să dea vina. Fidel e ocupat cu construirea de lagăre de concentrare pentru victimele SIDA din Cuba, Contras sunt linia noastră de separare dintre nicaraguani şi hondurieni, iar G din El Salvador sunt stoarse ca nişte scârnăvii ce sunt, de un program contra-revoluţionar foarte capabil.

— Şi atunci, ce nu merge bine? întrebă Thornton, punând la loc în teacă, pentru moment, cuţitul Bali.

— Trei lucruri. Primul e faptul că influenţa politică a lui Duarte moare în acelaşi ritm în care îl ucide pe el cancerul. Blestematele de alegeri de primăvară i-au adus la putere pe tâmpiţii de la ARENA şi asta înseamnă că Maiorul Bob şi gaşca lui de aripă dreaptă au obţinut, în sfârşit, ceea ce doreau: puterea deplină de a conduce războiul în stilul lor. Acum, nici unul dintre binevoitorii liberali din această ţară nu a realizat că bunul maior urăşte prezenţa militară a SUA aproape la fel de mult cât îi urăşte pe comunişti. „Instructorii” noştri au reuşit să supravegheze destul de atent unde se ducea ajutorul nostru şi cum a fost folosit, atunci când erau împrăştiaţi prin ţară, făcându-şi meseria. Cu ARENA la Casa Blanca, au avut noroc că li s-a permis să părăsească camera, cu atât mai puţin să li se asigure vreo formă de responsabilitate militară în ceea ce priveşte trupele de pe teren.

— Deci, vreţi să spuneţi dă aceşti extremişti de dreapta îi ucid pe toţi cei pe care-i bănuiesc a fi subversivi şi că noi nu mai putem controla politica guvernului?

Gaston strivi ţigara în scrumiera coreeană şi îşi încrucişă mâinile pe stomacul flat, încuviinţând din cap, prin ceaţa de fum care-i înconjura capul ca un nor în miniatură.

— Exact. Cu măcelul care se desfăşoară acum, poziţia noastră din El Salvador este în pericol. Acţionăm în favoarea drepturilor omului în America Centrală, dar cum naiba să susţinem un guvern care îşi ucide proprii oameni, nu numai inamicii?

— Toată lumea e cu ochi pe noi, asta e?

— Al naibii de exact şi s-ar putea să ne coste încă un „cap de pod” din regiune, dacă nu reuşim să scoatem un iepure din sombrero, cât mai curând. În paralel cu acest minunat lanţ de evenimente este creşterea rezistenţei, în Honduras. De când blestemata de IRA a numit acea ţară ca fiind o alta dintre

portavioanele americane, agitatorii locali au ieşit la joc. Am descoperit că are loc o activitate militară secretă de o amploare tot mai mare, nicaraguanii fiind cei care asigură facilităţile de instruire, de partea *lor* a frontierei!

Thornton nu se putu abţine să nu intervină.

— Mă întreb ce reacţie va avea Congresul faţă de un colonel nord nicaraguan.

Gaston râse, sunetul ricoşând din pereţi ca un cartuş.

— Îl vor numi erou, îi vor da o medalie, apoi îi vor oferi ceva de băut. Aceeaşi porcărie pe care am văzut-o în Vietnam, subordonaţii nu pot face nimic, în timp ce Gulliver ascultă prostiile oricărui tâmpit care are un microfon în faţă.

— Cât de serioasă e problema din Honduras? întrebă Thornton.

— Dacă era rău şi înainte, acum s-a dus de râpă total. Ceea ce ne aduce la problema numărul trei, un anume sergent de stat-major Angel Barahone.

Ofiţerul veteran din Forţele Speciale se ridică în picioare, devenind extrem de serios.

— Barahone a luat cu el anumite informaţii, despre care ştim că vor avea efecte grave asupra situaţiei din El Salvador, Honduras şi Nicaragua. Cu patruzeci şi opt de ore în urmă am dat ordinul să fie scoase două echipe din nordul Nicaraguei, unde îi antrenau pe membrii strămutaţi ai tribului Yatama. Am oprit şi echipa prietenului tău Lee, care se pregătea să demoleze o bază sovietică de elicoptere din apropierea golfului. Barahone a primit permisiunea să participe la planificarea dinaintea misiunii, aşa că am presupus că totul e compromis.

Thornton înjură, ştiind că Lee se simţea, probabil, ca un fraier. La fel şi restul echipei, ale căror minţi erau bântuite de trădarea camaradului lor.

— Sunt de acord cu tine, Bo, mârâi Gaston. Comandantul de batalion şi cu mine suntem de acord că sergentul Lee nu avea de unde să-şi dea seama ce se va întâmpla. Asta ne-a arătat un punct slab în organizaţia noastră şi de acum înainte, nici un om care pleacă în permisie nu mai are acces operaţional, după începerea procesului de pregătire a plecării.

— Cum rămâne cu echipele din El Salvador şi Honduras?

— Presupunem că securitatea lor e compromisă, chiar la această oră. Grupul Mil-Salvador a ordonat întoarcerea tuturor instructorilor în capitală, unde se vor adăposti într-una din cele trei case sigure pe care le avem acolo. Am ordonat intensificarea

pazei în jurul ambasadei noastre din Tegu, ca şi o alarmă Cod Galben pentru baza de la Choluteca. Departamentul de Stat se teme de o serie de conferinţe de presă, cu Barahone ca piesă de forţă a lui Ortega. Oamenii noştri din AN-TERR sunt îngrijoraţi că *El Presidente* va amâna publicitatea în favoarea operaţiunilor chirurgicale îndreptate împotriva ţintelor celor mai importante pe care le poate identifica Barahone.

Bo aprobă din cap raţionamentul generalului.

— Între cele două pericole, eu aş miza pe al doilea. Putem discredita aproape orice ar spune Angel, inclusiv probele fizice. Câteva asasinate sau ambuscade alese cu grijă din personalul SUA vor scoate porumbeii din pădure şi, ţinând cont de ceea ce aţi descris mai devreme, efectele l-ar putea forţa pe preşedinte să aducă trupele acasă.

Încheind, Thornton îşi turnă încă o ceaşcă din cana pe jumătate goală, făcându-i semn lui Gaston că rămăsese suficientă, în cazul că mai dorea şi acesta.

Gaston clătină din cap şi aruncă o privire strâmbă aghiotantului său, care apăruse în cadrul uşii.

— Domnule, începu căpitanul. Tocmai am primit un fax de la Departamentul de Stat, deşi e marcat ca provenind de la Agenţie. Cred că e în legătură cu Fiul Risipitor.

— Adu-l aici. Să sperăm că veştile de azi sunt mai bune decât ce am primit până acum.

Căpitanul intră repede în cameră, evitând să-l privească direct pe Thornton, care stătea imobil ca un monument pe scaunul lui. Mai devreme, aghiotantul întrebase discret cine era civilul căruia i se permitea să aştepte singur în biroul lui Gaston. Un sergent major fioros de la Tactica de luptă îl făcuse de două parale. Reputaţia lui Bo Thornton era bine cunoscută printre veterani.

Căpitanul întinse generalului un document sigilat, salută, se întoarse pe călcâie şi ieşi din birou.

— Pare un om bun – pentru un ofiţer, remarcă Thornton.

Gaston zâmbi.

— Don e cu mine deja de un an, Bo. West Point, perioada convenţională la Cav şi Batalionul 82. A venit la Forţele Speciale şi cineva mi l-a trimis mie. E deştept, echilibrat şi îmi ia treaba în serios.

Thornton râse. Ştia că ofiţerii care lucrau pentru generali erau indivizi deosebit de înzestraţi. Mulţi reuşeau cariere impresionante, timpul petrecut alături de „stele” contând puternic în favoarea lor.

— Ce spune hârtia? întrebă el.

Gaston rupse sigiliul de securitate al plicului. Scoase documentul şi începu să citească, mai întâi rapid şi apoi mai încet, pe măsură ce conţinutul paginilor începea să-şi atingă ţinta. Thornton văzu cum faţa ofiţerului se crispă. Ochii lui Gaston păreau să se scufunde în orbite, iar de sub ei apăru un foc mocnit. Buzele i se strânseră ca o coardă de arc, dispărându-i strălucirea de moment a dinţilor albi ca fildeşul. În locul generalului glumeţ, apăruse un luptător înverşunat.

Gaston începu să vorbească, înainte să termine ultima pagină, vocea ridicându-se şi coborând ca un tunet îndepărtat. Era evident că ceea ce citise îl deranja extrem de mult.

— Îţi fac un rezumat, mârâi Gaston. Oamenii noştri din Tegu au capturat un sediu de comunicaţii, noaptea trecută. Au descoperit o grămadă de documente, cărţi de coduri, nişte exploziv şi puşti. Mai important este că au descoperit un comunicat care tocmai a fost decodificat. Mesajul îi informează pe insurgenţii care operează în baza de la Choluteca sau în jurul ei să-şi înceteze imediat activitatea. Ordonă totodată rezistenţei din Tegu să trimită un ghid la graniţă, chiar mai jos de Choluteca. El trebuie să ia contact cu un grup de atac care va fi trimis în patruzeci şi opt de ore!

— Vreo semnătură pe ordin? întrebă Bo.

— E marcat „Aprobat” de un anume colonel M. Flores. Recunosc numele. E un *commandante* senior în FSLN şi şeful OSI, organizaţia de securitate sandinistă. Ultima dată când i-am văzut dosarul era maior.

— Probabil că a descoperit ceva ce a meritat o creştere a salariului, spuse batjocoritor Thornton.

— Sau i-a fost oferit ceva pe o tavă de argint… contră Gaston.

Thornton merse lângă general şi examină documentul abia sosit, peste umărul acestuia, în timp ce Gaston pescuia o a doua ţigară din cutia lui.

— Barahone nu a lucrat la baza din Choluteca? întrebă Bo, în timp ce citea.

Gaston introduse între dinţi ţigara neaprinsă şi mormăi afirmativ.

— Mi se pare că S-2 din sud a menţionat asta, în timp ce cercetam materialele. Dacă îmi amintesc corect, Barahone a fost foarte implicat în apărarea perimetrului în câteva baze de antrenament şi a fost distribuit la una dintre grupe, când au început să fortifice Choluteca.

— Pot să iau şi eu una? întrebă Thornton, arătând spre cutia de ţigări deschisă.

— Sigur, la naiba! Ia două. Fratele soţiei mele îmi trimite în fiecare lună. Are un magazin de ţigări în New York, bun băiat şi are o părere foarte bună despre mine, din câte spune Sarah.

Thornton luă una dintre petardele maronii, o tăie frumos cu foarfeca de buzunar a generalului şi o aprinse. Ocoli biroul şi se opri în faţa unei fotografii înrămate, care înfăţişa un grup de bărbaţi în uniforme de camuflaj, care era evident că tocmai fuseseră extraşi din vreo ascunzătoare din junglă. Întorcându-se spre Gaston, care se ridicase şi el şi privea încruntat pe fereastră, Thornton spuse:

— Dat fiind ceea ce ştim, presupun că sandiniştii îl au pe Angel şi materialul lui şi că ei au crezut povestea pe care le-a spus-o el, în legătură cu motivul dezertării. Dacă aş fi în locul lui Daniel Ortega, aş vrea să folosesc ceea ce am acum ca să lansez o ofensivă zdrobitoare. Angel e un soldat bine antrenat, are ca scrisori de acreditare unul din cele mai mari scenarii de propagandă din istoria recentă şi e dornic să arate ce poate noilor lui prieteni.

Gaston se întoarse cu spatele la fereastră.

— Crezi că el va conduce atacul împotriva oamenilor noştri din Choluteca, nu?

Bo suflă un fuior de fum lung şi gros în spaţiul dintre ei.

— Exact, la naiba! Cunoaşte amplasamentul, pentru că a contribuit la construirea ei. E suficient de aproape de graniţă aşa încât o forţă cu experienţă să poată ajunge acolo, să-şi facă treaba şi să se întoarcă înainte să fie stinse focurile. Mai mult, ce mod mai bun pentru un dezertor de a-şi dovedi loialitatea nou descoperită decât să conducă personal un atac împotriva vechilor lui camarazi? Mie mi se pare logic...

— Şi mie, mârâi Gaston, deşi nu-mi place să recunosc asta. Şi ai dreptate în legătură cu aspectul psihologic al operaţiunii. Primim o lovitură majoră în Honduras, câţiva oameni de-ai noştri sunt omorâţi – ba chiar tot de un om al nostru – asta e exact ce aşteaptă tâmpiţii care se opun intervenţiilor noastre.

— Credeţi că administraţia va reacţiona rapid? zise Thornton.

— E posibil, Bo. În El Salvador sunt la putere oamenii care nu trebuie şi am fost nevoiţi să susţinem oameni nepotriviţi atunci când a apărut treaba asta cu Contra. Guvernul din Honduras este ameninţat de câte un inamic important în fiecare parte, iar propriul lor sistem a început să crape din cauza prezenţei

noastre. Concluzia este că vom fi destul de presaţi ca să menţinem starea de fapt, dacă o bază ca Choluteca este distrusă. Congresul nu ne va permite niciodată să ripostăm într-un mod convenţional şi nu e corect acum ca echipele noastre să fie nevoite să înfrunte curtea marţială dacă folosesc o armă nepotrivită ca să se apere, atunci când apare necesitatea. Ceea ce spun este că mă aştept ca atacul lui Barahone, dacă va avea succes, să modifice echilibrul puterii din regiune.

— Atunci trebuie să ne mişcăm repede, dacă vrem să-l oprim, zise tăios Thornton.

Gaston îl privi atent pe fostul soldat evident incitat.

— Să-l oprim? Nici măcar nu ştim unde naiba se află Angel! Cum putem să-l oprim fără să dăm în vileag întreaga afacere? La naiba, presa va începe să se masturbeze ca o maimuţă la grădina zoologică, dacă vom fi nevoiţi să facem totul public, înainte ca Ortega să-şi joace mâna.

— Aveţi o hartă a graniţei din jurul acestei zone? întrebă Bo.

Gaston se duse repede la uşă şi strigă un ordin cuiva pe care Thornton nu-l vedea. Întorcându-se lângă războinicul din umbră, Gaston zâmbi.

— Unul dintre subofiţeri ne va aduce o hartă într-o clipă. Pe cea pe care o păstrez în sala de instruire de la parter. Până atunci, spune-mi ce plan ai?

Bo începu.

— Ştim că Angel va fi aşteptat de un ghid la graniţă şi ştim aproximativ unde. Dacă poate fi menţinut secretul în legătură cu captura din Tegu, vom putea ţine garda sus până în momentul în care echipa de atac va porni la drum.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă, interveni Gaston. Oamenii noştri sunt cei care au organizat operaţiunea, iar securitatea din Honduras e al naibii de bună, în stilul ei. Tocmai am reuşit o operaţiune stil Cal Troian împotriva lui Flores, folosind oamenii lui din Tegu, după ce i-am „convins” de eroarea convingerilor lor.

— Bun, replică Bo. Acum, iată partea sensibilă. Va fi mai bine pentru toţi cei implicaţi, dacă Angel este lichidat *în interiorul* Nicaraguei. Dar asta face posibil ca oamenii noştri să fie ucişi într-o operaţiune dincolo de graniţă. Dacă se întâmplă asta, Danny-baby tot va obţine ceea ce vrea, o violare clară a graniţelor lui de către trupe ale SUA. Eu recomand să mă introduceţi pe mine şi pe Dave Lee cu elicopterul, pe cea mai probabilă rută de marş. Putem decola din golf, iar SatCom ne va

ţine la curent cu orice intervenţie radio sau informaţii noi de care pot face rost oamenii dumneavoastră. Dave şi cu mine vom pătrunde, folosind echipament „steril”. Un Stoner, o carabină M-16 cu lunetă şi amortizor, NVG[25]-uri GEN II, vizoare laser pentru arme, cât de multe mine antipersonal putem căra şi alte câteva mici şmecherii despre care ştiu că sunt disponibile. Vom contacta echipa lui Barahone undeva între Rio Negro şi graniţă şi îi vom lichida.

Gaston rămase tăcut câteva momente, înainte să vorbească. Când o făcu, vocea lui era joasă şi întrebătoare.

— Crezi cu adevărat că tu şi încă un om puteţi lichida o forţă suficient de mare ca să atace o bază ca Choluteca? Probabil că e vorba de o echipă de mărimea unei companii. Ar fi o sinucidere!

Thornton chicoti, auzind îngrijorarea generalului.

— Sigur, aşa e. Dar nu cred că vor lovi fizic baza. Angel e un puşti inteligent. Ştiu asta pentru că eu l-am instruit pe ticălos. Va căuta un mod prin care să-şi îndeplinească misiunea fără riscuri prea mari pentru el şi oamenii lui. În acelaşi timp, unitatea va trebui să fie mică. O companie ar atrage atenţia imediat ce ar părăsi baza. Deplasându-se spre nord, vor trebui să fie atenţi la trupele Contras, iar Angel nu-şi poate permite nici o confruntare, dacă vrea să ajungă la graniţă nedetectat. Dacă aş fi în locul lui, nu aş lua mai mult de douăzeci, poate douăzeci şi cinci de oameni. Toţi oameni duri, veterani cu cel puţin doi ani de luptă în spate. Un astfel de grup ar putea îndeplini misiunea şi ar avea cincizeci la sută şanse să se întoarcă acasă ca să povestească. Cât despre o operaţiune de doi oameni, Selous Scouts au iniţiat recunoaşteri de un om sau doi, în timpul războiului din Rhodesia. Cu echipamentul potrivit şi experienţă, doi oameni buni pot aduce foarte multe pagube, mai ales dacă nu sunt aşteptaţi.

— Crezi că vor folosi aruncătoare de grenade, poate rachete? întrebă Gaston.

— Eu aşa aş face, răspunse Bo. Scopul este să ucidă americani şi să demonstreze că ne pot lovi la fel de rău cât îi lovim noi. Ortega nu a uitat minarea noastră din Corinto. Asta va fi o revanşă la fel de bună ca oricare alta.

— De ce Lee?

Thornton se aştepta la acea întrebare, mai ales în lumina declaraţiei dinainte, referitoare la implicarea oficială a trupelor SUA.

[25] NVG = Night Vision Gear = Dispozitive de viziune nocturnă.

— Din două motive. Lee îl cunoaşte pe Barahone aproape la fel de bine ca şi mine. Asta înseamnă că poate ghici ce va face Angel, ceea ce ne va permite să-i anticipăm mişcările cu o precizie destul de bună. În al doilea rând, Lee face parte din proiectul în care sunt implicat şi eu, prin intermediul DEA. Ne cunoaştem şi avem încredere deplină unul în celălalt, iar acesta ar putea fi asul nostru din mânecă, dacă lucrurile ies prost pe teren.

Gaston aprobă din cap. Avea sens, deşi generalul ar fi preferat să lanseze o companie de infanterişti marini, în locul unui efectiv de doi oameni.

— Lee are o revanşă de luat. Asta nu o să-i afecteze echilibrul raţionamentului?

Bo răspunse repede, simţind că Gaston era gata să-i accepte propunerea.

— *Amândoi* avem o revanşă de luat. Nu uitaţi, eu l-am instruit pe Barahone, l-am învăţat aproape tot ce am învăţat în mai mult de douăzeci de ani de serviciu. Este prima dată când am auzit că unul din oamenii noştri şi-a trădat jurământul şi al naibii să fiu dacă voi sta cu mâinile în sân, atunci când există o şansă, oricât de mică, de a îndrepta lucrurile. Cât despre Dave, Angel a fugit în timpul rondului lui. Dacă merită cineva să fie implicat, atunci Lee este acela. Este un profesionist, unul dintre cei mai buni din cei care poartă bereta. Amândoi vom avea mai întâi grijă de misiune… şi abia apoi ne vom gândi la revanşa personală.

— Domnule?

Era aghiotantul lui Gaston.

— Am adus harta pe care aţi cerut-o…

Generalul se ridică de lângă Thornton, întorcându-se spre tânărul ofiţer dornic să-l servească şi-i făcu semn să intre în cameră. După ce fu întinsă harta uriaşă, Gaston făcu semn că voia să rămână singur cu Bo. Îl privi pe Thornton câteva momente înainte să ridice telefonul din furcă. Păru să se hotărască cu câteva clipe înainte să primească legătura.

— Walt, sunt generalul Gaston. Cum te simţi în blestemata asta de dimineaţă?… Bine, mă bucur să aud asta. Ascultă, vreau să transmiţi un ordin sergentului David Lee, cât mai repede posibil. Trebuie să prindă primul avion, militar sau comercial spre Bragg. Vreau să ajungă aici astă-seară, dacă e posibil.

Deşi încerca să pară indiferent, Thornton îşi făcea tot felul de probleme. Gaston îi acceptase planul, cel puţin deocamdată. Dave venea, iar asta însemna că generalul voia şi părerea lui. Bo

ştia care urma să fie răspunsul lui Lee şi bănuia că şi generalul o ştia.

Era timpul să-i taie aripile lui Angel.

10

Barahone privea în tăcere cum oamenii îşi vedeau de treburi, în partea cealaltă a curţii, îl vedea pe Flores, care avea o şedinţă cu un grup de ofiţeri, în legătură cu nişte provizii de ultim moment, necesare înaintea plecării expediţiei. Era încă puţin copleşit de cât de repede se mişcase Ortega, după ce-i verificaseră povestea, un proces rezolvat rapid, datorită talentului lui Flores în folosirea interogatoriului chimic.

Barahone simţi cum i se răscula stomacul, amintindu-şi cât de bolnav fusese, până când efectele drogurilor începuseră să se diminueze. Fusese imediat de acord cu cererea lui Flores de a-l supune acelei proceduri, ştiind că altfel ar fi ridicat suspiciuni în legătură cu el şi ar fi fost nevoie de săptămâni întregi ca să le risipească. Fusese bine îngrijit şi înainte şi după aceea, în timp ce investigatorii OSI analizau ceea ce le oferise el. Greaţa era un preţ minor, ţinând cont de miza pentru care juca Angel.

Un *soldado* trecu repede pe lângă el, salutându-l, iar Barahone îi răspunse repede. Încă îl amuza faptul că acum era ofiţer, numit de Ortega în persoană, după ce verificarea făcută de Flores fusese încheiată. Cu mai puţin de trei săptămâni în urmă, era sergent pentru *gringos,* iar acum comanda un grup de luptă, fiind căpitan în OSI. Era clar că urcase pe plan social!

Întorcându-şi din nou atenţia asupra soldaţilor, Angel remarcă profesionalismul lor tăcut. Când Ortega îşi expusese planul pentru atacul împotriva bazei Choluteca, fostul Beretă Verde fusese luat prin surprindere de îndrăzneala lui. În acelaşi timp, simţise un uşor fior de regret, sau poate că era vină, la gândul că avea să conducă un atac împotriva unei baze la construirea căreia ajutase. Flores păruse să-i observe stinghereala şi petrecuse multe ore în ultimele câteva săptămâni convingându-l pe Barahone de necesitatea implicării lui în acel atac.

În cele din urmă, fusese de acord, pentru că nu avea de ales. Flores îi arătase cererea ambasadorului american, prin care acesta solicita cooperarea sandiniştilor în localizarea lui Barahone, iar agenţii OSI din America de Nord începuseră să culeagă frânturi de informaţii care trădau interesul slab simulat de guvernul SUA. Fotografiile şi documentele pe care le adusese cu el se aflau acum în siguranţă, în mâinile revoluţiei, împreună

cu articolele pe care le ascunsese lângă baza de elicoptere Hind, în nord.

Angel Barahone aparţinea lui Daniel Ortega şi revoluţiei comandate de acesta. Acceptarea însărcinării îl denigra şi mai mult în ochii ţării lui adoptive, iar Angel ştia că în Statele Unite se mai putea întoarce doar în lanţuri sau în coşciug.

Iar lui nu-i plăcea nici una din alternative.

Flores dorea o lovitură imediată, simţind că americanii aveau să înceapă presiunile asupra sandiniştilor, o dată ce-şi dădeau seama pe deplin ce le adusese el şi în ce măsură oferirea acelor informaţii publicităţii avea să le afecteze statutul în comunitatea mondială.

— De ce să pierdem această ocazie? îi spusese Flores lui Ortega, la prima lor întâlnire după ce Barahone acceptase misiunea. O divulgare în presă poate dura doar atât cât îi trebuie Casei Albe să nege totul, sau poate chiar să întoarcă totul în favoarea lui Bush. Trebuie să nu uităm că mass-media e utilă doar celor care ştiu cum să o manipuleze.

Ortega fusese de acord. Aveau să folosească mai întâi cunoştinţele şi talentul lui Angel ca să pună la punct o operaţiune importantă împotriva bazei honduriene de dincolo de graniţă. Choluteca era un depozit de aprovizionare pentru armele şi muniţia ce erau distribuite trupelor Contras, ale căror baze de luptă se întindeau în lungul frontierei ca perlele pe un şirag de mărgele. În trecut o simplă garnizoană mică ce adăpostise un batalion de infanterie prost pregătit, baza fusese identificată pentru o renovare majoră, atunci când interesele SUA în regiune se intensificaseră.

Choluteca adăpostea acum un batalion formidabil de contra-gherilă, precum şi o escadrilă de elicoptere Huey, pe pista nouă construită de inginerii americani. Pe lângă acea amenințare colosală, mai exista o echipă de Berete Verzi, care funcţionau ca instructori şi consilieri pentru eforturile de luptă ale hondurienilor şi trupelor Contras, centrate în teritoriul de graniţă.

Înaltul comandament sandinist se simţea extrem de frustrat de prezenţa acelei baze, deoarece aceasta permitea direcţionarea unor operaţiuni împotriva rutelor de infiltrare cele mai bune pentru mişcarea oamenilor şi echipamentului spre şi dinspre El Salvador şi Guatemala. Golful, odată un simplu joc de copii atunci când era vorba de transportul pe apă al materialelor de război dintr-o parte în cealaltă, era acum considerat o adevărată sinucidere pentru cei care se gândeau să-l traverseze.

Patrulele Contra speciale atacau în mod constant punctele de aprovizionare de pe ţărmul nicaraguan, iar canoniere din Honduras şi El Salvador, puternic înarmate patrulau pe mări ca nişte piraţi moderni, capturând şi scufundând tot ce descopereau că transporta marfa de contrabandă.

Din acest motiv, erau obligaţi să realizeze reaprovizionarea navală mult mai departe pe mare, ceea ce necesita nave mai mari, creând un risc mai mare pentru operaţiunile secrete desfăşurate de sandinişti. În acelaşi timp, FSLN era nevoit să deschidă noi rute prin Honduras, ceea ce necesita instalarea unei infrastructuri complet noi, precum şi programarea unor durate mai mari pentru operaţiunile de reaprovizionare. Efortul de a construi tabere pe partea mexicană a graniţei dintre acea ţară şi Guatemala golea cuierele deja secătuite ale revoluţiei, banii fiind strânşi din vânzările ilegale de narcotice şi arme, pentru finanţarea acelei reţele extinse.

Pe scurt, Choluteca era un „ghimpe în coaste” regal pentru Daniel Ortega şi ai lui.

Soldaţii fuseseră examinaţi şi aleşi personal de Flores, în timp ce Barahone începuse să adune materialul de care aveau nevoie în atacul efectiv. Cea mai mare parte a oamenilor erau din Companiile de Operaţiuni Speciale de elită ale FSLN, sau COE, cum erau ele cunoscute. Antrenate de consilieri est-germani şi nord-vietnamezi, ale căror tabere erau localizate în partea sudică a ţării, unităţile COE luptau în mod constant cu Contras şi erau considerate cel mai de temut inamic al acestora, conform spuselor unor membri ai trupelor de comando FDN capturaţi. Oamenii a căror detaşai e din unităţile lor o ordonase Flores erau crema, luptători experimentaţi, ale căror acte de curaj sub focul inamic erau egale cu perspicacitatea lor pe câmpul de luptă.

După ce soseau în grupuri de câte doi sau trei, soldaţii primeau uniforme uzate, dar totuşi foarte utilizabile. Li se permitea să-şi păstreze cizmele, deşi cele mult prea uzate puteau fi schimbate pentru o pereche mai nouă. Echipamentul pentru cap era lăsat la alegerea personală a oamenilor, care purtau orice, de la pălării şi berete în culori de camuflaj, la bentiţe brodate cu culori strălucitoare. În mulţime exista chiar şi o şapcă de base-ball, cu sigla New York Yankees.

Armele erau în cea mai mare parte de origine sovietică, deşi Barahone ceruse să folosească aruncătoare de grenade M-19 americane, datorită preciziei lor mai mari. Angel voia o armă cu care să poată trage fără o bază plată standard, menţinând, chiar

şi ţinută în mână, o distanţă de acţiune de aproape o mie de metri. Arma de 60 mm putea atinge opt sute de metri la prima încărcătură, dacă elevaţia era corectă. Din locul în care planificase el să tragă, Choluteca avea să fie în raza de acţiune a bateriei.

Proiectilele pentru aruncător urmau să fie o combinaţie egală de exploziv puternic şi fosfor alb. Barahone voia zece obuze pentru fiecare armă, ştiind că echipele lui puteau trage cu uşurinţă acel număr în mai puţin de un minut, după ce se instalau. Şaizeci de secunde erau aproape tot timpul pe care-l aveau la dispoziţie, ţinând cont de răspunsul sigur care avea să urmeze impactului primei grenade. Ideea era să satureze baza, ucigând cât mai mulţi oameni posibil şi distrugând, în acelaşi timp, tot ce altceva puteau. Angel fusese de acord cu Flores că trebuiau să care minim patru lansatoare RPG-7, cu câte patru rachete pentru fiecare. Aceasta avea să le permită să atace elicopterele prinse la sol şi, în acelaşi timp, să le utilizeze împotriva obstacolelor ridicate pe drum de trupele Contras.

Barahone începu să examineze unul dintre aruncătoarele luate din stocurile uriaşe rămase după ziua lui Somoza. Avea să cureţe şi să testeze chiar el armele, înainte să pornească spre Choluteca, asigurându-se personal de funcţionalitatea lor. Nu voia să constate vreo defecţiune, în clipa în care începea să tragă.

— Rachetele pentru RPG-uri vor sosi în după-amiaza asta, pufni Flores, oprindu-se lângă omul care era ocupat cu aruncătorul de grenade. Blestemata de birocraţie! Un idiot a depozitat lansatoarele la o bază, iar proiectilele pentru ele în alta. Nu e de mirare că Contras se învârt pe aici ca la ei acasă! Nu ne-au trimis actele corecte, aşa încât să le putem găsi!

Angel nu se putu abţine să nu râdă de frustrarea colonelului. Odată, petrecuse o jumătate de zi aşteptând ca un sergent cu aprovizionarea supraponderal să-i livreze cinci rachete luminoase. Se părea că hârţogarii existau peste tot în prezent, chiar şi în Nicaragua.

— Oamenii arată bine, experimentaţi şi pregătiţi de acţiune, remarcă el, verificând percutorul armei, în căutarea răului produs de corodare.

Flores se aşeză şi îşi şterse fruntea cu o basma cu buline neagră-roşie.

— Sunt cu toţii nişte adevăraţi vânători, Angel. Atunci când Contras au început să lanseze operaţiuni de mare anvergură,

stând câteodată o lună întreagă în interiorul ţării, am format unităţi speciale care să poată ataca inamicul, în loc să reacţioneze doar la atacurile acestuia.

— Cine le-a antrenat? întrebă Barahone.

— Cubanezii, nord-coreenii, est-germanii. E destul de interesant că cei mai buni instructori ai noştri erau membri renegaţi ai forţelor militare din Rhodesia şi Africa de Sud. Am trimis soldaţii în tabere din sud, pentru că era mai sigur. Banda de criminali ai lui Pastora fusese urmărită până în Costa Rica, iar marele Comandant Zero devenise exact asta – un zero. Unităţile COE lucrează independent de CIAT-urile noastre mari, petrecând deseori luni întregi pe teren. Le asigurăm aprovizionarea prin depozite situate în oraşele şi satele importante, sau pe cale aeriană, dacă sunt angajaţi în lupte cu Contras. Aceşti oameni sunt cei mai buni din trei unităţi COE. Vei putea conta pe ei în orice situaţie şi îi urăsc pe *gringos* aproape la fel de mult cât îi urăsc pe câinii Contras.

Înşurubând la loc ansamblul percutorului, Angel se întoarse spre ofiţerul care transpira din plin şi îi puse o întrebare la care se gândea încă de când îi fusese comunicată natura misiunii.

— Dacă avem succes, ce se va întâmpla după aceea?

Flores îl privi cu atenţie, evaluând cât de mult îi putea spune fără să compromită cererea lui Ortega referitoare la o securitate totală. Hotărându-se, scoase un Marlboro din pachet şi îi permise lui Barahone să i-o aprindă.

— În primul rând, *vei avea* succes. Numai un cerc restrâns dintre ai noştri cunosc circumstanţele recrutării tale în rândurile noastre şi un cerc chiar şi mai mic cunosc operaţiunea pe care o întreprindem. Daniel a ordonat categoric ca securitatea să fie de la sută la sută în cazul acesta. Cum ne mişcăm rapid, şansele ca acţiunea să fie compromisă sunt foarte mici. Grupul tău va fi dus la cinci kilometri de râu chiar de acele elicoptere Hind pe care le-au fotografiat foştii tăi camarazi. Ar trebui să reuşiţi să ajungeţi la frontieră în douăzeci şi patru de ore şi în poziţie, în patruzeci şi opt. La graniţă vă vor aştepta mijloace de transport, imediat după ce Choluteca va fi în flăcări.

— Şi apoi? Sunt sigur că aţi făcut planuri pentru exploatarea situaţiei cu un potenţial maxim?

Flores râse şi un nor subţire de fum îi ieşi din nări, când îl bătu pe Barahone pe spate.

— Te-au învăţat bine, nu-i aşa, prietene? Tu te vei întoarce în Managua, unde *el presidente* îţi va aştepta sosirea, la *National*

Palace. Vom avea ca invitaţi toate personalităţile importante de ştiri şi televiziune posibile, ca să asculte schimbarea remarcabilă a convingerilor tale şi decizia revoluţiei de a te accepta ca frate de arme împotriva invadatorilor yankei. Daniel va anunţa numirea ta ca ofiţer în Armata Poporului, iar apoi va citi o declaraţie deja pregătită, referitoare la atacul tău, încununat de succes, împotriva forţelor marionetă ale Hondurasului, a cărui bază era un cuib de agenţi CIA, criminali Contras şi mercenari *gringos.*

Barahone înclină din cap.

— Va trebui să răspund vreunei întrebări? spuse el.

— Numai dacă îţi va permite Daniel. Vei fi un erou al maselor oprimate din întreaga lume, Angel. Bineînţeles, vei fi urât de compatrioţii tăi adoptivi, înfierat ca dezertor şi trădător în întreaga lor aşa-numită lume liberă, dar asta era de aşteptat.

Zgomotul produs de motorul unui camion masiv ajunse la ei, când vehiculul prăfuit intră zgomotos pe poarta largă a *quartel*-ului. Şoferul opri camionul, cu un scrâşnet asurzitor al frânelor, ridicând un nor de praf care îi aduse un torent de obscenităţi din partea oamenilor răspândiţi prin piaţă.

— Trebuie să fie rachetele noastre, zise Flores tuşind, în timp ce praful se aşternea peste cei doi bărbaţi într-un strat fin. După ce şoferul le descarcă, cred că o să pun să fie bătut pentru stilul prost în care conduce, deşi poate ar fi mai amuzant să-l dăm „şacalilor" tăi, nu?

Angel aprobă din cap, acoperind cu grijă părţile expuse ale aruncătorului cu o pătură zdrenţuită pe care o găsise lângă el.

— Haide să le descărcăm şi să le dăm echipei RPG! Sunt nerăbdători să înceapă să-şi aranjeze harnaşamentele.

Cei doi oameni se apropiară împreună de camion, al cărui şofer era ocupat cu dezlegarea frânghiilor groase din cânepă cu care era asigurată încărcătura. Barahone făcu semn oamenilor care se aflau în apropiere să descarce cutiile grele şi văzu că un sandinist extrem de bine făcut îi ignoră comanda, împingând în faţă un bărbat mai mic, în locul lui. Angel trecu pe lângă Flores şi comandă înlocuitorului involuntar să pună jos capătul unei cutii pe care o ţinea el şi să se întoarcă la curăţatul RPD-ului lui.

Întorcându-se cu faţa spre gigant, Barahone îl întrebă dacă credea că era scutit de îndatoririle care solicitau munca fizică. Bruta clătină din cap, părul lui negru, lung şi des legănându-se pe umerii masivi, în timp ce nega orice intenţie rea.

— *Mi amigo,* îl provocă Angel, aşezându-se exact în faţa lui.

Mă dezonorezi cu minciuna ta. Pe *tine* te-am arătat, nu pe prietenul tău subţirel. Un soldat al revoluţiei nu cere camarazilor să facă treaba în locul lor. Poate că eşti bolnav, sau poate că eşti doar un molâu într-un corp de gigant.

Auzind insulta, imensul soldat făcu un pas în faţă fără să-şi dea seama. Trăgător cu mitraliera, era cunoscut pentru ferocitatea lui extremă în luptă şi fusese decorat de două ori pentru eroism în bătălie. Numele lui era legendar în COE şi nimeni, nici chiar un ofiţer sandinist din OSI, nu avea dreptul să-l ridiculizeze în faţa camarazilor lui.

— Domnule căpitan, spuse el încet, nu sunt nici molâu, nici laş. Treaba mea este să car o mitralieră, nu lădiţe. Camarazii mei, ştiu asta şi se pare că numai *tu* ignori poziţia mea aici!

Flores îşi coborî mâna, aşezând-o pe patul revolverului, un Magnum S&W 0,357 pe care-l luase de pe cadavrul pilotului lui Somoza, ucis în timpul ultimelor zile de luptă pentru aeroport. Angel îi prinse privirea şi clătină din cap, aşa încât Flores să ştie că tânărul căpitan voia să se ocupe singur de acea formă crasă de insubordonare.

Restul grupului, simţind că urma o distracţie, formă un cerc larg în jurul celor doi bărbaţi. Barahone îşi scoase pălăria de camuflaj şi centura cu pistol şi îi întinse cele două articole lui Flores, care îi şopti un sfat, în timp ce tancul uman cu care urma să se bată Angel îşi scotea cămaşa de uniformă.

— Îl cunosc pe acest *hombre,* zise Flores. Preferă lupta cu picioarele. E bine cunoscut şi că foloseşte macheta, atunci când o luptă se întoarce în defavoarea lui.

Barahone mulţumi colonelului cu o înclinare a capului. Era ciudat de excitat de ideea luptei, deşi ştia că ar fi putut să o evite cu uşurinţă. Încordarea din ultimele trei săptămâni devenise insuportabilă, strivindu-l cu greutatea imensă a faptului că se afla sub supravegherea constantă a lui Flores şi a oamenilor lui. O luptă bună era exact ce îi trebuia. Bineînţeles, trebuia să învingă, altfel risca să fie umilit în faţa oamenilor pe care avea să-i conducă în luptă, peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Trăgătorul, dezbrăcat acum până la talie, îşi încordă mâinile solide şi începu să se apropie cu prudenţă de Angel. Pieptul lui era brăzdat de cicatrice de război, testamente purpurii ale gloanţelor care îl rataseră cu puţin. Barahone observă că omul înainta târşâindu-şi picioarele, ţinându-şi astfel amândouă picioarele bine înfipte în pământ, ca o fundaţie de pe care să

lupte.

Banii începură să-şi schimbe proprietarii, când ceilalţi începură să facă pariuri în legătură cu victoria. Cei fără bani ofereau articole personale: un cuţit, un ceas, orice le putea permite să participe la singura distracţie plăcută a zilei. Cercul se strânse ca un guler în jurul celor doi combatanţi, huiduieli şi fluierături încurajând o baie de sânge, când Barahone simulă o lovitură sălbatică spre bărbia trăgătorului, deviind-o în ultima clipă şi înlocuind-o cu o lovitură cu piciorul în vintre.

Ferindu-se de lovitura puternică spre cap, genunchii sandinistului se înmuiară când lovitura vicleană îi nimeri „biluţele". Sufocându-se, soldatul se împinse în cercul privitorilor care urlau acum, într-o încercare în van de a scăpa de atacul violent care ştia că va urma primei lovituri încununată de succes a ofiţerului. Fu întâmpinat de lovituri cu cizma şi palme, iar cei care pariaseră pe el îl prinseră şi îl împinseră din nou spre locul în care-l aştepta Angel.

— Termină-l! strigă Flores de pe capota camionului pe care se urcase. Nici o milă, *amigo!* Izbeşte-l în cap!

Barahone se lăsă în jos, cu mâna stângă deschisă, în timp ce dreapta era încleştată într-un pumn dur ca o stâncă. Apropiindu-se de trăgătorul care-şi revenise oarecum, Angel hotărî să îi reteze picioarele de sub el, continuând cu o directă în gât. Nu voia să-l ucidă pe ticălosul acela arogant, dar omul trebuia să ştie că ar fi putut să o facă.

Gigantul îşi smulse pe nepregătite centura din piele lată de la mijloc şi-l izbi cu catarama ei grea de oţel pe Angel în frunte, despicându-i pielea cu un zgomot perceptibil. Într-o clipă, ochii lui Barahone fură inundaţi de sângele care curgea din rană, orbindu-l. Ca să evite alte lovituri, Angel se retrase şi simţi cum, din spate, unul dintre *companeros* ai mitraliorului îi puse piedică.

Barahone aterizâ greoi pe pământ şi se rostogoli repede, încercând să se ferească de loviturile cu piciorul la care se aştepta.

Îşi sesiză greşeala cu o clipă înainte ca cizma monstrului să-l izbească în coaste. Lovitura puternică care îi scoase tot aerul din plămâni, fu urmată de o a doua, care îl nimeri în umăr. Barahone luă o mână de noroi şi îl frecă pe tăietura de deasupra ochilor, sperând să încetinească râul brutal de sânge care curgea încă din despicătură. Abia reuşi să termine, când un pumn solid îl izbi în bărbie ca o locomotivă în plină viteză. Impactul îl azvârli din picioare, aşa încât aterizâ la picioarele mulţimii în delir care

urmărea bătaia.

Vederea i se limpezi suficient ca să repereze cizma trăgătorului apropiindu-se, în ceea ce voia să fie lovitura finală a luptei. Angel prinse în zbor cizma uzată, absorbi puterea loviturii cu braţele, în timp ce piciorul omului îi lăsa mâinile în jos. Când simţi că inerţia loviturii se consumase, Barahone răsuci cizma prizonieră în lateral şi apoi în sus, cu toată puterea pe care reuşi să o adune din propriile picioare.

Din gâtul soldatului erupse un urlet, când acesta îşi simţi glezna plesnind. În timp ce zbura pe spate, mitraliorul încercă să se oprească din cădere, dar nu reuşi decât să-şi luxeze încheietura unei mâini, când ateriză stângaci pe o movilă de pământ. Simţind o schimbare a sorţii înfruntării, soldaţii începură să schimbe din nou bani între ei, privind cum Angel îl izbi în plex, cu genunchiul îndoit, pe sandinistul căzut.

Barahone se rostogoli de deasupra omului şi se ridică în picioare, doar ca să izbească cu sadism faţa unui privitor a cărui machetă atârna suficient de aproape de inamicul căzut la pământ. Mulţimea murmură aprobator faţă de instinctul de luptă al tânărului ofiţer, în timp ce Angel îşi continuă lovitura năucitoare cu o lovitură cu piciorul în pieptul individului, doborându-l pe nefericit ca şi cum ar fi fost secerat.

Mercenarul OSI se învârti pe călcâie, întorcându-se din nou cu faţa la trăgătorul rănit. Acesta se ridicase în genunchi, ţinându-şi încheietura luxată aproape de stomac. Din partea de sus a cizmei îi curgea sânge, din rana produsă de osul spart, care-i ieşise prin piele, vârful zdrenţuit strălucitor sclipind în arşiţa soarelui. Din stomacul sandinistului se auzea un geamăt înfundat, sunetul amuţind mulţimea care se strângea să vadă nimicirea tovarăşului lor.

Barahone îl auzi pe Flores, din spate.

— Acum e momentul, Angel. Tâmpitul te-a provocat şi te-ar fi ucis. *Vencer o morir!* Învinge sau mori.

Barahone se opri să ridice macheta din locul în care căzuse din mâinile tovarăşului încă inconştient al namilei. Luă arma uşoară şi se apropie de sandinistul năucit, îl prinse de păr şi îi trase capul pe spate, expunând vena jugulară care pulsa sălbatic. Angel fixă mulţimea amuţită cu o privire nemiloasă şi ridică macheta mult deasupra capului.

— Acest *hijo del puta* ne-a dezonorat pe toţi! Mai întâi l-a înfruntat pe comandantul lui cu o insolenţă născută din prostie, iar apoi a pierdut lupta pe care chiar el a început-o! Merită o

singură răsplată pentru eşecul lui şi anume...

Mulţimea completă gândul lui Angel, ca şi cum ar fi citit sentinţa în ochii lui sângerii.

— Moarte! cerură ei în cor. Să primească moartea din mâinile îngerului morţii!

Barahone îl privi pe Flores şi îl văzu pe colonel trăgând o linie cu degetul peste un gât imaginar. Angel trecu macheta ascuţită prin muşchii gâtului omului, cu o mişcare puternică şi trase în sus de părul pe care-l prinsese cu mâna, simţind cum capul omului era separat de trup. O fântână gâlgâitoare de sânge ţâşni în sus, în timp ce inima ca de taur a soldatului bătea cu sălbăticie în pieptul acestuia, pentru câteva ultime secunde, înainte să se oprească. Jetul purpuriu îl udă pe Barahone, botezându-l în fertilitatea unei morţi violente.

Ca şi cum s-ar fi supus ultimului ordin al gravitaţiei, corpul, care se golea rapid de fluidul dătător de viaţă, se prăbuşi greoi pe pământul înnegrit de sânge. Angel se întoarse şi ordonă calm ca omul să fie îngropat imediat. Doi soldaţi înhăţară cadavrul şi târâră rămăşiţele înspăimântătoare spre camion, în timp ce un altul luă capul tăiat şi îl aruncă, astfel încât acesta ateriză cu o bufnitură surdă pe platforma goală acum a camionului?

Brusc, din rândurile soldaţilor se auzi un murmur uriaş, când aceştia îl felicitară pe Angel pentru victorie. Oamenii îl băteau pe spate, oferindu-i loialitatea lor şi asigurându-l că putea conta pe ei, indiferent de pericolele sau şansele inegale pe care urmau să le înfrunte împreună.

Angel se desprinse de gloată şi se apropie de Flores, care îi întinse cămaşa şi centura. În timp ce se îndreptau împreună spre biroul comandantului bazei, colonelul evaluă şi el reuşita tânărului căpitan.

— Le-ai cucerit inimile şi minţile, prietene. Mitraliorul era campionul lor, cel mai puternic şi mai lipsit de scrupule luptător din întreaga COE. Acum, tu i-ai luat locul. Tu eşti „Îngerul Morţii” şi te vor urma şi prin porţile Infernului, dacă le vei cere asta!

Păşind în umbra răcoroasă a biroului, Angel se întoarse spre Flores, frecându-şi bărbia zgâriată şi simţind oboseala bruscă care însoţea toate luptele, o dată ce soarta acestora era decisă.

— Dacă e aşa, atunci moartea uriaşului onorează revoluţia. Chiar în Iad va trebui să-i duc pe cei care trăiesc şi în Iad îi vom trimite pe inamicii noştri!

Flores zâmbi la acele cuvinte, minunându-se, totodată, de câtă ură exista în inima însoţitorului lui.

— Ai vorbit ca un adevărat patriot, zise el. Acum, spală-te şi îngrijeşte-te. Mai sunt multe de făcut, înainte să pleci să livrezi mesajul revoluţiei acelora care încearcă să ne zdrobească spiritul, un spirit renăscut în sângele eforturilor noastre de a crea o Nicaragua cu adevărat democratică!

În spatele complexului, furnicile roşii şi uriaşe ale junglei explorau deja capul însângerat al trăgătorului, înfipt în vârful unei ţepuşe ascuţite care marca corpul îngropat în pripă al acestuia.

11

— Crezi că avem vreo şansă de reuşită?

Sergentul major David Lee făcu semn chelneriţei drăguţe să le mai aducă un rând de băuturi, golindu-şi dintr-o înghiţitură primul pahar. Aterizase în Fayetteville la 0:30 în acea noapte şi petrecuse toată ziua cu prima informare a lui Thornton şi apoi cu pregătirile pentru misiune. După încheierea verificării articolelor lor de uniformă şi a echipamentului, Bo sugerase să bea ceva la *Brannigan's,* un restaurant cu bar elegant, preferat de Forţele Speciale.

Bo învârtea cu grijă gheaţa din whisky-ul lui dublu Jack Daniels, cuburile scoţând un sunet asemănător cu cel al unor zaruri, când se loveau de marginile paharului mic, cu gura largă. Thornton se simţea bine la *Brannigan's,* înconjurat din nou de oameni de soiul lui. În partea cealaltă a camerei, recunoscu un sergent alături de care luptase cu ani de zile în urmă, în Vietnam. La bar, erau câţiva soldaţi despre care ştia că erau desemnaţi la SWC, iar lângă uşă servea cina un maior care participase în aceeaşi perioadă cu Thornton la orele de limbi străine, înainte ca acesta să plece în Okinawa. Bo aproape că uitase cum era să alergi din nou alături de haită, o amintire la fel de surprinzătoare, pe cât de dureroasă.

— Hei, Pământul către Bo, răspunde, Bo.

— La naiba, nici măcar nu te-am auzit, Dave! Mă gândeam când am fost ultima dată aici şi la cât de diferită este viaţa de civil. Ce m-ai întrebat?

Lee îi aruncă o privire apreciativă brunetei înalte care le curăţă masa şi aşeză o altă tavă cu băuturi în faţa celor doi bărbaţi. După ce ea plecă, Lee îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Am stat prea mult în Panama, Bo, râse el. Uiţi ce îţi poate face o *gringa* bună, după câteva luni de sărituri prin junglă şi tovarăşe de pat plătite. Hei, ce mai face fata aceea a ta? Linda, nu-i aşa?

Thornton tresări, dându-şi seama că nu o sunase pe Linda, de când plecase din Oregon.

— Mda, e bine şi ar fi bine să o sun în seara asta, altfel îmi va tăbăci pielea, când mă voi întoarce.

— Se pare că sunteţi destul de apropiaţi. E superbă, trebuie să recunosc asta, îl complimentă Lee.

— Ce şanse crezi că avem, după ceea ce ai auzit azi, Dave?

— Exact asta te întrebasem şi eu, zise Lee, râzând. La naiba, aş spune că avem tot atâtea şanse să-l prindem pe băiatul nostru, câte avem să-l ratăm. Dacă avem norocul să stabilim contactul… după aceea se poate întâmpla orice.

Thornton ridică paharul şi închină în cinstea sergentului major care pleca şi care tocmai îşi amintise unde îl cunoscuse pe Bo. Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră, în semn de recunoaştere şi de respect unul faţă de celălalt. După ce omul ieşi, Bo sorbi adânc din pahar şi răspunse aprecierii lui Lee.

— Ei bine, e evident că nu putem discuta prea mult aici, dar sunt de acord cu tine, până acum. Dacă informaţia pe care am primit-o din Tegu e corectă – şi nu avem nici un motiv să o punem la îndoială – atunci traseul de marş al lui Angel ar trebui să-l aducă între oraşele Guasaule şi Esteli. De acolo, trebuie să traverseze Negro şi Coco, înainte să se apropie suficient de mult de bază.

— De unde ai informaţia privind traseul? întrebă Lee, cu gura plină de alune luate din vasul de lângă mâna lui.

— Contras au prins în ambuscadă o companie întreagă de sandinişti pe un drum important, chiar mai jos de Rio Negro, acum cinci săptămâni. După aceea, nicaraguanii i-au urmărit pe băieţii noştri timp de trei zile, pierzându-i la nord de Corinto. Angel nu-şi poate permite o confruntare cu Contras înainte să ajungă la obiectiv, aşa că cea mai bună şansă pe care o are e aceea de a avansa printr-o zonă considerată fierbinte de FDN.

Lee aprobă din cap. Intuiţiile lui Thornton nu încetau să-l uimească pe veteranul E7. Bo era unul dintre acei NCO rari care puteau atât să realizeze planul, cât şi să execute o operaţiune, un talent care-i servise pe câmpurile de luptă din întreaga lume. Ar fi putut foarte uşor să-i intimideze pe ofiţerii care lucrau sub ordinele lui, dar preferase să lucreze *cu* ei şi nu *împotriva* lor, în ciuda talentelor lui deseori superioare. Lee îl admira pentru asta.

Încercând să schimbe subiectul către o zonă mai puţin sensibilă, Lee întrebă despre casa de pe coastă a lui Thornton, un proiect despre care ştia că era foarte apropiat de sufletul uriaşului mercenar.

— Cum mai merge proiectul acela de construcţii? O să mă inviţi şi pe mine, când va fi terminat „Thornton Manor”?

Bo râse auzind numele ales de Lee pentru refugiul lui de pe

plajă.

— Desigur, imediat ce ridicăm în spate coteţul pentru câine, glumi el.

Se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe coate, aşa încât Lee să-l poată auzi peste larma crescândă a mulţimii şi îi descrise progresul pe care el şi Jason îl făceau pentru terminarea casei până la venirea iernii.

— Are tot ce am vrut, încheie el. Şi, ceea ce e cel mai bine, Linda se va muta acolo imediat după ce îşi ia licenţa.

— Va face un civil din tine, Thornton. Apropo, cum mai merge?

Înainte ca Bo să poată răspunde, chelneriţa se opri ca să le ia comanda, după care îi întrebă dacă mai voiau un rând de băuturi, înainte să le sosească mâncarea.

— Sigur, de ce nu? răspunse Lee. Şi atunci când te întorci, poate că îmi spui numărul tău de telefon. Poate că putem ieşi împreună, într-una din serile astea.

Fata se aplecă suficient de mult ca să-şi expună perechea impresionantă de sâni ambilor bărbaţi şi şopti ceva la urechea lui Lee. Când ea porni spre bucătărie, Thornton îl întrebă ce-i spusese.

— E căsătorită... cu un tip din DELTA... Ce irosire a feminităţii!

— Baftă data viitoare! chicoti Thornton.

Văzuse o bandă subţire de piele alb-liliachie pe inelarul ei, atunci când îi servise prima dată. Nu era ceva neobişnuit ca chelneriţele să-şi scoată inele înainte să vină la lucru, bijuteriile reprezentând un risc la locul de muncă. Nici Thornton nu purta decât un ceas, din acelaşi motiv.

— Deci, insistă Lee, cum ţi se pare în viaţa civilă?

— Nu e prea diferit faţă de cum îţi aminteşti tu, Dave. În funcţie de ceea ce faci sau unde te duci, poate fi posomorât sau plictisitor. Cel mai important lucru pe care nu trebuie să-l uiţi este că foarte puţini tipi de acolo vor să audă că ai purtat bereta şi încă şi mai puţini sunt interesaţi de ceea ce ai făcut atunci când ai purtat-o. Când eu şi Linda am început să ne întâlnim, m-a dus la nişte petreceri date de prieteni ai ei. Cei mai mulţi dintre ei consideră că oamenii din armată sunt cumva handicapaţi, cel puţin impresia asta am avut-o eu. O damă m-a întrebat chiar dacă mă simt suficient de „echilibrat” ca să mă întorc în societate, ca şi cum eram gata să scot un cuţit şi să încep să-i tai pe oaspeţi bucăţi.

— Se pare că ea era cea care avea o problemă, remarcă Lee.

— Fără îndoială. S-a dovedit că era una dintre ţicnitele despre

care ai auzit; are o slujbă la o companie care construieşte tâmpeniile acelea de case portabile. Uneori te întrebi dacă astfel de oameni sunt interesaţi şi de altceva în afară de BMW-urile lor şi de casele cu chirii mari. După vreo zece minute de discuţie cu unul dintre ei, începi să te simţi ca şi cum ai înota în capătul cu apă mică al unui bazin pentru copii. Ca să pună capac la tot, aceşti nepricopsiţi vor să te pună într-o cutie şi să-ţi pună o etichetă. Ei *vor* să creadă că noi suntem personaje din filme, oameni imaginari din vreun roman de război. În cele din urmă, i-am spus Lindei că nu am de gând să mai particip la „reuniunile” prietenilor ei. Acel gen de comportament este la fel de discriminator ca şi cum i-ai spune unui negru „cioroi” sau unui latino-american „spilcuit”. Evaluând calibrul oamenilor care acordau acele titluri, am hotărât că nu aveam nevoie de o supărare inutilă.

Lee mormăi aprobator.

— Ştiu la ce te referi. În echipă există un veteran care s-a retras cu câţiva ani în urmă şi s-a dus să lucreze pentru o firmă din Atlanta. Ne-a spus că s-a săturat de jocurile de societate pe care ceilalţi se aşteptau ca el să le joace. Prea mulţi şefi îngrijoraţi numai pentru dosurile lor, prea mulţi „lingăi” şi tipi care-şi înjunghiau „prietenii” pe la spate. A hotărât că era mai bine să fie epuizat fizic, decât moral şi s-a reînrolat.

— Îl înţeleg, fu de acord Thornton. Nu contează decât să-ţi îndeplineşti misiunea, asta e esenţialul. De aceea tipi ca Trump sau Perot au devenit giganţii care sunt azi. Ei angajează oameni care fac lucrurile posibile, oameni care rezolvă probleme, nu le creează. Am fost foarte fericit când eu şi Frank am pus pe picioare Heavy Hook, înainte să mă retrag… Asta, împreună cu munca noastră la „contracte”, îmi oferă destul de mult independenţă.

— Şi ai „făcut-o”? întrebă Lee, când le sosi cina.

— Pe cine? Pe dama de la petrecere? răspunse Thornton. Nuuu, nu aveam la mine „instrumentul” tău, atunci.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs, în timp ce chelneriţa năucită îi întindea un şerveţel nou lui Lee.

— Ce naiba ai făcut, ai pierdut şerveţelul pe care-l aveai? întrebă Thornton.

Lee despături materialul roşu ca sângele, cu o sclipire de înţelegere şi citi în tăcere mesajul scris pe el cu cerneală neagră. Când termină, îi aruncă un zâmbet larg lui Thornton.

— Doar nu a…? începu Bo.

— Ba da! lătră Lee, fluturând şerveţelul în mână. E liberă de la miezul nopţii; ea şi bărbatul ei se gândesc, cum să spunem, la „împăcare”. Sper că nu te deranjează să dormi singur la noapte, Bo. Cred că o să fiu un băiat ocupat, mai târziu.

12

Dormiră mai mult din obişnuinţă, decât din necesitate. Lee se trezi primul, schimbarea bruscă a nivelului zgomotului produs de motoarele avionului C-130 declanşându-i ceasul intern. Observând că mecanicul încărcăturii le făcea semn cu mâna să-şi lege centurile de siguranţă, se aplecă peste culoarul îngust, placat cu aluminiu al avionului şi îl scutură încet pe Thornton.

— Sus şi pe ei, Bo. Suntem în Tegu.

Thornton aprobă ameţit din cap, după care se ridică pe scaun şi îşi încheie peste abdomen cureaua de siguranţă. Din unghiul în care se apropiau, zări o imagine a soarelui care apunea, dispărând rapid în spatele unui şir de munţi sterpi, în depărtare. Dintre toate ţările Americii Centrale, Honduras era cea care îi plăcea cel mai puţin. Era îngrozitor de cald, extrem de lipsită de vegetaţie şi aproape primitivă, în comparaţie cu vecinele ei. Cea mai bună parte a unei călătorii în Honduras era atunci când se încheia, din punctul de vedere al lui Thornton.

Avionul C-130 ateriză câteva minute mai târziu. Rampa din spate fii coborâtă în timp ce avionul mia încă spre un UH-1H negru mai, ale cărui elice se roteau deja, pregătindu-se pentru decolare. Fără să oprească motoarele, pilotul lor parcă lângă elicopterul misterios, având grijă să menţină o distanţă corespunzătoare faţă de palele lui puternice. Thornton, Lee şi şeful echipajului transferară rapid echipamentul celor doi mercenari în „pasărea” care-i aştepta, operaţiunea durând mai puţin de trei minute. Bo sări la bordul elicopterului şi făcu pilotului avionului un semn cu degetul mare ridicat în sus, în semn de apreciere a călătoriei, după care permise şefului de echipaj al elicopterului să-i lege curelele.

Amândouă uşile elicopterului Huey fuseseră scoase şi înlocuite cu două mitraliere M-60, montate câte una pe fiecare parte a aparatului de zbor. La una dintre „măturătoarele cerului” era un trăgător care, aşa cum anunţa însemnul de pe umărul lui, aparţinea Aripii de Operaţiuni Speciale 351, o unitate de elită a Forţelor Aeriene, însărcinată cu sprijinirea eforturilor Operaţiunilor Speciale în America Centrală şi de Sud. Pe casca trăgătorului era pictat un canar galben, cu o gaură de glonte însângerată între ochi şi cu comentariul „Ar trebui să vedeţi rana

de la ieşirea glontelui!”, tipărit cu negru, deasupra.

— Sunt băieţi de-ai noştri! strigă Lee, arătând aprobator spre inscripţia care apărea pe spatele căştilor de zbor ale pilotului şi copilotului. SOW[26], continuă el. Aripa de Operaţiuni Speciale. Generalul ne-a dat un bilet la clasa întâi, dacă sunt implicaţi şi băieţii ăştia!

Asfaltul moale al pistei se îndepărtă de ei, în timp ce elicopterul Huey se înălţa, iar *dum-dum*-ul neîncetat al elicelor nu reuşea să acopere mugetul răguşit al motoarelor supraîncărcate. Se lăsa noaptea, care arunca nişte braţe negre ca cerneala în jurul elicopterului, înghiţindu-l la câteva clipe după ce eliberă capătul pistei.

— Următoarea oprire, TI[27]! îi strigă Thornton lui Lee. Pariez că abia aştepţi să vezi din nou Amapala!

Bo se referea la un orăşel adormit care reprezenta capitala insulei, iar rostirea acelui nume îl făcu pe Lee să se strâmbe, ca de o durere bruscă.

— Nu o să stăm acolo suficient ca să ne îmbătăm sau să ne plictisim, strigă el, încercând să acopere zgomotul vântului care îi biciuia prin uşile deschise. Sper doar că Compania nu se aşteaptă să le ascultăm poveştile de război înainte de masă!

— Înţeles! spuse Thornton. Încă mai au bucătarul acela cubanez?

Bo abia reuşi să vadă capul prietenului său aprobând viguros, în cabina întunecată a elicopterului. „Ei bine, măcar vom primi o mâncare decentă”, îşi spuse el, în timp ce pluteau deasupra dealurilor, spre coastă. „Să sperăm că nu va fi ultima noastră masă.”

Patruzeci de minute mai târziu, trecură peste San Lorenzo, luminile oraşului de coastă fiind ca un sac plin cu faruri micuţe, sub tălpicile elicopterului. Atmosfera căpătase o răceală familiară, când elicopterul ajunse în sfârşit la ocean, coborând uşor, când pilotul schimbă altitudinea… în faţă se înălţa forma masivă a lui Tiger Island, odată un refugiu al claselor honduriene bogate, până când războiul din Golf ceruse transformarea ei într-o bază navală fortificată. Din acel „eye of Tiger” fuseseră lansate misiuni de interdicţie armate împotriva sandiniştilor, a căror linie de coastă era doar la şapte kilometri de ţărmurile sud-estice ale

[26] SOW = Special Operations Wing = Aripa de Operaţiuni Speciale.

[27] TI = Tiger Island = Insula Tigrului.

insulei.

Elicopterul zbura rapid deasupra apei sclipitoare, doar la vreo treizeci de metri de valurile înspumate. Thornton recunoscu Isla de Almejas, grăuntele de nisip alb trecând fulgerător pe sub ei, în timp ce pilotul ajustă traseul, aşa încât să treacă printre TI şi Isla Zacate Grande.

— Uite Explosicion! strigă Lee. Vom trece peste Vuelta de la Lechuza, apoi o vom lua spre est, peste Punta El Penon. Astfel vom intra în linie dreaptă cu LZ[28], la Tamarindo!

Thornton îl bătu pe umăr pe partenerul lui, în semn că înţelesese. Aruncând o privire Rolex-ului lui, Bo făcu câteva calcule mentale rapide. Timpul era un element esenţial acum. Gaston le spusese să se aştepte la o petrecere de bun venit, pe care Thornton o presupunea a fi sprijinul aerian şi unităţi ale Companiei staţionate pe insulă. Soldatul din el dorea să înceapă misiunea cât mai repede posibil. Era sigur că reuşiseră să plece din Tegu fără să fie observaţi, dar dacă se învârteau prin TI pentru o vreme, situaţia se putea schimba. Acolo *gringos* erau foarte rari şi era probabil ca fiecare locuitor, de la Playa del Diablo, la Playa Grande, să-i audă sosind şi să înceapă să pună întrebări.

Vânătorul nopţii se aplecă spre Lee, îşi făcu mâinile cupă în jurul urechii ţintaşului de elită şi începu să-i explice ce trebuiau să facă în clipa în care atingeau solul. Lee înclina din cap din când în când şi îl bătu cu palma pe genunchi pe Bo, când acesta termină instructajul din timpul zborului. O schimbare bruscă a zgomotului motoarelor le spuse celor doi bărbaţi că se pregăteau de aterizare, iar la tribordul aparatului de zbor apărură o pereche de faruri acoperite. În timp ce coborau rapid spre LZ-ul lor iluminat brusc, Thornton recunoscu fasciculele gemene ca aparţinând uneia dintre autovehiculele Toyota Landeruiser folosite de personalul bazei navale. „E bine, se gândi el. E clar că generalul a transmis vestea. Covorul roşu a fost întins peste tot, până acum. Să sperăm că pe băieţii aceştia nu-i deranjează să mai rămână treji încă ceva timp.”

O zdruncinătură bruscă îl înştiinţă că erau pe pământ. Pilotul opri motoarele, iar şeful echipajului sări jos şi începu să le descarce echipamentul. Thornton şi Lee se extraseră din harnaşamentele lor de maimuţă şi introduseră cu grijă echipamentul de siguranţă sub scaunele pe care stătuseră.

[28] LZ = Landing Zone = codificare pentru „Punctul de aterizare”.

— Tu şi şeful aveţi grijă de echipament, în timp ce eu mă duc să văd cine este ofiţerul nostru de legătură nostru, ordonă Thornton.

— Nici o problemă, şefu'. Sper doar că nu este una dintre „veveriţele" care erau aici ultima dată. Nu am chef să am de-a face cu astfel de tipi.

Auzind cum maşina Toyota se oprea în spatele lui, Thornton înclină din cap, în lumina slabă a balizelor de la sol ale LZ-ul ui.

— De acord, spuse el. Ai grijă ca pilotul să ştie că plecăm curând. Are nevoie să-şi realimenteze „copilaşul" şi să facă celelalte aranjamente necesare, înainte să zburăm de aici.

Ştiind că Lee avea să se ocupe de cele necesare pentru transportul lor, Thornton se întoarse ca să-l întâlnească pe cel care se apropia de el pe cărarea luminată slab.

— Domnul Thornton? Sunt căpitanul Delaware. Generalul Gaston vă transmite complimente.

Ofiţerul se opri în faţa lui Thornton, care prinse mâna întinsă spre el şi i-o strânse cu fermitate.

— De unde sunteţi, *Dai Uy?* întrebă el.

— Panama. Echipa e detaşată operativ la SOUTHCOM, pentru următoarele nouăzeci de zile. Lucrăm cu hondurienii, le instruim infanteria navală în operaţiuni riverane, recunoaşteri ale plajelor, prostii de genul acesta. Ordinele mele spun să vă asigur tot ce vă trebuie, cât timp vă aflaţi pe insulă.

Thornton scoase o beretă din unul din buzunare şi şi-o puse pe cap. Nu mai purtase beretă de la ultima misiune în Vietnam şi putea să jure că încă mai simţea miasmele acelei ţări în articolul de camuflaj.

— Mă aşteptam să fie aici cineva de la Agenţie...

Căpitanul înalt râse scurt.

— Sunt prinşi cu toţii într-o şedinţă la Casa Blanca. Nu trebuie să vă aşteptaţi la o vizită până mâine. Aceste reuniuni ale lor durează deseori toată noaptea.

— Mie îmi convine, răspunse Bo, cu un zâmbet vesel. Am de gând să termin pregătirile în şase ore, aşa că presupun că va trebui să le transmiteţi dumneavoastră salutările noastre.

Surprins, ofiţerul din Forţele Speciale îl conduse pe Thornton spre Landeruiser, care era deja aproape plin cu echipamentul lor.

— Vă rog să-mi scuzaţi ignoranţa în ceea ce priveşte misiunea dumneavoastră. Cei de la SOCOM nu au specificat prea multe în ordinele lor, în afară de faptul că trebuie să vă asigurăm sprijin terestru şi aerian, inclusiv o echipă de alpinişti, dacă e nevoie.

Am înţeles că vreţi să decolaţi *în noaptea asta?*

— Exact, *Dai Uy.* Eu şi sergentul Lee avem nevoie de un loc în care să fim singuri, pentru următoarele două ore. Acum e ora 20:30, după ceasul meu. La 22:30 aş vrea să fac instructajul echipei dumneavoastră şi al piloţilor, referitor la locul în care mergem şi la momentul plecării. Apoi o să dorm puţin. La 0:20 decolăm. Timpul de zbor spre obiectivul nostru va fi de aproximativ o oră. După aterizare, oamenii dumneavoastră vor acţiona ca legătură radio pentru orice vor să ne comunice monştrii responsabili cu informaţiile ai generalului Gaston. Vom vorbi despre extragerea din zonă la instructajul piloţilor, dacă nu vă deranjează.

— Dumneavoastră sunteţi şeful. Ce le spun celor de la Casa Blanca când vor veni să întrebe de voi?

Thornton se urcă în Toyota şi îl fixă pe ofiţerul transpirat cu un zâmbet lipsit de veselie, înainte să-i răspundă.

— Spuneţi-le ce vreţi. În momentul acesta nu mă interesează absolut deloc ce cred ei. E o operaţiune total închisă, singurul personal implicat fiind cel al Forţelor Speciale. Ultimul lucru de care am nevoie acum sunt nişte „sfaturi” ale părţii paraprofesioniste a casei.

— Pot să vă citez, domnule?

Bo râse.

— Mda, cuvânt cu cuvânt… şi spune-mi Bo. Am fost NCO aproape douăzeci de ani, ceea ce înseamnă că…

— Ceea ce înseamnă că ţi-ai trăit viaţa, încheie Delaware. Acum îmi amintesc unde am auzit de tine. Încă se mai spun poveşti despre unele dintre porcăriile de care ai avut parte, când erai în batalion. Nu ai lucrat cu ticălosul care a fugit la nicaraguani, luna trecută?

Thornton îşi întoarse privirea împietrită spre ofiţer şi vorbi pe un ton dur:

— Mda, Angel a fost unul dintre oamenii mei. De ce?

Căpitanul ridică din umeri, în faţa ostilităţii evidente a celuilalt.

— A fost o simplă întrebare. Eram deja la TI când am aflat vestea. De fapt, din cauza asta a fost anulată o mică incursiune pe care o planificasem cu nişte indieni, în teritoriul sandinist. Echipa mea e destul de supărată, cred că înţelegi.

Bo se îmblânzi. Într-adevăr, înţelegea. Blestematul de Angel! Nimic nu putea justifica trădarea ţării lui şi a camarazilor. Probabil că urmau să moară oameni buni, încercând să îndrepte răul produs de el. Thornton îşi jură că avea să facă totul ca să

minimalizeze pierderile.

— Îmi pare rău, Delaware. A fost o călătorie lungă. Cred că sunt cam nervos. Puţin somn va îmblânzi câinele bătrân din mine.

Faţa frumoasă a lui Delaware se îmblânzi, în sclipirea luminilor bordului maşinii.

— Scuzele sunt acceptate. Îmi pare rău dacă am depăşit limita cu prostia aceea despre Barahone. Toţi suntem destul de iritaţi din cauza asta. La naiba! Haide să vă ducem pe voi doi în casă, iar noi ne vom ocupa de tot ce este necesar, în timp ce veţi dormi puţin.

— *Gracias.* O să vă informez cu ceea ce trebuie să aflaţi la 22:30. Până atunci, nu avem nevoie decât ca oamenii tăi să se pregătească de o informare tactică… LZ-ul nostru va fi cam la jumătatea drumului, pe Rio Negro.

Delaware apăsă frâna maşinii Toyota, oprind în faţa unei case luminate puternic, cu două etaje, cu vedere spre plajă.

— Casă, dulce casă, murmură Lee. Sper că mi-aţi păstrat vechea mea saltea… M-a costat două seturi de uniforme de camuflaj şi un cuţit K-Bar, la schimb.

Era rândul. Lui Delaware să-l fixeze pe Thornton cu o privire rece.

— Rio Negro e mult în interiorul Nicaraguei, Bo. Vrei să spui că veţi pătrunde numai tu şi încă un *gringo*?

— Exact.

Urmă un moment de tăcere, după care Delaware vorbi din nou, aproape în şoaptă:

— Ştii unde e puştiul ăsta, nu? Voi doi intraţi singuri, după Barahone. Să mă ia naiba, nu-mi vine să cred!

Lee vorbi, din spatele lor:

— Asta nu vă face fericit, domnule?

— Fericit? întrebă Delaware. Dacă ăsta e jocul vostru, sunt de-a dreptul în extaz!

— Hai să-i dăm drumul, interveni Thornton. Avem al naibii de multe de făcut în următoarele două ore, dacă vrem să avem măcar o jumătate de şansă în faţa băiatului nostru.

— Timpul nu trebuie irosit, zise sarcastic Lee.

— Haideţi! adăugă Delaware.

În casă, se auzea muzica de la un casetofon şi zgomotele produse de oamenii care se pregăteau de luptă. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi Thornton, în timp ce îşi lua Stoner-ul din partea din spate a maşinii. „Unele lucruri nu se

schimbă niciodată.”

13

Elicopterul singuratic înainta zgomotos spre linia de coasta întunecată a Nicaraguei. Picăturile uriaşe de apă pulverizată din ocean formau un luciu sărat în lungul corpului aparatului de zbor, care avansa în viteză pe deasupra golfului. Înăuntru, Bo îşi făcea ultimele aranjamente ale echipamentului. Stoner-ul atârna confortabil de o bandulieră groasă din împletitură nylon, iar încărcătorul lui cu şaptezeci şi cinci de cartuşe era prins sigur în scobitura armei. Thornton mai avea alte patru încărcătoare suplimentare, cu cartuşe de 5,56 cu cap de cupru, în buzunarele exterioare ale rucsacului. La fel şi Lee.

În tocul militar Bianchi prins de curea era înfipt un Sig-Sauer P220. Arma calibru 0,45 era un cadou din partea generalului Gaston, care insistase să-l ia cu el, împreună cu câteva încărcătoare suplimentare. În fiecare încărcător se găseau câte opt cartuşe scobite, de 12 grame, o încărcătură despre care Gaston jura că „va face praf şi pulbere tot ce va lovi!”. Thornton acceptase cu recunoştinţă automatul, căci Smith & Wesson-ul lui îi ţinea companie Lindei, în Oregon.

În partea stângă, în teaca maronie acoperită cu un strat subţire de ulei, se afla cuţitul Randall nr. 2 al lui Thornton. Îi spusese Lindei să-i trimită cuţitul de luptă la Bragg, atunci când o sunase pe fata-îngrijorată, de la *Brannigan’s.* Lama de oţel suedeză de optsprezece centimetri avea două tăişuri de la vârful ca de ac în spate, o gardă groasă de alamă separând lama lată de mânerul din piele. Avea acel cuţit din al doilea tur în Vietnam şi ştia foarte bine de ce era capabil.

Războinicul nopţii verifică punguţele ataşate individual de curea, asigurându-se că cuiul de siguranţă al fiecărei grenade era prins aşa cum trebuia… Scosese „toartele” mai înainte, un dispozitiv de siguranţă care împiedica mânerul să sară, dacă cuiul era scos accidental. El şi Lee purtau fiecare câte opt grenade în formă de minge de base-ball, a căror rază de ucidere era de cinci metri.

Satisfăcut că armamentul de utilizare imediată era în regulă, Thornton îşi strecură degetele sub curelele late de pe umăr ale rucsacului, încercând să aranjeze pachetul greu, aşa încât să poată sta puţin mai confortabil. Amândoi bărbaţii aveau pachete

mari ALICE, deşi ar fi preferat să le schimbe cu soldaţii din trupele honduriene de comando naval, cu rucsacele mai mici de junglă din era Vietnamului. Pe lângă încărcătoarele suplimentare pentru Stoner, fiecare dintre ei avea împachetat un set complet de uniforme de camuflaj noi, două bidonaşe de o litră, două ploşti de apă de jumătate de litru, opt pachete de mâncare LRRP, un poncho şi o căptuşeală pentru el, două pachete de jumătate de kilogram de exploziv plastic C-4, la un loc cu detonatoarele şi dispozitivele de amorsare şi patru mine antipersonal.

În ansamblu, cărau în spate cam douăzeci de kilograme de echipament fiecare, pe lângă ceea ce aveau prins de harnaşamentul de luptă. Bo era recunoscător că îşi continuase programul de exerciţii fizice şi după ce se retrăsese din serviciul activ. Din experienţă, ştia că rucsacul putea deveni o adevărată pacoste, chiar şi pentru cineva cu o condiţie fizică atât de bună ca a lui Lee.

Întorcându-se spre Lee, Thornton îşi porni ochelarii de viziune nocturnă, ca să poată vedea, în timp ce Lee îşi verifica şi el echipamentul. Aparatul Litton M973 era un dispozitiv GEN III care înlocuia vechile sisteme PVS-5. Folosind o construcţie monotubulară, 973-ul era ataşat de o mască de faţă ce se putea scoate rapid şi care permitea celui care o purta să îşi menţină vederea periferică naturală. Rezoluţia şi câştigul sistemului erau incredibile, permiţându-i lui Bo să urmărească activităţile prietenului lui, în ciuda luminii slabe.

Ridicând privirea, Lee observă interesul lui Thornton şi înclină din cap. Luă de jos carabina M-16 încărcată şi asigurată şi desfăcu cablul Veleroed de pe garda din dreapta armei.

Instantaneu, din vizorul cu laser ataşat în partea de sus a mânerului de transport al puştii fu emis un fascicul invizibil. Un punct roşu micuţ, de mărimea vârfului unui creion, apăru pe spatele scaunului pilotului, indicând faptul că AIM-1D funcţiona perfect. Dispozitivul, alimentat de două baterii de 1,5 Volţi, era centrat pe punctul de impact al cartuşului, asigurând prin aceasta că în locul în care apărea laserul, urma cu siguranţă un glonte. Stoner-ul lui Thornton era echipat similar şi fiecare dintre cei doi bărbaţi avea baterii interşanjabile, între NVG-uri şi cătările puştilor.

Lee zâmbi şi închise ID-ul, punând apoi arma lângă el. Bo îl văzu cum atingea patul unui Ruger 0,44 Super Blackhawk, suspendat sub subsuoara lui stângă, într-un loc de umăr din nylon negru. Peste legătura de pe umărul drept a

harnaşamentului lui de luptă era prins un cuţit K-Bar de la Marină, rodul unui schimb de ultim minut între Lee şi un SEAL care lucra cu hondurienii. Thornton primi un semn cu degetul mare în sus de la apariţia înfricoşătoare din faţa lui şi îi răspunse la fel.

Erau pregătiţi.

Simţind că cineva îl bătea pe genunchi, Thornton îşi îndreptă atenţia spre şeful de echipaj al elicopterului. Acesta stătea cu spatele între cei doi piloţi şi ridicase toate degetele de la o mână, indicând faptul că mai aveau cinci minute până ajungeau deasupra LZ. Bo înclină din cap şi îl atinse pe umăr pe Lee, întinzând mâna şi repetând mesajul. Înclinând din cap, Lee completă circuitul, ridicând şi el mâna în sus, transmiţând acelaşi mesaj şefului de echipaj. Dintr-o dată, aerul din jurul lor se schimbă, când climatul rece al ţărmului deveni cald. Thornton înaintă pe puntea de aluminiu a elicopterului Huey şi îşi trecu picioarele peste marginea platformei aparatului de zbor, unde acestea fură prinse imediat în încleştarea feroce a curentului de aer. Ţinându-se de marginea punţii de zbor, Bo văzu că găsiseră gura lui Rio Negro şi zburau acum între cele două maluri acoperite de păduri.

Aruncă o privire în spate, în elicopter şi reuşi să vadă doar forma grotescă a rucsacului lui Lee, care se poziţionase la uşa opusă. Thornton se lăsă pe spate şi îşi aranjă Stoner-ul pe genunchi, verificându-i siguranţa, înainte să pornească sistemul de alimentare al vizorului cu laser. Tunetul ritmat şi puternic al elicelor elicopterului se auzea deasupra lui, sunetul zdrobindu-se de pereţii junglei, în timp ce înaintau în viteză pe coridorul îngust al râului, spre obiectivul lor. Bo îşi simţea efectiv inima bubuindu-i în piept. Adrenalina începea să curgă în cantităţi considerabile, când zgomotul produs de motoarele elicopterului se schimbă, comunicându-i lui Thornton că erau aproape de poziţie.

Pilotul vira spre tribord, fără nici un avertisment şi Huey se îndepărtă de suprafaţa neagră uleioasă a râului, aşa încât acum sub ei se afla numai junglă. Şeful îl bătu cu palma pe Thornton şi ridică un deget. Apoi se duse la uşă, trăgându-şi centura de siguranţă după el. Privi mai întâi în spate şi apoi în jos, după care păşi cu grijă pe tălpice, aşa încât părea că stătea în picioare în aerul rarefiat. Ţinându-se cu mâna strâns de cadrul subţire al uşii, omul se aplecă în afară, ca să zărească primul LZ-ul care se apropia. Cercetaşul vorbi rapid în microfonul încorporat în casca lui de zbor, comunicând cu piloţii şi descriindu-le cum arăta

terenul din punctul lui de observare avantajos. Era responsabilitatea lui să ghideze elicopterul în luminişul ales de Thornton pe harta lui de recunoaştere, ca zona lor principală de aterizare. Folosind ANVIS, primul sistem de viziune nocturnă proiectat special pentru aviatori, şeful căuta cu privirea eventuala activitate inamică în LZ, precum şi alte obstacole care ar fi putut deteriora nava sau echipa, în timpul aterizării.

Thornton privea cu atenţie cum uraganul creat de elicea uriaşă de deasupra capului angaja frunzişul junglei într-o luptă decisivă. Luminişul era exact atât de mare cât să primească elicopterul şi Thornton auzi, chiar în clipa aceea, cum crengile izbeau pelicula protectoare a aparatului de zbor, în timp ce palele elicei din spate îşi croiau drum printre liane şi ramuri. Cu câteva clipe înainte ca tălpicile să atingă pământul, Bo recunoscu marginea pădurii, care apăruse în câmpul lui vizual. Dacă LZ era „fierbinte”, acela era momentul în care inamicii ascunşi puteau ataca cu tot armamentul pe care-l aveau.

Peretele impenetrabil de frunze rămase neutru, în timp ce elicopterul se aşeză pe pământul moale al luminişului.

Sărind de pe punte, Thornton îl zări cu coada ochiului pe Lee făcând acelaşi lucru, în partea cealaltă a elicopterului. Mercenarul înalt se aplecă şi făcu în fugă câţiva paşi mari, după care se rostogoli pe burtă, rotind Stoner-ul întâi în dreapta şi apoi în stânga, în arcuri mici, pline de graţie. În spatele lui, Bo îl auzi pe pilot crescând puterea motoarelor şi ridicând din nou elicopterul în aer, prin deschiderea pe care o tăiase în frunziş. Imediat ce trecu de vârfurile copacilor, aparatul de zbor se înclină puternic spre babord, cu un zgomot răsunător şi porni spre sud, îndepărtându-se de râu.

Liniştea bruscă îl lovi pe Thornton ca un ciocan. Se ridică într-un genunchi, supraveghind jungla înconjurătoare şi simţi că şi Lee făcuse la fel, pregătindu-se să pornească. Se auzea doar sunetul brizei uşoare a râului, mângâierea lui fantomatică trecând pe lângă cei doi infanterişti în căldura umedă a nopţii înfierbântate. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare, fără nici un sunet şi porniră spre una din marginile luminişului. O privire scurtă aruncată busolei de la încheietura mâinii îi spuse lui Bo că se aflau la nord de cărarea mică de pe hartă. Existenţa ei fusese confirmată de un raport întocmit de Contras după o acţiune, raport datat cu mai puţin de trei săptămâni înainte, acelaşi raport menţionând capacitatea luminişului de a fi folosit ca punct de aterizare pentru un singur elicopter.

Thornton îşi făcu mâna cupă la urechea lui Lee şi îi şopti acestuia instrucţiunile. Simţi cum Lee încuviinţa uşor din cap, în timp ce asculta planul de manevră descris de Bo. Încheind, Thornton păşi într-o parte, permiţând siluetei întunecate a lui Lee să treacă. Continuă să supravegheze luminişul, cu rotiri lente ale capului, în timp ce Lee căuta şi găsi, deschizătura cărării. Ca răspuns la semnalul făcut de cercetaş, Thornton alergă în urma acestuia şi apoi îi făcu semn să intre în pădure.

Pentru un novice, jungla era ceva înspăimântător. Era o ordine în mijlocul dezordinii, un amestec sălbatic de fiinţe vii şi moarte. Era un loc în care te simţeai mereu ud, fie din cauza umidităţii căldurii tropicale, fie datorită propriei transpiraţii, care începea să curgă la cel mai mic efort. La suprafaţă, jungla părea calmă, frumuseţea ei fiind o combinaţie armonioasă de culori şi sunete. În spatele acestui aspect, era o luptă neîncetată pentru supravieţuire, sesizabilă numai după ce deveneai un locuitor al ei şi nu doar un simplu vizitator. Nimic nu mai rămânea la fel, o dată ce erai expus acestei lupte. Chiar şi moartea continua să evolueze, devenind o parte a solului bogat care îi hrănea pe cei încă în viaţă.

Lee şi Thornton nu aveau nevoie să se adapteze în junglă. Ei *erau* jungla.

Luând-o înainte, Lee avansă rapid pe cărarea plină de tufişuri, ţinând ţeava carabinei M-16 îndreptată înainte şi în jos, pentru a evita încâlcirea ei în lianele care se întindeau de ambele părţi ale cărării. Cizmele celor doi bărbaţi erau învelite într-un material gros şi aspru, un truc pe care-l culeseseră din experienţele Legiunii Străine franceze în Indochina. Thornton abia dacă auzea paşii lui Lee, în timp ce înaintau pe cărarea îngustă. Privind în jos, nu vedea nici o urmă a locului în care călcase cel din faţa lui. Erau ca nişte fantome care alunecau prin umezeala nopţii tropicale, având drept ghid binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Noile NVG-uri erau mult îmbunătăţite faţă de modelele anterioare,” se gândi Thornton, minunându-se, în timp ce ocolea un miriapod cu o lungime de treizeci de centimetri care traversa cărarea în faţa lui. Monoclul unic picta imaginile junglei în diverse umbre şi modele de verde, gri şi negru. Avea senzaţia că ieşise la o plimbare de dimineaţă şi nu că se strecura prin jungla întunecată, cu boltă triplă. Vizoarele revoluţionau războiul în junglă, permiţând celor care le purtau să meargă repede şi în linişte în timpul orelor de întuneric, un avantaj tactic despre care Thornton ştia că putea fi decisiv, din timpul misiunilor lui în

Vietnam.

Se depărtaseră cu aproximativ o sută de metri de LZ, când Lee îi făcu semn lui Bo că voia să facă o pauză de siguranţă. Thornton se aşeză încet în genunchi şi se întoarse ca să acopere spatele. Examină jungla în ambele părţi ale cărării şi nu văzu nici un semn de ostilitate, nu auzi nici un zgomot care să indice că erau urmăriţi. Se părea că reuşiseră să pătrundă fără probleme, deşi nu puteai fi sigur niciodată.

Lee îşi descheie cu grijă unul din buzunarele de la piept şi scoase o staţie radio portabilă mică. Întinse antena la lungime maximă şi alimentă unitatea, schimbând rapid poziţia comutatorului încastrat în cauciuc. Apăsând un buton negru larg de pe partea laterală a staţiei, specialistul în operaţiuni de recunoaştere trimise în noapte o serie de semnale prestabilite. Când termină transmisiunea, aşteptă o confirmare, un semnal a cărui recepţionare silenţioasă ilumina un beculeţ verde pe faţa staţiei radio. Acum, echipa lui Delaware ştia că reuşiseră să coboare din elicopter fără probleme. Din acel moment, ei aveau să aştepte douăzeci şi patru de ore, cu doi oameni aflaţi în permanenţă la pupitrul reţelei SatCom, care supraveghea frecvenţa radio de urgenţă. Dacă echipa de doi oameni avea nevoie de sprijin, acesta putea fi solicitat fie de Thornton, fie de Lee, căci amândoi aveau la ei staţii radio. Echipa lui Delaware putea lansa un atac de pe insulă în cinci minute, căci SOCOM le asigurase trei elicoptere de luptă UH-1H modificate, pentru sprijinul şi/sau extragerea lor din teritoriu.

„Era plăcut să ştie că cineva era interesat de soarta lor," îşi spuse Lee, în timp ce strângea staţia radio.

Planul lor era să se deplaseze de la Rio Negro spre dealurile de deasupra acestuia. Dacă presupunerea lui Thornton era corectă, Barahone avea să aleagă traseul cel mai direct posibil care să traverseze atât Negro, cât şi Coco, în drumul lui spre Choluteca. Erau trei sisteme de cărări care se uneau într-unul, iar Thornton credea că Angel va alege acea arteră principală.

Lee plesni încet din degete, ca să-l avertizeze pe Thornton că era gata să continue înaintarea. Dacă ar fi existat probleme cu verificarea radio, Lee ar fi continuat oricum înaintarea, cu speranţa că va putea stabili contactul mai târziu, pe dealuri. Nu prea conta ce performanţe ale staţiei radio promiteau specialiştii, jungla distrându-se cu batjocorirea celor mai bune echipamente de comunicaţii pe care le puteau oferi fabricanţii.

Terenul deveni mai dificil. Începură să urce, cărarea fiind un

amestec încâlcit de rădăcini de copaci, stânci şi porţiuni de pământ alunecos. Lee înainta încet, nedorind ca sunetul respiraţiei lor greoaie să fie auzit. Se oprea la fiecare câţiva metri, închizând ochii şi ascultând jungla înconjurătoare. Satisfăcut, îşi reîncepu încă o dată urcuşul, Thornton aflându-se mereu la câţiva metri în spate, ca să asigure înaintarea lor cu Stoner-ul ghidat de laser.

Era o avansare lentă, chiar şi cu ajutorul vizoarelor. Când primele raze ale dimineţii apărură pe cer, cei doi ajunseră pe culmea primului deal. Ieşiră de pe cărare şi îşi împachetară cu grijă NVG-urile, după ce le înlocuiseră bateriile uzate cu un set nou, iar apoi le introduseră în rucsacuri. Thornton îi zâmbi lui Lee, care îşi înnodă o basma măslinie în jurul frunţii asudate. Bo îşi scoase şi el boneta din ascunzătoarea de pe picior, o scuturâ şi se chinui să o fixeze pe cap, aşa încât borul scurtat îi ajungea exact deasupra ochilor. Pe partea din faţă a beretei uzate era cusut un ecuson la fel de decolorat. Un craniu alb şi două oase încrucişate, pe un fond negru, deasupra literelor „M.F.”. Era vechea emblemă „Mike Force”.

Râzând silenţios în semn de apreciere, Lee scoase o conservă cu salată de fructe din adâncurile rucsacului şi o deschise cu un cuţitaş prins cu bandă pe marginea cutiei. Cei doi bărbaţi mâncară în grabă micul dejun, după care îşi îngropară pe rând conservele şi hârtiile, în timp ce celălalt stătea de pază. După câteva gâturi adânci dintr-unul din bidonaşe, pe care-l trecură de la unul la celălalt, erau gata de plecare.

O oră mai târziu, îşi atinseră obiectivul. Conform hărţii, culmea pe care se aflau acum le permitea să observe toate cele trei cărări, într-un punct sau altul. Drumul principal care servea ca axă pentru cărările ce se intersectau, era vizibil cu binoclul lui Thornton pe o distanţă mare. Dacă Angel plănuise să vină pe acel drum, cei doi bărbaţi urmau să aibă suficient avans ca să-l avertizeze pe Delaware prin reţeaua SatCom şi să înceapă partea din operaţiune care le revenea lor.

Thornton trase de catarame şi simţi cum rucsacul greoi îi aluneca din spate, în timp ce el ieşea de sub greutatea lui substanţială. Uniforma îi stătea lipită de piele, din cauza transpiraţiei. Bo îşi păstră Stoner-ul la îndemână şi îşi şterse fruntea. Mâna îi mirosea a vopsea unsuroasă de camuflaj. Ceea ce escaladaseră era practic un vârf vulcanic, a cărui culme avea un diametru de maxim opt metri. Versanţii abrupţi erau acoperiţi cu turbă groasă şi umedă, pe care creşteau smocuri bogate de

iarbă înaltă. Singura umbră care li se oferea venea de la un copac cu boltă joasă, care semăna în mod izbitor cu un chiparos californian. În acel loc îşi plasă Lee echipamentul SatCom şi se pregăti să stabilească contactul cu Delaware.

— Crezi că vor putea să ne repereze prin radio? întrebă sergentul de comunicaţii.

Thornton se rostogoli pe burtă şi îşi ridică binoclul la ochi, ca să poată cerceta valea adâncă de sub ei, după care răspunse:

— Mă îndoiesc. Cele mai bune echipamente ale lui Ortega sunt în jurul capitalei, deşi Corinto are o instalaţie cubaneză care ne-ar putea repera. Totuşi, nu ar trebui să conteze. Cu toate prostiile de pe cer, semnalul nostru va fi reflectat înainte ca băieţii lui Delaware să-l recepţioneze. Ei au o şansă mai bună ca noi să ajungă la „Roata norocului”.

După ce calculă câteva minute, Lee tăie câteva sârme de lungimi diferite ca să formeze o antenă mică de junglă, pe care o suspendă de ramurile de sus ale copacului, cu ajutorul unui sistem de pârghii improvizat.

— Sunt gata să transmit semnalul. Cum stăm cu timpul? îl întrebă el pe Thornton, care era ocupat acum cu schimbarea bateriilor pentru laserul Stoner-ului.

— *Senor* Rolex spune că este şapte şi treizeci de minute. Eşti în cadrul „ferestrei”, dacă transmiţi acum.

Lee aprobă din cap, după care apăsă mai multe butoane.

— E pe drum, zise el. Putem încerca o verificare în două, trei minute.

Lee căută prin rucsacul deschis şi scoase un tricou uscat, îşi scoase cămaşa de camuflaj udă şi se schimbă rapid cu tricoul verde.

— Cum te simţi? întrebă Bo, cu Stoner-ul din nou gata de acţiune.

— Ca şi cum am urcat pe un deal jumătate din noapte, râse Lee. La naiba, n-aş vrea să vânez sandinişti prin munţii aceştia. E o ţară al naibii de dură.

Brusc, lumina de culoarea chihlimbarului a staţiei începu să clipească, comunicându-le celor doi bărbaţi că erau apelaţi de cineva.

— Trebuie să fie Insula Tigrului. Se pare că vor să vorbească cu noi.

— Nu trebuie să ne facem griji că am putea fi auziţi, replică Bo. Ei bine, să nu-l facem pe bunul căpitan să aştepte.

Luă casca miniaturală din mâna întinsă a lui Lee şi-o puse pe

cap şi conectă microfonul la fel de mic.

— Double-Nickel, aici e Blackbeard. Trimiteţi mesajul. Terminat.

Vocea rezonantă a lui Delaware răspunse imediat.

— Blackbeard, vă auzim perfect, voi? Terminat.

— La fel. Ce aveţi? Terminat.

Următoarele trei minute, Thornton ascultă cu atenţie mesajul lui Delaware, notând fragmente din el pe un carneţel. În acest timp, Lee începu să-şi descarce minele antipersonal. Fiecare dintre ele fusese pregătită pe insulă, aşa că nu mai trebuia decât să înfigă picioruşele pliate în pământ, să ia pachetul de transport şi să desfăşoare sârma detonatoare de pe bobinele ei prinse cu cauciuc de corpul din plastic tare al minei. Era un truc vechi al cercetaşilor, care permitea amplasarea unei mine antipersonal din fugă.

— Înţeles, Double-Nickel. Blackbeard terminat.

Thornton îşi scoase căştile de la urechi şi le atârnă peste staţia radio, recitindu-şi notiţele scrise în grabă.

— Se pare că vom stabili contactul, spuse Lee. Legăturile lui Gaston din Agenţie confirmă că Barahone a fost văzut la Chiuandega, un sat aflat mai jos de Corinto. Se mai confirmă şi o cantitate neobişnuită de trafic de personal în jurul garnizoanei de acolo, inclusiv transporturi cu elicopterul. Probabil că pregătesc zona pentru o lansare către Choluteca.

— Altceva?

— Angel îşi va masca apropierea sub forma unei operaţiuni majore pe care nicaraguanii o organizează împotriva trupelor Contras. Elicopterele lui se vor desprinde de corpul principal, aducându-l la sol de această parte a lui Negro. De acolo, se pare că au de gând să sară în drumul nostru, traversând graniţa în patruzeci şi opt de ore…

— Ca să-i lovească pe băieţii noştri din Choluteca, încheie Lee.

— Exact, sergent. Delaware spune că informaţia este extrem de sigură, ceea ce înseamnă că avem pe cineva înfipt destul de adânc în serviciul de informaţii al lui Danny-boy.

Lee aprobă din cap. Ştia că existau mulţi patrioţi nicaraguani care lucrau sub acoperire, asumându-şi zilnic riscuri ce-i puteau duce la tortură, închisoare şi moarte.

— Delaware ne-a dat vreun ETA al păsărilor?

— Ora cea mai probabilă este 14:00… azi. Dată fiind misiunea, pariez că vor veni la timp.

— Măcar o dată! exclamă Lee.

Cei doi bărbaţi râseră încet.

— Altceva, şefu'? întrebă Lee, coborând antena triunghiulară a staţiei radio pe pământ, între ei.

— Avem cam şase ore înainte să se întâmple ceva. Ţinând cont de poziţia noastră din acest moment, aş zice să plasăm câteva mine antipersonal în perimetru, să ne facem inventarul echipamentului şi să stăm ascunşi până când decide Angel că e timpul să viziteze Honduras-ul.

Mârâind, Lee aruncă cele două pachete rectangulare de pânză pe umăr şi se târî spre luminiş. Apoi, într-o succesiune rapidă, începu să aranjeze un inel din oţel în jurul oazei lor micuţe, folosind direcţiile cardinale ca referinţă, pentru fiecare mină. În timp ce Lee trăgea cabluri detonante la baza unde îşi lăsase rucsacul, Thornton reîncepu să supravegheze zona. „Îşi aleseseră bine poziţia", se gândi el, în timp ce examina pereţii opuşi ai defileului celui mai apropiat. Faptul că se aflau în partea cea mai înaltă din zona operaţiunii le oferea o panoramă spectaculoasă a teritoriului cel mai accidentat din Nicaragua. Aerul era limpede ca cristalul, permiţându-i lui Bo să vadă la o distanţă de kilometri întregi, în orice direcţie. Turnurile vulcanice ca cel pe care-l ocupaseră el şi Lee, erau din abundenţă, vulcanii, verii lor mai mari, domnind ca nişte regi adormiţi asupra terenului plat împădurit.

Sub poziţia lor, Bo auzea cum jungla se trezea la viaţă. Era dificil să descrie miile de sunete diferite ale pădurii, toate combinându-se ca să creeze o melodie diferită de oricare alta din lume. Folosind binoclul, reperă un copac uriaş de la marginea junglei, ale cărui crengi groase erau încărcate cu sute de tucani cu ciocul lung şi culori strălucitoare. Dincolo de hărmălaia lor, Bo auzea bâzâitul constant al insectelor, în timp ce milioane de aripi şi picioruşe acoperite cu păr contribuiau la simfonia junglei.

Bun venit în junglă, îşi aminti Thornton. *Bun venit acasă.*

Vocea răguşită a lui Lee îl readuse la realitate.

— În regulă, avem amplasate şase mine antipersonal, fiecare dintre ele prinsă la un singur inel principal. Declanşatorul e fixat la baza copacului, cu pârghia de siguranţă pe poziţia „pornit". Oricine năvăleşte peste noi va fi mâncat de viu.

Cercetând perimetrul, Bo reperă numai una dintre mine. Restul erau frumos camuflate în mijlocul stâncilor ascuţite de lavă şi a ierbii care acoperea poziţia lor de pe înălţimi.

— Bună treabă, îi spuse lui Lee. În momentul acesta, dacă suntem descoperiţi, echipa lui Delaware ne poate scoate de aici.

Nicaraguanii pot doar să ne atace cu lansatoarele de grenade. Un atac de infanterie ar fi o sinucidere.

Lee începu să şteargă acumulările de pietriş şi umezeală ale nopţii de pe carabina M-16. Desfăcu vizorul Steiner-ului de pe montura Swan, îl şterse cu grijă, curăţând ocularul sensibil cu o pânză pentru lentile şi periuţe cu păr de cămilă, scoase dintr-un săculeţ din piele etanş din rucsac. O dată ce puşca şi vizorul se conformară pretenţiilor lui, mercenarul *Springblade* îşi întoarse atenţia către fiecare din cele şaisprezece încărcătoare pe care le avea. Le scoase unul câte unul, ştergând fiecare parte pătată, după care le prinse din nou la un loc. Când le termină, Lee începu să le reîncarce, punând câte douăzeci de cartuşe în fiecare cutiuţă de oţel.

Thornton îl urmărea cu atenţie pe prietenul lui. Se minuna de precizia degetelor lui Dave, care desfăcu cu îndemânare de expert sistemul de ochire, în componentele de bază. Nu exista nici un efort irosit, nici un moment prost folosit. Bo ştia că era în prezenţa unui profesionist, un om a cărui atitudine, pregătire şi experienţă îl făceau unul dintre cei mai buni din meseria lui. Bo nu se putu abţine să nu-l compare pe Lee cu unii dintre pseudo-profesioniştii pe care-i cunoscuse în lumea civilă. Nici unul dintre ei nu ar fi rezistat nici cinci minute în mediul acela. Dar, de altfel, cât ar fi rezistat Dave în mediul lor? Se pare că secretul era să iei ce era mai bun din ceea ce picurau Forţele în tine şi să adaptezi acele trăsături la modul de a gândi al civililor. Exact cum Lee nu ar fi dat un ban pe un afacerist parvenit supraponderal şi cu membre diforme, la fel acel individ demn de milă nu ar fi fost interesat de câţi kilometri putea alerga Lee, sau de numărul de medalii pe care le avea acesta pe uniformă.

Concluzia era că trebuia să înveţi regulile jocului şi să înveţi să trăieşti după ele, dacă voiai să supravieţuieşti în junglă. Sau, ca Thornton, să-ţi faci propriile reguli şi să treci prin junglă ca un animal de pradă.

La naiba, se minună el, parcă aş fi unul dintre tâmpiţii aceia de profesori de colegiu ai Lindei! Tresărind, mercenarul realiză cât de dor îi era de fată şi de casa lui. Thornton nu se mai gândise la nici un loc ca la un „acasă”, de când intrase în armată. „Ei bine, se pare că trec prin nişte schimbări. Trebuie să-mi amintesc să repet tot raţionamentul acesta deosebit Lindei, la întoarcere”, se gândi el.

Petrecură restul dimineţii uscându-şi uniformele în arşiţa uscată a soarelui şi pregătindu-şi echipamentul pentru lupta care

ştiau că urma. Fiecare făcea de gardă în timp ce celălalt lucra, rotindu-se la o oră. Staţio radio rămăsese tăcută, tăcerea ei spunându-le că nu se schimbase nimic de la transmisia de dimineaţă.

Prânzul veni şi trecu. Bo insistă să doarmă fiecare câte jumătate de oră. O dată ce începea balamucul, nu aveau să mai aibă timp nici să respire, aşa încât prinderea unei perioade de odihnă putea fi la fel de importantă ca o armă curată sau o staţie radio reglată corect. Începu un vânticel uşor, care trecu peste poziţia lor, în timp ce soarele transforma micuţa tabără într-o saună naturală. Mâncară ceva uşor, îşi clătiră gurile cu apă şi apoi o înghiţiră, păstrând tot ce mai aveau pentru ceea ce urma.

Thornton aruncă o privire la ceas şi observă că era aproape 13:00, timpul să trimită un raport al situaţiei lui Delaware. Bo aruncă o bucăţică de lavă spre locul în care dormea Lee, iar precizia îi fu răsplătită cu un mârâit, când sergentul de Operaţiuni Speciale se trezi.

— Îmi pare rău că-ţi deranjez somnul minunat, Dave, dar e ora treisprezece şi ar trebui să luăm legătura cu omul nostru de la baza din Insula Tiger.

Lee se rostogoli spre radio, luă instrumentul cu o mână şi îl răsturnă, ca să verifice nivelul puterii bateriilor.

— Trebuie să le schimb pe micuţe după emisia asta, îi spuse lui Bo. E vremea ca blestemata de armată să construiască ceva la care să putem folosi AA duble, în locul a tot felul de prostii diferite.

Lee ridică antena în poziţie verticală, asigură linia de transmisie şi codă un mesaj simplu pentru RTO-ul lui Delaware. Confirmând că erau în fereastra de transmisie stabilită anterior, încărcă raportul în memoria computerizată a staţiei şi apoi apăsă butonul „emite”. Verificând fereastra mică pe faţa staţiei, Lee fu răsplătit pentru eforturile sale cu mesajul „mesaj emis”. Câteva clipe mai târziu, primiră o emisie a echipei de la bază.

— Nimic nou, citi Lee. Vrei să încep să desfac chestia asta, pentru eventualitatea în care va trebui să ne mutăm?

Thornton mai parcurse o dată peisajul, înainte să răspundă.

— Mda, s-ar putea să ajungă în orice clipă aici, dacă informaţia noastră e corectă. Ar fi mai bine şi dacă am steriliza locul ăsta. Ar fi o adevărată belea dacă Angel ar hotărî să folosească căsuţa noastră ca punct de observare, cât timp este debarcată forţa lui principală.

— Chiar aşa, zise Lee, începând să înfăşoare antena de junglă

într-o rolă. Ai observat că nu am reperat nici o mişcare de când am ajuns aici? E cam ciudat.

Thornton aprobă din cap, ridicând privirea de pe hartă.

— Asta din cauză că ne aflăm în versiunea sandinistă a unei zone de foc deschis. Ortega a ordonat tuturor celor care locuiau pe o rază de treizeci de kilometri de graniţa hondurariană. Să se mute, aşa încât Contras să nu aibă o bază civilă pentru operaţiunile lor. În cea mai mare parte, singurii tâmpiţi din zona asta sunt FDN-ul, FSLN-ul şi noi. Toţi ceilalţi stau ascunşi sau altfel sunt lichidaţi.

— Crezi că vom da de vreo patrulă Contra?

— Sincer să fiu, sunt mai îngrijorat de asta decât de posibilitatea de a ne izbi cap în cap cu Angel. Să sperăm doar că influenţa lui Gaston în cadrul Companiei a fost suficient de mare ca să ducă la anularea oricărei operaţiuni a acestora în zona asta. Asta nu e nici o garanţie că nu există ceva blestemaţi renegaţi care-şi duc propriul lor război, caz în care va trebui să ne descurcăm cu ei, dacă vor apărea.

Lee strânse staţia radio şi începu să lustruiască cercul mortal de mine antipersonal pe care le întinsese mai devreme. Continuă să vorbească, lucrând rapid.

— Sper că eşti plătit pentru asta, Bo. Nu trebuie să-ţi spun eu că şansele noastre, o dată ce stabilim contactul, sunt de ordinul numerelor cu o singură cifră.

Înainte să răspundă, Thornton îşi ridică brusc capul. Pentru o clipă avusese impresia că auzise ceva în depărtare, ceva deosebit, ceva produs de om. Orice ar fi fost, acum dispăruse.

— DEA a insistat să plătească contractul, indiferent pentru cine lucrez, aşa încât voi primi onorariul meu obişnuit. Dată fiind situaţia, totuşi, l-am trecut în contul Lindei.

Lee ridică privirea spre bărbatul solid care era cel mai apropiat prieten al lui. Deşi uscată, uniforma lui Thornton şi cizmele de junglă erau acoperite cu împroşcături maronii de noroi uscat. Boneta lui cu dungi de tigru era împinsă pe spate, revelând dungile adânci, create de timp şi griji pe fruntea lui. Mare parte din vopseaua lui de camuflaj se ştersese, văduvind faţa lui de aspectul înfiorător de mai devreme. Lee se întrebă dacă şi el arăta la fel de în largul lui ca Bo, care, dacă te luai după câtă îngrijorare afişa, ai fi crezut că stătea întins la plajă, în Hawaii.

— Se pare că eşti îndrăgostit de fata asta.

Surprins de adevărul afirmaţiei, Bo era gata să răspundă, când valea de sub ei fu umplută de un zgomot care-i făcu pe amândoi

bărbaţii să se trântească pe burtă. Privind peste marginea observatorului lor vulcanic, Lee şi Thornton fură reduşi la tăcere, când trei elicoptere de atac sovietice MI-24 Hind pătrunseră în defileu. Piloţii lor zburau aproape de sol, la doar câteva zeci de metri de stânci şi de vârfurile copacilor din canionul îngust. „Nu era de mirare că nu le puteam auzi!” înjură Thornton în gând. Blestemaţii au zburat la înălţime, apoi s-au desprins din formaţie şi au început să „îmbrăţişeze” pământul, în timp ce restul escadrilei continua să zboare în cadrul diversiunii. Blestematul de Angel! Uit tot timpul că el cunoaşte toate trucurile.

Sub ei, elicopterele începură să aterizeze pe rând. Cei doi bărbaţi priviră cum din fiecare aparat de zbor se revărsa un grup de soldaţi în tufişurile înconjurătoare. Întreaga inserţie de trupe dură mai puţin de un minut şi jumătate, înainte ca elicopterul conducător să se ridice de la sol, rotirea elicei lui imense ridicând în aer nori masivi de pământ şi frunziş.

În timp ce elicopterele dispăreau ca să se alăture escadrilei, Lee îl privi pe Thornton cu nişte ochi mari.

— Jur pe Dumnezeu că trăgătorul din faţă al celui de-al doilea elicopter m-a privit direct în ochi! Blestematele de Hind puteau trece chiar pe deasupra vârfului turnului nostru. Cum naiba ne-au ratat?

Thornton era atât de încordat, încât se îndoia că până şi U. S. West ar fi putut strecura una din faimoasele lor fibre de sticlă în anusul lui strâns. Tocmai voia să menţioneze că mâinile lui Lee tremurau, când observă că şi ale lui făceau la fel. Valul de adrenalină care îi străbătea le putea afecta judecata, dacă nu îl îndreptau spre o acţiune pozitivă. Rotind brusc rucsacul lipsit de greutate pe umăr, Thornton îi făcu semn lui Lee să procedeze la fel.

— Cine spune că nu a făcut-o?

Bo înjură, în timp ce treceau pe versantul opus şi începură să coboare panta abrupt spre adăpostul junglei.

— Hai să plecăm naibii de aici, în cazul în care se întorc să mai arunce o privire! Sunt foarte sigur că ar fi sfârşitul misiunii, dacă ne-ar prinde în spaţiu deschis!

Auzind cuvintele lui Bo, sergentul major David Lee începu să stabilească un record mondial la alergarea pe o sută de metri în luptă, cu Thornton ca secondant respectabil, în timp ce alergau ca să-şi salveze viaţa.

14

Lee zări o spărtură în peretele junglei şi alergă spre ea, urmat îndeaproape de Thornton. Încetinind cât să îndepărteze cu mâna pânza unui păianjen trezit de dimineaţă, Lee se uită prin deschizătura îngustă, cu ţeava carabinei M-16 îndreptată deja spre pragul înfrunzit. Respirând greu, se întoarse spre Bo, care le acoperea retragerea cu Stoner-ul la şold.

— Este urma unui animal. Amprente de labe, poate de noaptea trecută sau de azi-dimineaţă, devreme. Mergem pe ea?

Bo simţi furnicături pe spate, auzind zgomotul inconfundabil produs de elicopterul care se îndrepta spre ultima lor poziţie.

— Nu avem de ales, zise el tăios. Avem nevoie de o sută de metri, dacă ne reperează şi trag o rafală în liziera de copaci. Dă-i drumul!

Lee porni fără ezitare pe cărarea îngustă, zdrobind sub picioare arhitectura elaborată a păianjenului. Zgomotul produs de Hind deveni un muget asurzitor, când aparatul de zbor bine înarmat trecu peste vârful minaretului gol acum, feţele acoperite cu căşti cercetând cu atenţie pământul de sub elicopter.

— La naiba! La naiba! *La naiba!* gâfâi Thornton, în timp ce îl urmărea pe Lee, care înainta rapid.

Mai sperau doar că trăgătorul avea să se autoconvingă că se înşelase, atunci când crezuse că văzuse ceva, la prima trecere. El şi David erau încă prea aproape de lizieră ca să stea liniştiţi, dacă crucişătorul de luptă aerian hotăra să perie zona cu forţa lui de foc diabolică. Thornton îşi amintea prea bine de ce era capabil un Hind, după ce le văzuse la lucru în Afghanistan, cu câţiva ani în urmă.

Dintr-o dată, Lee dispăru. Poticnindu-se, Thornton se opri chiar la marginea gropii în care căzuse sergentul din Forţele Speciale.

— Ai păţit ceva? strigă el spre silueta ghemuită care înjura sub el.

— Da, la naiba! Coboară aici, e albia unui pârâu. Ar trebui să găsim o ieşire, prin apropiere.

Thornton îşi trecu picioarele peste marginea sfărâmicioasă a pantei şi se lăsă să alunece ca un copil pe un tobogan, pe peretele de pământ umed. Lee se ridicase deja în picioare şi înainta în lungul pârâului, cu arma pregătită, gata să spulbere

orice obstacol le apărea în cale. Amândoi gâfâiau puternic acum, efortul fugii lor sfâşiindu-le plămânii ca o panteră în salt.

În spate, pe deal, se auzea un alt elicopter Hind care bâzâia deasupra punctului lor de observare. A treia platformă zburătoare se apropia mai încet decât primele două, apoi păru să se oprească deasupra unui punct, câteva momente. Cotind pe albia presărată cu pietre, Lee zări un amestec de bolovani acoperiţi de muşchi. Se îndreptă cu prudenţă spre ei, făcându-i semn lui Thornton că ar fi trebuit să se ascundă sub stâncile bătrâne, până când trecea pericolul de a fi seceraţi de focul de artilerie. Bo aprobă, înclinând din cap. Auzeau încă ultimul Hind care se învârtea înainte şi înapoi în jurul turnului de lavă pe care fuseseră forţaţi să-l abandoneze.

— Şi acum? icni Lee.

Thornton nu reuşi decât să clatine din cap, înghiţind cantităţi imense de oxigen. După câteva momente, reuşi să se relaxeze suficient ca să scoată o hartă din buzunarul pentru încărcătură şi să o despăturească pe stânca dintre ei.

— Urăsc… alergatul… Niciodată nu mi-a plăcut, zise el, gâfâind.

— Ei, oricum, arăţi destul de bine pentru un ticălos bătrân, chicoti Lee.

Thornton reuşi să zâmbească, ştiind că Lee nu era cu mult mai tânăr.

— Mulţumesc… cred. Se pare că elicopterele se retrag. Poate că o să reuşim să scăpăm, până la urmă.

Lee se târî câţiva paşi în faţă, ascultând cum „tocătoarele de carne” sovietice dispăreau în depărtare. Aruncă o privire în lungul albiei, căutând eventualii urmăritori. Nesimţind nimic, războinicul din junglă se întoarse la punctul de comandă stâncos, unde Thornton era ocupat cu studierea hărţii.

Bo ridică privirea o clipă şi recepţionă semnul de „liber” al lui Lee, după care îndreptă vârful raportorului spre un punct de pe linia colorată în albastru.

— Cred că aici suntem noi acum, zise el, cu vocea din nou normală. Dacă aceia sunt oamenii lui Angel, atunci trebuie fie să escaladeze cu frânghii şi să se caţere afară din canion, fie să o ia pe cărarea aceasta, peste culme. Ţinând cont de timpul şi distanţa pe care trebuie să o parcurgă înainte să ajungă la o distanţă de la care să poată trage cu aruncătoarele asupra bazei Choluteca, aş paria câştigul meu pe o lună că va opta pentru cărare.

Lee îşi îngustă ochii şi îşi plimbă privirea deasupra hărţii, ajungând la aceeaşi concluzie. Arătă o linie albastră lată, care reprezenta Rio Negro, aflat acum la mică distanţă de ei şi puse o întrebare.

— Angel ştie că are de traversat două zone periculoase: Negro şi Coco. Când îl lovim prima dată?

Bo se sprijini de rucsacul din spate şi îşi întinse picioarele, care începuseră să-i amorţească, în ascunzişul lor mic stâncos.

— La asta mă gândeam şi eu, răspunse el. Tu ce zici?

Fiind într-o poziţie sigură pentru moment, Lee medită asupra subiectului şi se uită de aproape la hartă, comparând posibile acţiuni ofensive cu cele permise de teren. Când vorbi, Thornton ştiu că Lee avea un plan.

— În regulă. Indiferent ce au văzut sau nu elicopterele, putem să presupunem că îşi vor transmite bănuielile lui Barahone. Ei ştiu că în zonă a existat recent activitate Contra, iar Angel ştie că şi noi ne mai băgăm din când în când nasul pe aici. Aşa că trebuie să fim prudenţi, mai ales dacă ţinem cont de ce are de făcut în două zile. Îl lăsăm să ajungă la Negro fără probleme. Oricum, va înainta cu grijă, căci e o zonă perfectă pentru o ambuscadă, iar el ştie asta. Trei „păsări” pline cu încărcătură, înseamnă că are cel puţin douăzeci, poate chiar douăzeci şi cinci de oameni disponibili. Nu e un raport prea bun, chiar dacă îi luăm prin surprindere.

Thornton îşi ridică Stoner-ul şi aprobă din cap, în timp ce Lee continua:

— După ce vor trece de primul râu, numerele încep să lucreze împotriva noastră. E un teren nenorocit între cele două râuri şi, o dată ce trece frontiera, între el şi bază mai există o singură culme. Dacă ajunge pe terenul înalt, nu prea mai avem ce face. După cum e amplasată baza, nu ştim dacă va folosi aruncătoare de grenade sau dacă va ataca.

— Până acum sunt de acord cu tine, amice, îl încurajă Thornton. Deci, care e soluţia noastră cea mai bună?

Lee zâmbi.

— Îi lăsăm să se liniştească în urma alarmei date de elicoptere, în timp ce ies din canion. Probabil că vor fi slăbiţi când vor ajunge pe creastă, gândindu-se că ar fi un loc la fel de bun ca oricare altul ca să fie nimiciţi, dacă-i aşteaptă cineva. Când vor trece de culme, următoarea lor grijă va fi râul. Presupun că vor fi mai neglijenţi la coborârea de pe munte. Le trebuie cel puţin trei ore ca să ajungă la râu înainte de căderea

nopţii şi presupun că Angel îi va împinge înainte, indiferent de ce oră va fi atunci. Probabil că are nişte *hombres* duri cu el, iar acestora nu le va fi teamă de omul negru. Deci, vom amplasa o capcană mecanică exact aici, unde terenul devine plat, la baza dealului. Grenade în acel punct, patru mine antipersonal, cincizeci de metri mai în spate. Asta ar trebui să le strice destul de serios ziua, sergent!

Thornton studie harta, evaluând mental planul lui Lee. Erau protejaţi total de arşiţa zilei, fiind îngropaţi în umbra răcoroasă a stâncilor de deasupra lor. Bo strivi cu prudenţă un ţânţar umflat care îşi înfipsese nasul în antebraţul lui expus şi mârâi aprobator când corpul micuţ plesni cu un pocnet între degetele lui.

— E bine, îi spuse lui Lee. Vor fi epuizaţi până la căderea nopţii şi nu vor putea să plece cu elicopterele, cel puţin până dimineaţă. Cred că Angel trebuie să obţină nişte rezultate pentru şefii lui. Nu va dori să anuleze operaţiunea, ştiind că e posibil ca sandiniştii să-l *anuleze* pe el. Băiatul nostru ştie că Contras folosesc tot timpul capcane mecanice şi va crede că băieţii lui au fost neatenţi şi au călcat în ceva rămas de la evenimentele recente. Până când îşi vor reveni, noi putem traversa râul şi să pornim în viteză spre Coco.

— S-ar putea să avem noroc şi să-l lichidăm pe ticălos din prima rundă, zise Lee.

— Nu te baza pe asta. Barahone e ca o pisică, are nouă vieţi.

Bo împături din nou harta, după ce citi direcţia spre Negro, în timp ce Lee îşi reverifica echipamentul. Luară amândoi câteva înghiţituri adânci de apă din bidonaşe, apoi îşi frecară pielea cu o soluţie dezgustătoare. Ieşind din ascunzătoare, cei doi se opriră o clipă ca să asculte zgomotele junglei din jurul lor. În afară de sunetele normale ale vieţii cotidiene, pădurea părea aproape liniştită. Îşi luară rucsacele în spate, peste cămăşile îmbibate de sudoare şi se pregătiră de plecare.

Trecând pe lângă Lee, Thornton îi făcu semn că ia el conducerea. Înaintaseră doar câţiva metri, când vocea lui David îl făcu pe Bo să se oprească brusc. Thornton se întoarse încet şi observă mâna întinsă a lui Lee, cu degetul arătător îndreptat spre coapsa stângă a lui Bo. Acesta privi în jos şi văzu teaca goală a cuţitului său Randall.

— La naiba! Cred că a căzut din teacă, când eram între stânci, explică Thornton.

Se întoarse repede pe acelaşi drum şi se ghemui în caverna micuţă, dar reapăru câteva clipe mai târziu, cu mâinile goale.

— Poate în albie? zise Lee, începând să înţeleagă situaţia, în timp ce Bo dispărea după colţ, în albia prin care veniseră mai înainte.

Se întoarse după câteva minute, tot fără cuţitul său favorit.

— L-am pierdut, blestematul, spuse Thornton. Probabil că undeva între luminiş şi locul în care ne-am reunit, în albia pârâului. Speram că a alunecat când am coborât la vale, după tine. Nici o urmă.

Bo văzu îngrijorarea din ochii lui Lee, când acesta spuse:

— Nu l-ai lăsat în elicopter, nu?

— Nu. Sunt sigur că îl aveam când au apărut blestematele acelea de elicoptere Hind. Poate că a sărit când am coborât panta în fugă. Nu aveam cum să-l simt, cu toată agitaţia din jurul nostru.

Lee se ghemui, aproape de pământ. După câteva secunde, Bo i se alătură, feţele lor rămânând la câţiva centimetri distanţă, în timp ce se priveau în ochi.

— Ultimul elicopter a rămas puţin pe loc, după care s-a rotit deasupra punctului de observare. Dacă ţi-au găsit cuţitul…

— Dacă l-au găsit, atunci vor şti doar că *cineva* a fost acolo, de curând. Cuţitul e destul de vechi. La naiba, abia dacă se mai poate citi inscripţia Randall. Nu l-am inscripţionat niciodată, aşa că nu au nici un motiv să creadă că e cuţitul unui *gringo.*

— Dar Angel ştie că ai un Randall, nu?

Lui Thornton îi căzu capul în piept. Era al naibii de sigur că nicaraguanul avea să recunoască cuţitul, căci îl văzuse de sute de ori, când Bo conducea echipa. Dacă piloţii elicopterului recuperaseră cuţitul Randall şi i-l dăduseră lui Barahone, sau chiar dacă i-l descriseseră doar prin staţia radio, putea fi suficient ca ticălosul să pună lucrurile cap la cap.

— Poate că nu l-au găsit, optă Lee. Chiar dacă au făcut-o, s-ar putea ca respectivul să nu-l menţioneze. E un cuţit al naibii de frumos, iar un soldat sandinist nu are de unde să facă rost de aşa ceva. Şi e al naibii de sigur că el ştie că ofiţerii i l-ar lua, dacă ar şti de el.

Bo aprobă din cap.

— Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău, ştii asta la fel de bine ca şi mine. Dacă Angel află de cuţit, are două opţiuni. Prima este să cheme elicopterele şi să se infiltreze în teritoriu în altă parte, pentru eventualitatea în care prin apropiere îl aşteaptă vreo petrecere de bun-venit. Al doilea lucru pe care-l poate face este să mărească viteza şi să meargă înainte. Nu mai ştie nimic

despre mine, de când am plecat din Panama. Poate că i-am dat cuţitul unui amic Contra. Poate că a fost furat, înainte să părăsesc ţara. Există o mulţime de scenarii posibile, care i-ar putea explica prezenţa aici, dacă stai să te gândeşti.

Lee îl privi cu scepticism.

— Oricum, nu am auzit elicopterele întorcându-se şi nu ne urmăreşte nimeni prin tufişuri. Presupun că a căzut pe cărare, în vreun loc în care soarele nu străluceşte şi gata.

— Sper să ai dreptate, mormăi Thornton, ridicându-se din nou în picioare. La naiba, nu-mi place deloc că l-am pierdut pe ticălos! Bătrânul e cu mine de ani de zile. Dar aş prefera să fie pierdut, decât să se găsească în clipa asta în vreo mână nicaraguană transpirată. Dacă se întâmplă asta, s-ar putea ca ziua care ne aşteaptă să fie mult mai grea decât prevăzusem.

Bo păşi din nou în albie şi o luă înainte, în timp ce Lee îl urma, la câţiva metri în spate.

Deasupra celor doi luptători, un tucan monstruos sări de pe o cracă pe alta, înclinându-şi parcă ciocul în formă de banană, în semn de încuviinţare.

15

Angel, cu mâna ridicată ca să blocheze razele orbitoare ale soarelui, privea elicopterul care zbura deasupra turnului, mult mai sus de baza canionului. Undeva, în spatele lui, auzea vocea lui *Sergento Maestre*[29] Raza, care se asigura că perimetrul era acoperit corespunzător. Barahone nu era îngrijorat din cauza raportului pilotului, care spunea că reperase ceva pe dealurile de dincolo de LZ. Indiferent dacă era zonă de luptă sau nu, oamenii trăiau unde puteau şi se deplasau unde voiau, indiferenţi la riscurile sau pedepsele implicate. Ceea ce-l îngrijora era *locul* în care fusese zărită acea persoană. Turnul era un punct de observare perfect şi, dată fiind recenta activitate Somocistă din zonă, era posibil ca o patrulă Contra să opereze în apropierea lor.

Contras era ultimul lucru pe care şi-l dorea Angel în acea etapă a jocului.

— *Donde est mi RTO?*[30]

Angel se răsuci, privind spre capătul îndepărtat al LZ, în căutarea operatorului radio care-i fusese desemnat. Soldatul sări în picioare auzind vocea căpitanului lui şi traversă rapid luminişul nisipos, spre locul în care-l aştepta Barahone.

Angel luă casca, fără un cuvânt şi stabili legătura cu elicopterul, care se retrăgea de deasupra coloanei de lavă, după ce recuperase un membru al echipajului care fusese lăsat la sol, pentru a recupera ceva ce văzuseră din aer. Angel ascultă cu atenţie, în timp ce elicopterul se retrăgea de lângă peretele canionului, elicele lui huruind în atmosfera rarefiată în care erau obligaţi să opereze.

— *Aspas-Uno, qui tienepara mi?* Ce aţi găsit? *Cambio*[31]*.*

Vocea pilotului se auzi în cască, cuvintele lui fiind aproape acoperite de zgomotul elicopterului.

— *Solo una navaja, Capitan.*[32]

Un cuţit? De ce naiba fusese lăsat un cuţit într-un loc atât de pustiu? Angel îl întrebă pe pilot cum arăta.

— Nimic special, domnule. Şeful de echipaj spune că e foarte

[29] Sergento Maestre = Sergent major.

[30] Unde este RTO-ul meu?

[31] Cambio = Terminat.

[32] Numai un cuţit, căpitane.

vechi, foarte uzat. L-a văzut numai pentru că soarele s-a reflectat în el atunci când îl căuta pe vizitatorul nostru. Nu e cine ştie ce cuţit.

Barahone nu era convins.

— *Capitan,* cuţitul poate fi important pentru misiunea noastră. E un cuţit de soldat, sau genul care ar fi folosit de un indian sau un fermier? Te poţi întoarce, ca să-l examinez?

În cască se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, înainte ca pilotul să răspundă.

— *Mi Capitan,* şeful echipajului mi-a arătat cuţitul de care sunteţi atât de interesat şi vă asigur că nici un soldat adevărat nu l-ar fi purtat cu el. Mai mult, îmi este imposibil să mă întorc la *pista de aterrizaje*[33]*,* celelalte elicoptere sunt deja mult în faţa mea şi trebuie să ne alipim corpului principal. *Cambio.*

Angel clătină dezgustat din cap. Blestemaţii de piloţi! Peste tot erau la fel, indiferent ce uniforme purtau! Probabil că tâmpitul voia să păstreze cuţitul sau îl ajuta pe nenorocitul de şef de echipaj, care voia ceva cu care să se laude prin oraş. Barahone ştia că nu putea ordona Hind-ului să se întoarcă. Ceea ce era şi mai rău era că îşi dădea seama că şi pilotul ştia asta.

— La naiba, murmură el către RTO-ul răbdător de lângă el. Va trebui să presupunem că acolo a fost cineva şi să reevaluăm situaţia.

Angel conectă din nou staţia, mulţumi pilotului pentru ajutor şi îi ură un zbor sigur. În adâncul sufletului, spera că vreun Contra cu o rachetă sol-aer Redeye trasă de la umăr avea să-l arunce în aer pe acel ticălos îngâmfat, înainte să se întoarcă în Managua. Angel întinse casca înapoi radiotelefonistului şi se trezi în faţa sergentului major Raza, care îi zâmbea, ca şi cum ar fi ştiut exact ce gândea Barahone.

— Deci, Raza, ce zici de spionul nostru din cer? Un Contra, sau doar vreun tăietor de lemne tâmpit, cu mai mult curaj decât judecată?

Sergentul major, incredibil de slab, râse, zgomotul scos fiind asemănător cu cel al fluierelor de trestie pe care i le făcea lui Barahone tatăl lui, înainte să fie obligaţi să emigreze din Nicaragua în Miami, cu atât de mulţi ani în urmă.

— Vom şti sigur doar dacă va încerca cineva să ne ucidă, înainte să ajungem la frontieră, *mi Capitan.* Cuţitul pe care l-au găsit ne-ar fi spus mai multe, dar băieţeii aceia nu pot înţelege

[33] Pista de aterrizaje = pista de aterizare.

asta. Pe ei îi interesează doar cât combustibil au în rezervoare şi ce embleme noi îşi pot coase pe uniformele lor elegante!

Angel nu se putu abţine şi râse alături de veteranul dur. Raza lupta de peste doisprezece ani. Flores în persoană trimisese după experimentatul subofiţer, spunându-i lui Barahone că nu exista un alt cititor de urme şi trăgător cu aruncătorul de grenade mai bun, în toată ţara. Era evident că ceilalţi cunoşteau reputaţia lui Raza, înainte ca acesta să sosească la Chiuandega. Nimeni nu-i pusese la îndoială autoritatea şi toţi păreau dornici să-i facă pe plac.

— Sunt de acord, sergent major. Oamenii sunt gata de plecare?

Raza făcu semn că da, cu o înclinare scurtă din cap.

— Bine. Plecăm în cinci minute, dar mai întâi vreau să schimb ordinul de marş. *Dacă* Contras ne-au văzut sosirea, s-ar putea să aibă de gând să ne întindă o ambuscadă, în cazul în care forţa lor e destul de mare. Pune-i pe trăgătorii cu lansatoare la coada coloanei. Nu ne putem permite să-i pierdem. Vreau cinci dintre cei mai buni infanterişti la cel puţin o sută de metri în faţa corpului principal, în permanenţă. Ei vor fi ochii şi urechile noastre. Du-te unde consideri că poţi fi de mai mult folos. Eu şi staţia radio ne poziţionăm în centrul coloanei.

Raza aprobă din cap şi începu să transmită ordinele lui Barahone. În acest timp, Angel verifică încărcătorul puştii sale AK-74, un dar de la Flores. Mulţumit că arma era pregătită de luptă, făcu semn RTO-ului să i se alăture, în timp ce coloana începea să se formeze. Având un element de cercetaşi atât de mult în faţa lor, erau puţine şanse să fie surprinşi de un atac Contra. Chiar în acel caz, era mai bine să piardă cinci oameni, decât întregul batalion. Lansatoarele de grenade erau cheia. Prin plasarea lor la coadă, îi putea păstra în viaţă, cu excepţia circumstanţelor celor mai proaste. Era imposibil să atace Choluteca de aproape, dar de la opt sute de metri, mica lui forţă putea realiza imposibilul, *dacă* tuburile şi echipele lor puteau fi trecute dincolo de frontieră.

— *Somos listos, Capitan.* Suntem pregătiţi.

Angel îi zâmbi lui Raza. Acesta, pe lângă mitralieră, căra două pistoale automate Colt, o machetă şi două cuţite lungi, pe care le făcuse din nişte baionete.

— Arăţi ca un *bandido,* prietene. Unde te vei aşeza în timpul marşului?

Raza arătă spre partea din faţă a şirului lung de oameni.

— Voi fi vârful acului, *Capitan.* Cei cinci vor merge la vreo douăzeci de metri în spatele meu, în timp ce eu voi cerceta terenul. Dacă inamicul ne aşteaptă, eu îl voi găsi primul. Misiunea noastră e prea importantă pentru revoluţie ca să ne asumăm riscuri pe care le putem evita.

— *Bueno!* Fi atent, totuşi. Colonelul Flores mă va jupui de viu dacă te pierd.

Sandinistul călit în lupte râse la cuvintele lui Angel, după care se întoarse şi porni înainte, în timp de oamenii începură să avanseze spre culmea distantă a muntelui.

Choluteca îi aştepta.

16

Mirosul râului îi amintea lui Lee de excursiile la pescuit din copilărie, cu tatăl lui, un om care nu ezita să arunce undiţa ori de câte ori i se ofere ocazia. „Fuseseră nişte vremuri minunate,” se gândi Lee, începând să aranjeze capcana, vremuri pe care ar fi vrut să le retrăiască, dacă bătrânul ar mai fi fost în viaţă.

David Lee crescuse ca majoritatea copiilor din clasa mijlocie. Singur la părinţi, tânărul David nu-şi dorea prea multe, căci ambii lui părinţi aveau nişte meserii de succes şi erau atenţi cu câştigurile lor. Domnul Lee, un drumeţ avid, se bucura să-şi ia fiul în excursii cu cortul, învăţându-l legile pădurii, atunci când majoritatea celorlalţi băieţi de vârsta lui învăţau încă cum să se descurce în cartierele în care trăiau.

Înainte să înceapă liceul, David Lee era deja la fel de priceput la construirea unui cort şi la jupuitul unei căprioare, cât la obţinerea unei note maxime, în clasă. Deşi cam singuratic, Lee era plăcut de colegii lui şi jucase fotbal în toţi cei patru ani de liceu. În timpul primului an se implicase în judo, o disciplină marţială care devenise fundaţia interesului lui faţă de militărie.

După absolvire, nedorind să meargă direct la colegiu, David le spusese părinţilor că voia să se înroleze în armată. Ca de obicei, ei îi susţinuseră dorinţa, ştiind că nu ar fi avut nici un rost să încerce să-l facă să se răzgândească. După o vară plăcută de muncă, petreceri la sfârşit de săptămână şi o excursie de două săptămâni în Munţii Stâncoşi, David Lee intrase în Armată.

Asta se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă.

Îi plăcuse viaţa militară şi excelase în tot ceea ce se aştepta de la el. Atunci când i se oferise ocazia să intre în Forţele Speciale, după prima lui detaşare, Lee se aruncase asupra oportunităţii. De atunci purtase bereta, servind în Grupul al Cincilea, în Primul şi în al Zecelea, înainte de a fi mutat în al Şaptelea, în Panama. Avea de gând să rămână în Forţe treizeci de ani întregi, dacă îl lăsau. Armata era viaţa lui. Nu mai exista nimic atât de drag sau de important pentru el, în întreaga lume.

Mama lui murise curând după soţul ei, iar David nu se căsătorise niciodată. Avea câteva tovarăşe constante cu care îşi petrecea permisiile, dar căsătoria nu i se păruse niciodată o opţiune soldatului profesionist. Nu se gândea prea mult la ea,

considerând că nu putea să simtă lipsa unui lucru pe care nu-l avusese niciodată.

Anii lungi de instruire în depistarea urmelor alături de tatăl lui, îl făcuseră pe Lee expert în trasul cu puşca, un talent pe care Forţele Speciale i-l îmbunătăţiseră cu toate şcolile de trăgători de elită pe care le puteau oferi armatele lumii libere. Fusese mai întâi elev, apoi instructor şi, în final, operaţional, acumulând un număr impresionant de ucideri confirmate, reputaţia lui devenind cunoscută în cadrul comunităţii.

Venise la Thornton cu recomandări serioase şi cei doi oameni formaseră împreună un detaşament invincibil, a cărui conducere îi revenise lui Lee, atunci când Thornton hotărâse să-şi agaţe în cui bereta atât de mult purtată. David nu fusese surprins când fusese solicitat să se alăture lui *Springblade,* ţinând cont de cine conducea operaţiunea, din noua lui casă din Oregon.

În prima lor misiune împreună, Lee primise un glonte în stomac, când aruncau în aer laboratorul de droguri al lui Tony Dancer. După recuperarea din Hawaii, se întorsese în Panama şi reluase conducerea vechii echipe a lui şi a lui Thornton, desfăşurând operaţiuni secrete în America Centrală şi de Sud. Acum, cei doi bărbaţi erau din nou împreună, de data aceasta vânându-l pe unul dintre al lor, la ordinul direct al Preşedintelui.

„Era o lume mică," reflectă Lee.

Cea mai mare parte a drumului spre râu merseseră în lungul pârâului. Presupunerea lui Thornton că vor fi singuri se dovedise corectă, căci nu găsiseră nici un semn care să indice că mai trecuse cineva prin zonă în ultimele zile. Se stabiliseră la câteva sute de metri în spatele obiectivului lor şi îşi ascunseseră rucsacele, luând cu ei numai articolele necesare pentru ambuscadă, după care porniseră spre cărarea marcată.

După ce o cercetaseră, în căutarea zonelor de ucidere posibile, se deciseseră amândoi în favoarea unui punct aflat aproximativ la jumătatea distanţei între baza dealului pe care urmau să coboare soldaţii lui Angel şi malurile lui Rio Negro. Din cauza abundenţei de apă şi sol fertil, jungla crescuse deasupra cărării înguste, formând un tunel viu de ferigi, muşchi şi iarbă de pampas. Era locul perfect pentru scopul lor, acela de a arunca pe cineva în aer, fără pericol sau cu unul minim pentru ei înşişi.

În timp ce Bo supraveghea cărarea, Lee începu să caute un loc în care să plaseze prima surpriză explozivă. Amândoi îşi înfăşuraseră cizmele în pânză groasă, pentru ca să nu lase amprente trădătoare în pământul moale al cărării. Înaintând cu

atenţie spre râu, în cele din urmă, David găsi ceea ce căuta.

Ieşi prudent de pe cărare, pătrunzând în zidul de vegetaţie care creştea în lungul acesteia. Scoase din unul din buzunare o şapcă şi o plasă pe pământ. Se aplecă, îndoindu-şi genunchiul aşa încât acesta să se sprijine pe şapca care se turti, formând o adâncitură mică, neidentificabilă.

Rostogoli grenada explozivă M-67 din punguţa ei din harnaşamentul de luptă. Desfăcu cu atenţie banda de hârtie din jurul pârghiei de siguranţă... Banda era suficient de tare ca să menţină pârghia la locul ei, dacă cuiul de siguranţă al grenadei se pierdea accidental, dar putea fi smulsă într-o clipă, atunci când era nevoie ca bomba de mână să fie folosită rapid. Lee strânse hârtia lipicioasă într-o biluţă murdară şi o băgă în buzunarul cămăşii, cu gândul să scape mai târziu de ea.

Din alt buzunar scoase o cutiuţă verde din plastic. O deschise şi începu să caute printre mosoarele micuţe de liţă, până când îl găsi pe cel care se potrivea nevoilor sale. Alese apoi două cuişoare verde deschis dintr-un alt compartiment şi le înfipse în borul şepcii. Închise cutia şi o strecură înapoi în buzunar.

Lee aruncă o privire rapidă pe cărarea spre râu, îngăduindu-şi o verificare scurtă, pentru siguranţă. Neauzind nici un semnal din partea lui Thornton, se întoarse la lucru, începând din nou cu grenada. O ridică într-o mână, desfăcu buzele domului de pe focos şi roti cu grijă cuiul în locaşul lui... Când fu sigur că acesta putea să iasă cu uşurinţă, fără să se agaţe, îndoi puţin una din buze aşa încât să nu aibă probleme cu vreo detonare prematură, atunci când plasa capcana la locul ei.

Desfăcu o lungime generoasă de liţă de pe mosorul pe care-l scosese din cutie şi o legă cu îndemânare în bucla pentru deget a cuiului, după care puse grenada jos. Îşi scoase cuţitul de luptă ascuţit ca un brici din teaca de pe harnaşament şi folosi mânerul plat ca să introducă încet în pământ lângă o rădăcină groasă, cele două ţepuşe ascuţite dinainte. Luă grenada şi înţepeni bila de oţel mortală între rădăcină şi cele două ţepuşe bine îngropate. Scoase un stilou negru subţire din buzunarul de la piept, coloră rapid marcajele galbene ale grenadei M-67, apoi acoperi ansamblul cu un strat subţire de muşchi, pe care-l luase din ascunzătoarea lor.

Lee se ridică cu prudenţă, făcu câţiva paşi în spate, înapoi pe cărare şi îşi examină opera de la distanţă. Chiar dacă privea direct la poziţia în care se afla grenada ascunsă, era aproape imposibil de văzut capcana amplasată acolo. Recuperă şapca şi

înaintă câţiva metri pe cărare, ca să aleagă un alt punct de ancorare pentru mecanismul de declanşare al capcanei. Găsind ceea ce căuta, specialistul în demolări îngenunche din nou şi se apucă de treabă.

Scoase încet liţa şi o înnodă strâns în jurul unui trunchi de *palmito* noduros, care creştea peste cărare şi cu un metru deasupra locului în care era grenada. Lăsă nodul în jos, reuşind să strângă sârma capcană aşa încât să se ridice la doar doi centimetri deasupra solului şi o slăbi foarte puţin între cele două puncte de ancorare. Păşind peste sârma aproape invizibilă, Lee avansă încă un metru pe cărare. Alese un alt trunchi de copac potrivit, scoase o bancnotă de o sută de cordoba din pantalonii de camuflaj şi fixă hârtia strălucitor colorată pe scoarţa netedă.

David ştia că cercetaşul sandinist avea să fie un om călit în luptă şi, deci, priceput în detectarea unor capcane de genul celei pe care o pregătise el. Ştia totodată că banii contau şi spera că prezenţa unei bancnote atât de mari într-un loc unde aceasta nu avea ce să caute urma să distragă atenţia cercetaşului suficient de mult cât să se împiedice de sârma mortală înainte să-şi dea seama de greşeală.

Metoda funcţionase şi altădată.

Lee se întoarse la grenadă, pe acelaşi drum. Îndepărtă o porţiune din camuflajul de muşchi şi desfăcu încet buza de marginea focosului, aşa încât să treacă liberă prin pasajul îngust. Dacă sârma capcană ar fi fost întinsă prea mult din celălalt capăt de ancorare, era posibil ca să fi sărit cuiul când Lee îi ajusta poziţia în locaşul focosului. Aşa însă, sârma era suficient de întinsă cât să fie activată când era smucită, dar nu atât cât să se declanşeze singură.

Ţinând cont de ora la care se aşteptau să ajungă grupul sandinist, cărarea urma să fie umbrită, soarele fiind la apus. Lee era încrezător că apelul lui la lăcomie avea să-l distragă pe cercetaş suficient de mult ca să declanşeze grenada. Odată realizat acest lucru, puteau trece la faza a doua a ambuscadei, care era responsabilitatea lui Thornton.

Bo se întoarse încet, când îl auzi pe Lee plesnind din degete. Făcându-i semn să înainteze, războinicul camuflat ieşi pe cărare din spatele copacului pe care-l alesese ca punct de observare. Thornton îi pasă Stoner-ul lui David şi primi în schimb carabina M-16 a trăgătorului de elită. Şi-o prinse peste piept, aşa încât să poată ajunge cu uşurinţă la trăgaci.

Nici unul dintre ei nu vorbea. Lee trecu pe lângă fratele lui de arme şi avansă în tăcere pe cărare, îndepărtându-se de Bo. Nu era timp de conversaţii inutile. Când David dispăru după o curbură a cărării, Thornton aruncă o privire rapidă în spate, spre râu, după care începu să amplaseze minele antipersonal.

Veteranul mai multor ambuscade decât îşi putea aminti începu să lucreze cu îndemânare, introducând adânc picioarele subţiri ca nişte fuse ale minelor în solul umed al junglei. Dotă fiecare mină cu câte două capse electrice detonatoare M-4 fiecare, după care conectă cele patru mine antipersonal M-18A1 împreună, cu cordon detonator. Înşirându-le în lungul cărării pe care o aleseseră ca zonă de ucidere, Thornton plasă a patra mină aşa încât bilele de oţel de mare viteză din ea să ajungă la cei care erau prinşi în picioare pe drum, dar în afara zonei de ucidere.

Bo camuflă cu grijă minele, examinându-şi opera la fiecare nou pas făcut pe drum. Acţiunile lui erau instinctive. Rapide, dar sigure. Avusese de-a face cu cele mai bune metode de moarte instantanee. Nu-şi făcea probleme în legătură cu oamenii pe care urma să-i ucidă, cel puţin nu în modul în care ar fi făcut-o vreun misionar sau un voluntar din Peace Corp. El era soldat, un profesionist căruia i se ceruse să accepte mandatul de a face o treabă pe care majoritatea celorlalţi oameni ar fi lăsat-o bucuroşi în mâinile altcuiva. Părerea lui despre oamenii a căror soartă o pregătea în clipa aceea era mult mai pragmatică decât aceea a Hollywood-ului sau a revistei *Time.* Thornton ştia că inamicii lui priveau viaţa şi tot ce avea legătură cu aceasta într-un mod foarte diferit faţă de americanul obişnuit. Îi văzuse la lucru pe câmpurile de luptă din întreaga lume şi îl scârbise. Sigur, existaseră încălcări grosolane ale regulilor de ambele părţi, iar Bo nu încerca să le justifice, deoarece cruzimea nu putea fi justificată, indiferent cât de necesară fusese ea. Dar regulile reale ale conflictelor armate erau deseori foarte diferite de cele găsite în legile războiului de teren.

Thornton nu îşi ura inamicul. De fapt, îl respecta pentru ceea ce era, un soldat care lupta pentru indiferent ce filosofie politică hotăra soarta că avea. Bo nu urâse nici chiar în Vietnam pe nord-vietnamezii pe care el şi echipa lui îi vânau cu atâta pasiune. Ceea ce dispreţuia Thornton era irosirea, frustrarea, rezultatele deseori nefructificate rămase după numărarea morţilor şi înregistrarea numelor lor.

Plasă adaptorul final în locaşul lui şi apoi se opri. Îl ura pe Angel? Da, dar nu din cauza naţionalităţii sau a credinţei lui

politice actuale. Bo Thornton ura ceea ce făcuse Angel Barahone pentru că acesta îşi trădase jurământul de a proteja şi apăra ţara care îi oferise adăpost lui şi familiei lui, atunci când nu avea alt loc în care să se ducă. Thornton se putea împăca aproape cu orice, dar călcarea în picioare a drapelului ţării lui nu era un lucru de glumă.

Făcu un pas înapoi, ca să îşi admire lucrarea şi îşi aminti de un artist punk care întinsese „Old Glory”[34] pe podea şi numise asta artă. Dacă el ar fi fost acolo, artistul ar fi fost dus pe targă şi ei ar fi numit asta atac şi vătămare corporală. În multe ţări pe care Bo le vizitase, nebunul ar fi fost ars cu o torţă aprinsă şi apoi înmormântat într-un mormânt fără nume.

Pentru Bo Thornton, libertatea era doar un alt nume pentru „nimic de pierdut”.

Parcurse rapid *zona* de ucidere de la un capăt la altul, verificându-i aspectul. În cea mai mare parte arăta bine. Se oprea din loc în loc, ca să ajusteze camuflajul în jurul poziţiei vreunei mine sau ca să înlăture cu grijă vreo urmă evidentă de pe drum. După cinci minute, Thornton era convins că KZ putea trece de examinarea chiar şi a celui mai experimentat cercetaş.

Bo se duse la Lee, strecurându-se pe cărare ca un spirit diavolesc. Schimbară câteva semnale cu mâna, după care dispărură din nou în adâncurile junglei. Ocolind ca să poată conecta cablul de detonare la inelul principal, Thornton se întoarse la poziţia pe care o alesese împreună cu David ca loc de iniţiere a ambuscadei. Terasa îngustă de pământ oferea vedere asupra unei porţiuni mari a dramului minat, fiind protejată totuşi de frunzişul des şi de aproximativ o sută de metri de pădure deasă. Lee găsise o urmă mică de animal, care le putea permite să evacueze locul fără să fie observaţi, după ce detonau minele antipersonal. De acolo, cei doi se puteau întoarce în ascunzătoarea lor, să îşi recupereze rucsacele şi să dispară.

Se aşezară, începând partea cea mai grea a oricărei ambuscade… aşteptarea.

[34] Old Glory = Drapelul SUA.

17

Raza înainta cu prudenţă pe potecă, fiind stăpânit de o presimţire tot mai mare, o dată cu fiecare pas făcut. Ieşirea din canion durase mai mult decât se aşteptase. Îngrijorarea tânărului lui căpitan faţă de descoperirea cuţitului pierdut îi făcuse pe toţi nervoşi, obligându-i să înainteze cu viteza unei broaşte ţestoase. Prin COE circula povestea unui întreg CIAT care fusese nimicit, la nu prea mulţi kilometri de locul în care se aflau ei acum. Hotărî că era bine să fie prudent. Numai un nebun merge desculţ pe sticlă.

Se gândi că se afla la jumătatea drumului dintre baza cărării muntelui şi râu. Aproape în spatele lui era urmat de *companeros,* un element de cercetare întărit pentru coloana principală. Barahone era şi mai în spate, probabil la vreo două sute de metri, dat fiind terenul pe care operau. Raza era plin de milă faţă de cei care cărau lansatoarele de grenade. „Probabil că acum erau deja epuizaţi," se gândi el.

Dintr-o dată, simţurile lui de luptător începură să vibreze. Dar nu era sigur care era motivul acelei reacţii. Totul părea în ordine în jurul lui, dacă putea numi aşa ordinea junglei. Raza se opri, urmărind cărarea din faţa lui cu privirea, în căutarea vreunui semn, a vreunui indiciu cât de mic a ceea ce-l deranjase.

Nu descoperi nimic.

Înaintă încet, rotind capul dintr-o parte în cealaltă, ca un leopard în căutare de pradă. Fără să se gândească, degetul se strânse în jurul trăgaciului mitralierei iugoslave Model 49, în timp ce-şi strângea arma lângă el.

Atunci văzu, sau aproape văzu, când culorile vii ale bancnotei nicaraguiene a lui Lee îi atrase atenţia. Apariţia bizară a banilor îl distrase suficient de mult încât să mai înainteze câţiva paşi, în timp ce lăcomia umană triumfa asupra instinctului soldatului. Raza auzi crac-ul încet al focosului grenadei, când cizma lui smulse cuiul din poziţia lui pe pârghia de siguranţă, învârtindu-se după zgomot, reuşi să golească jumătate din încărcătorul mitralierei în pădure, înainte ca mina să explodeze într-un muget puternic, tunător, al schijelor de oţel.

Şocul îl aruncă în spate, într-o barieră neelastică de copaci mai mici, care reprezentau o reţea naturală pentru lianele ce

creşteau în lungul cărării. Faţa, pieptul şi stomacul lui erau sfâşiate de fragmentele de metal din miezul grenadei. Sângele îl acoperi ca un giulgiu, în timp ce aluneca pe pământul înmiresmat, mâinile încercând mecanic să prindă din nou arma care-i fusese smulsă din mână de explozie.

Madre de Dios, se gândi el, în timp ce pe obrajii înnegriţi îi curgeau lacrimi de durere şi frustrare. Cel mai vechi truc din lume şi el căzuse în cursă!

Un fior puternic de agonie îl străbătu pe omul zdrobit, urmat de spumă îngheţată de sânge bogat în oxigen, care-i scăpă printre buze. Cu un cutremurat final, degetele lui ca nişte gheare îşi slăbiră strânsoarea asupra unuia dintre Colturile 0,45 şi peste o clipă sergentul major Raza era mort.

Din ascunzătoarea lor, Thornton îl urmărise pe cercetaşul deşirat care zburase prin zona de ucidere. Feţele şi gâturile celor doi oameni erau pline de sudoare, care curgea în râuleţe mici în adâncurile hainelor lor deja ude. Bo strâmbă din nas când îşi simţi propriul miros, un iz dens şi moscat, reprezentând o combinaţie de unsoare, adrenalină şi teamă.

— Un singur cercetaş, cu o echipă de acoperire… cineva ştie ce face, şuieră Lee.

„Absolut sigur, la naiba”, înjură Bo încet. Înaintând puţin, ca să poată vedea progresul lent al cercetaşului, Thornton fu nevoit să admire precauţiunea lui Angel. Îl înghionti pe Lee şi îi indică cu o strângere a mâinii că avea de gând să lichideze tot ce putea.

— Poţi să-i trimiţi o „boabă” nenorocitului? întrebă el, referindu-se la sandinistul care înainta singur.

Lee întinse carabina neagră în faţă şi scoase capacul vizorului Steiner-ului, după care se concentră asupra siluetei în mişcare a lui Raza.

— L-am prins, şopti el. Dacă observă capcana, îl punctez.

Trase siguranţa bine unsă a armei şi începu în gând o numărătoare inversă, care se încheie când îl văzu pe Raza muşcând momeala. Cârlig, liţă şi scufundor.

Thornton deblocă rapid mânerul de siguranţă al dispozitivului de detonare M-57, auzind răpăitul ascuţit al mitralierei lui Raza. Câteva secunde mai târziu, se adăposti involuntar la detonarea grenadei ascunse, fulgerul de fum şi foc înghiţindu-l pe cercetaş într-o bubuitură singulară.

Bo privi neliniştit spre zona de ucidere şi văzu cel puţin doi oameni ridicându-se în picioare, cu armele ridicate la umăr, ca

reacţie la zgomotul exploziei. De pe cărare erupse o harababură de voci, când tovarăşii lor îi îndemnară să se acopere, apelul lor avertizându-l pe Thornton că terenul ucigaş era plin de „nutreţ” nou.

Cu o singură strângere puternică a mâinii, apăsă mânerul de plastic tare, trimiţând un impuls electric dublu, de trei volţi, spre minele ucigătoare. În clipa în care făcu asta, atât el, cât şi Lee, îşi acoperiră capetele ca să se protejeze de furia reculului combinat al exploziei minelor antipersonal şi al fragmentelor secundare.

Pe cărare, toţi cei cinci sandinişti se vaporizară. Dacă scena ar fi fost privită cu încetinitorul, ar fi semănat cu ceva din adâncurile *Infernului* lui Dante, când cele peste 2100 de biluţe de oţel fură lansate peste cărarea lată de un metru de două kilograme şi jumătate de exploziv plastic C4. Zona de ucidere deveni un vârtej de carne sfârtecată şi oase rupte. Sângele stropise trunchiurile copacilor şi îmbibase cărarea. Uniformele erau distruse, armele reduse la nişte fiare îndoite, corpurile ciopârţite precum conţinutul unor conserve de carne ieftine.

Thornton şi Lee erau încântaţi.

— Se pare că am afumat cel puţin şase dintre ticăloşi! anunţă Lee, comutând siguranţa carabinei M-16 şi pregătindu-se să pornească.

— Am mai echilibrat puţin raportul, nu? zise Bo.

— Mda, acum mai sunt numai zece la unu. În momentul ăsta avem o şansă să învingem, glumi Lee.

Thornton introduse declanşatorul într-unul din săculeţii de pânză în care căra minele, îşi ridică Stoner-ul de lângă el şi începu să se îndepărteze rapid de locul ambuscadei. Nu ştia dacă a patra mină nimerise ceva, caz în care raportul era şi mai în favoarea celor doi mercenari. Din câte ştia. El, era posibil ca coloana lui Barahone să fie la fel de bine chiar în spatele echipei de cercetaşi, cât şi la o sută de metri distanţă de ea. Era o mişcare bună din partea lui Angel, ceea ce-i amintea din nou lui Bo că înfrunta nu numai un bun tactician de teren, ci pe unul dintre foştii lui elevi. Dacă nicaraguanul ştia că cel care-l vâna era fostul lui sergent, atunci regulile jocului se schimbau instantaneu.

Avansând în ritm constant spre râu, cei doi mercenari se ascunseră, în cele din urmă, în spatele unui copac suficient de larg ca să adăpostească jumătate de pluton. În timp ce-şi recăpătau respiraţia, Thornton scoase harta şi începu să o studieze. Nu se zărea nici un semn că ar fi fost urmăriţi, ceea ce

nu-i surprindea. Urmărirea unui inamic în junglă era o afacere riscantă, chiar şi atunci când puteai să-l vezi. Să o faci când nu-l vezi era ca şi cum ai fi cerut singur să înceapă închiderea fermoarelor sacilor cu cadavre şi chemarea Registrului Mormintelor ca să facă înregistrările.

— Oricum, cred că i-am stricat ziua lui Angel, şopti Lee. Poate că se va speria şi va contramanda totul?

Thornton mârâi.

— Nu te baza pe asta. Singurul moment în care îşi va uda echipamentul Barahone este când va traversa Negro. Presupun că o să renunţe la toate opririle şi o să avanseze rapid spre Choluteca. Uită-te la hartă.

Lee îşi înclină capul şi se uită, în timp ce Bo arăta care credea el că vor fi următoarele mişcări ale prăzii lor. Pe măsură ce scenariul era desfăşurat, David îşi aminti din nou abilitatea lui Thornton de a analiza logic o operaţiune, cântărind posibilităţile şi alternativele disponibile, aşa încât să poată alege cel mai bun curs al acţiunii, care să ducă la îndeplinirea misiunii.

Ascultă în tăcere în timp ce Bo îl punea la punct cu situaţia.

— În regulă. Aici suntem noi acum. În cel mai bun caz, mai sunt vreo doi kilometri până la Coco şi o dată ce treci de şanţul acela mai trebuie doar să urci ticăloasa asta de aici, înainte să poţi vedea baza. Dacă aş fi în locul lui Angel, aş fi interesat să trec graniţa cât mai repede posibil. Trebuie să-şi imagineze că ambuscada i-a alertat pe toţi cei aflaţi suficient de aproape ca să audă explozia şi nu are destui oameni ca să se opună unei echipe de căutare Contras importantă.

— De ce nu se retrage? interveni Lee.

— Nu poate. Se întunecă şi ştie că elicopterele Hind nu vor risca să se apropie atât de mult de graniţă ca să-l salveze. Pe lângă asta, nu ar avea cum să explice cum de a fost lovit atât de devreme. Sunt sigur că Flores foloseşte acest exerciţiu ca să verifice devotamentul băiatului nostru faţă de cauză, iar un eşec nu ar fi primit prea uşor. Nu, Angel o va lua la goană spre graniţă, ceea ce înseamnă că trebuie să ajungem înaintea lui acolo.

Amândoi bărbaţii ridicară privirea, ascultând cu atenţie zgomotele junglei, după care îşi întoarseră din nou atenţia spre hartă.

— Ce plan ai? întrebă Lee, ştiind chiar înainte ca Thornton să deschidă gura că urmau să meargă toată noaptea.

— Traversăm Negro şi o luăm pe unul dintre drumurile de

aprovizionare care duc la Coco. Datorită NVG-urilor vom putea scoate un timp bun, deşi va trebui să fim prudenţi. Blestemata de graniţă e un teren al nimănui şi nu vreau să dăm peste ceva de genul capcanei pe care le-am întins-o tipilor acelora, mai înainte. Presupun că are de gând să folosească lansatoare de grenade. Uite – zise Thornton, punând un deget murdar pe hartă, în punctul în care albia râului trecea pe partea honduraniană a frontierei. Dacă poate plasa chiar şi un singur lansator în şaua aceasta, va avea înălţarea şi distanţa necesare ca să trimită un cartuş peste sârmă. Nu uita, primul rezultat al băiatului nostru a fost 18-Charlie şi chiar şi înainte de asta avea un talent înnăscut.

— Deci, trebuie să ajungem în vârful muntelui înaintea lui? întrebă Lee. Şi apoi? Am putea la fel de bine să chemăm ceea ce se află pe pistă şi să le spunem să-l lichideze din aer. La naiba, o să fie pe partea noastră a graniţei.

— E adevărat, răspunse Bo. Dar Gaston vrea cadavrele în Nicaragua, dacă e posibil. O implicare *oficială* a SUA ar atrage presa ca un cadavru muştele. Mai devreme sau mai târziu cineva va da peste faptul că atacul a fost condus de un dezertor american şi încă o Beretă Verde. Nu. Trebuie să-i prindem la graniţă şi să dăm acolo cea mai bună lovitură pe care putem. Dacă nu reuşim sau îl ratăm, atunci vom chema ajutoare.

Lee aprobă din cap. Ca de obicei, ceea ce spunea Thornton era logic, deşi ţintaşul de elită ar fi preferat să-şi găsească o ascunzătoare frumoasă, din care să zboare creierii lui Barahone. Problema era că nu puteau risca să păţească şi ei acelaşi lucru. Dacă sandiniştii treceau peste graniţă, Lee şi Thornton trebuiau să avertizeze baza, aşa încât aceştia să se poată pregăti să înfrunte atacul. Dacă ei erau ucişi, o mulţime de oameni buni aveau să moară în urma eşecului lor.

Dintr-o dată, pământul din jurul lor explodă, când o rafală de trasoare verzi smulse bucăţi uriaşe de pământ şi lemn din ascunzătoarea lor. Cei doi mercenari se rostogoliră în direcţii diferite, depărtându-se de şuvoiul constant de foc automat care se revărsa asupra lor de pe malul râului. O grenadă ricoşă dintr-un copac şi ateriză între cei doi oameni, explodând inofensivă, în timp ce ei se adăpostiră în spatele unor adăposturi găsite rapid. Thornton auzi o comandă rapidă în spaniolă, urmată de zgomotele produse de oamenii care înaintau prin junglă, în spatele lor.

Vânătorii erau acum vânaţi.

18

Ridicându-se într-un genunchi, Thornton sprijini Stoner-ul ameninţător pe coapsă şi începu să mătură jungla cu rafale lungi de distrugătoare 0,223. Răsplăti o mişcare în partea dreaptă cu o stropire masivă a zonei şi auzi un urlet strangulat care îi aduse pe faţa mânjită de fum o expresie de satisfacţie profesională. Adăpostindu-se după o buturugă noduroasă de la marginea apei, Bo îl căută cu privirea pe Lee.

O umbră ţâşni din spatele unui *palmito* mare, atrăgându-i atenţia. Înainte să „fixeze" umbra vagă, auzi tuşea seacă a carabinei M-16 a lui David. Mercenarul sandinist se răsuci sălbatic în mers, după care se prăbuşi peste o grămadă de rădăcini, lovind pământul cu un bubuit înfundat. Un perete de focuri de armă erupse dintre copaci, când însoţitorii mortului reacţionară la soarta camaradului lor, obligându-l pe Thornton să se lipească de pământ, în timp ce protecţia lui insuficientă începu să se dezintegreze în jurul lui.

— Bo! strigă Lee. O să declanşez o mină!

Thornton îşi acoperi capul cu mâinile şi strânse ochii cu putere, exact în clipa în care Lee declanşă mina antipersonal plasată în grabă. Cerul fu împânzit cu bucăţi de piatră, lemn şi pământ, în timp ce suflul exploziei aruncă corpul parţial expus al lui Thornton la o distanţă de trei metri. Pe jumătate asurzit, acesta împinse ţeava întunecată a Stoner-ului peste ceea ce rămăsese din protecţia lui de moment şi goli încărcătorul în liziera de copaci.

— Vino aici, ticălos nebun!

Era Lee, care arunca grenade în faţa lor.

— Flancul meu drept e liber… Eşti rănit?

Thornton se rostogoli ca un nebun, peste terenul accidentat. Ignoră bucăţile ascuţite care-i răneau braţele, picioarele şi fesele în timp ce se rostogolea peste pietre, ghimpi şi bucăţi de copac şi tufe. Se opri numai atunci când îl prinse Lee, cu Stoner-ul strâns în mâini, mai puţin încărcătorul gol de care scăpase cu câteva secunde înainte.

Scoţând un încărcător nou din rucsacul lui Bo, Lee îl înfipse cu dexteritate în lăcaşul liber al armei, în timp ce Thornton debloca arma. Se adăpostiră amândoi, când un glonte se înfipse într-un

copac aflat la câţiva metri de ei. Lee ridică Colt-ul urmărindu-l pe trăgător, în timp ce acesta încerca să-şi schimbe poziţia. Fără să se gândească, David trase de două ori, lovindu-l pe individ în partea laterală a capului cu amândouă cartuşele.

— L-ai nimerit? întrebă Bo.

— Mda. Cred că am dat peste o echipă de pază trimisă să acopere această parte a râului. Nu a pierdut timpul cu îngroparea morţilor, nu-i aşa?

Thornton se strâmbă. Se izbise cu şoldul de ceva dur în timpul rostogolirii şi abia acum simţea o durere care ştia că avea să se înteţească, dacă nu se mişca.

— Haide să o ştergem de aici, înainte să vină şi restul ticăloşilor. Se pare că de acum înainte noi vom fi cei vânaţi, ceea ce s-ar putea să ne avantajeze.

Lee aprobă din cap. Schimbând încărcătorul aproape gol. Membrul Forţelor Speciale îşi strânse cureaua rucsacului, reperând în acelaşi timp alte mişcări în liziera copacilor.

— Avem companie, şopti el. Trebuie să plecăm *acum.*

Lee sări în picioare şi trase douăzeci de gloanţe spre locul în care întăririle sandiniste se grupau pentru un contraatac. Un urlet gâtuit îi aduse pe buze un zâmbet de lup, asta însemnând că cel puţin unul dintre nicaraguani fusese lovit. Răpăitul liniştitor al Stoner-ului lui Thornton îi spuse că Bo trăgea un foc de acoperire. Lee se răsuci şi porni pe o cărare pietruită, îndepărtându-se de conflagraţie.

Încheind o rafală ce lăsase cel puţin un sandinist întins în apele murdare ale râului, Bo se răsuci ca să verifice progresul prietenului lui şi văzu cu groază cum rucsacul lui Lee începea să se dezintegreze când conţinutul unei jumătăţi de încărcător al unei carabine sovietice de 7,62 sfâşia sacul verde din nylon, făcând să cadă staţia radio şi jumătate din conţinutul rucsacului. Thornton îl văzu pe Lee sărind în spatele unei crengi joase şi începu să urle ca un nebun, în timp ce trăgea al doilea încărcător de muniţie împotriva soldaţilor inamici fantomatici. Se retrase cu spatele, oprindu-se doar atât cât să arunce o grenadă, în clipa în care îşi dădu seama că Stoner-ul se golise din nou.

Bo se târî cei câţiva metri rămaşi între el şi corpul nemişcat al lui Lee. Căută în rucsacul lovit şi introduse un nou încărcător în pistolul mitralieră, când îl văzu pe Lee deschizând ochii.

— Cât de rău? întrebă, temându-se de răspunsul pe care avea să-l primească.

Dacă David nu se putea mişca singur, Bo ştia că ar fi trebuit

să-l ucidă pe prietenul lui, decât să-l lase să cadă în mâinile lui Angel. Gândul îl făcea să simtă nevoia de a vomita.

— Cred că sunt bine, doar că mi-am pierdut respiraţia. Cred că gloanţele s-au oprit în rucsac, nu?

Thornton aruncă o privire unuia dintre încărcătoarele rămase ale Stoner-ului, al cărui corp metalic fusese desfăcut de cartuşele de AK şi vru să aprobe, când văzu staţia radio distrusă.

— La naiba! Ne-au distrus echipamentul SatCom, ca şi cea mai mare parte a echipamentului tău… Poţi să te mişti?

Drept răspuns, Lee se ridică clătinându-se în genunchi, sprijinindu-se de puşcă.

— Haide să plecăm! Îi aud pe ticăloşi cum încearcă să ne taie calea!

Cei doi bărbaţi porniră pe cărarea micuţă şi după câteva minute ajunseră pe o plajă nisipoasă. În spatele lor auzeau strigăte ocazionale ale sandiniştilor care înaintau cu prudenţă, neştiind că cei doi *gringos* pe care-i căutau plecaseră de mult.

Thornton scoase o sticluţă din plastic dintr-una din punguţele cu muniţie şi extrase două tablete negre mari din ea. Îi întinse una lui Lee, deşurubă capacul unuia dintre bidoane şi înghiţi pilula cu trei înghiţituri rapide.

— Ia-o, îl îndemnă pe Lee, după ce-i întinse bidonul.

David băgă tableta lucioasă în gură şi recunoscu gustul amar, imediat ce pilula îi atinse limba. Bău apă şi îl privi pe Bo cu o sclipire întrebătoare în ochi.

— Droguri?

Thornton închise la loc bidonul, înclinând din cap.

— Speram să nu fie nevoie să le folosim, dar am senzaţia că avem nevoie de toţi iepurii pe care-i putem scoate din pălărie. Când se va uita prin echipamentul tău, Angel va şti cine e pe urmele lui. De acum înainte este doar o cursă între noi şi el.

Lee îşi verifică puşca, în căutarea stricăciunilor produse şi descoperi că pierduse vizoarele pentru Steiner şi zdrobise o apărătoare de mână în timpul schimbului de focuri. Cercetând în continuare, constată că îi rămăseseră opt încărcătoare, plus ceea ce avea în carabină. Nu mai avea decât două grenade, deşi reuşise cumva să smulgă o mină antipersonal din interiorul rucsacului. Cuţitul K-Bar era încă în teacă, la fel şi Ruger-ul. Avea optsprezece cartuşe pentru tunul masiv de mână, plus ceea ce se găsea în butoiaşul revolverului.

Încheindu-şi inventarul, neîmblânzitul NCO îl privi pe Thornton, care ţinea în mână staţia radio rămasă.

— Blestemata asta de piesă tranzistorizată! înjură acesta. Zăngăne ceva înăuntru, ca o monedă într-o sticlă. Cred că s-a spart când am căzut pe spate, acolo.

Corpul lui Lee începu să vibreze, în timp ce drogul îi alerga prin sânge. Nici unul dintre ei nu mâncase mult, ceea ce permitea drogului să fie dizolvat rapid de o cantitate generoasă de acizi stomacali frustraţi.

— Se pare că suntem singuri, amice. Propun să îngropăm emiţătorul undeva pe drum, sau şi mai bine, să-l scufundăm. Atâta timp cât Angel *crede* că putem comunica cu baza, o să fie prudent.

— De acord, zise Thornton, introducând staţia radio în rucsac aşa încât să poată ajunge uşor la ea. Eu mai am trei încărcătoare pline pentru Stoner, cea mai mare parte a grenadelor, Sig-ul, două mine plus nişte C-4. Tu?

— Nu mai am suficient ca să-mi mai ajungă pentru încă o repriză ca cea prin care am trecut.

— Atunci va trebui să păstrăm ceea ce avem pentru graniţă. Ai chef de o mică alergare pe plajă cu mine?

Lee zâmbi, cu ochii aproape la fel de lucioşi ca ai lui Thornton, din cauza drogului care alerga prin sistemul lor ca un tren de mare viteză.

— Al naibii de mult! Haide!

Câteva minute mai târziu, Angel stătea pe plajă, privindu-i pe cei doi bărbaţi care se îndepărtau rapid. Într-o mână ţinea şapca pe care o recunoscuse imediat ce o descoperise printre resturile împrăştiate ale rucsacului sfâşiat. După câteva secunde, cea mai mare teamă a lui fusese confirmată, când RTO îi întinsese un mesaj de la Flores.

— Un Randall! înjură el cu voce tare. Un singur om poartă un astfel de cuţit şi numai doi oameni au suficient *cojones* ca să intre singuri în Nicaragua!

Întorcându-se spre ultimul lui *sergento* în viaţă, Angel întrebă câţi oameni fuseseră doborâţi.

— Am pierdut optsprezece *soldados, mi Capitan.* Nouă morţi, doi răniţi. Ce ordine aveţi?

Barahone răspunse, fără ezitare.

— Scăpaţi de răniţi. Nu-i putem lăsa să fie găsiţi de Contras şi nici nu putem să-i cărăm cu noi. Oamenii să mănânce rapid. Traversăm râul peste zece minute. Vreau să ajungem la Coco înainte de răsărit. Trebuie să fim în poziţie pe dealuri până la

prânz, acum, când ştim pe cine înfruntăm.

— Pe cine, *Capitan*?

Privind cele două şiruri de urme din nisipul moale al malului râului, Angel Barahone simţi o înţelegere sălbatică curgându-i prin vene ca nişte benzină în flăcări.

— *Dos amigos de mio, mi Sergento.* Doi vechi prieteni care nu îşi doresc acum decât să mă vadă mort!

În spatele lui auzi un urlet surprins, când primul dintre răniţi fusese înjunghiat.

19

— Se aude ceva, Diehl?

Auzindu-şi numele, înaltul sergent de comunicaţii din Forţele Speciale se roti pe scaunul lui, cu un roman cu pagini zdrenţuite în mâinile lui mari.

— Nimic, *Dai Uy.* Echipa nu a mai luat legătura cu noi de la explozia de azi-dimineaţă. Au trecut peste legătura radio de la ora şaisprezece, dar asta nu înseamnă nimic, ţinând cont…

Delaware înclină din cap, în semn că înţelesese. Se aşteptau ca comunicaţiile cu oamenii lor din teren să fie cel puţin neregulate, ţinând cont de teren şi de misiune. Asta nu însemna că el nu era îngrijorat. La naiba, toţi erau îngrijoraţi. Aghiotantul lui Gaston îl sunase de două ori deja, vrând rapoarte ale situaţiei, pe care Delaware nu le avea. Trimisese restul echipei la debarcader, ca să-şi întreţină Zodiac-urile, radioreceptoarele pentru legătura radio dintre echipa de lucru şi baza radio. Dacă nu le dădea ceva de lucru, ar fi înnebunit şi ei.

— A fost interceptat ceva de la sediul releului, domnule?

Delaware luă un număr vechi din *Playboy,* îl deschise şi se trezi privind o blondă superbă, a cărei poziţie nu îţi lăsa prea mult de imaginat, dar foarte mult de dorit. Simţi în vintre o vagă senzaţie de vibrare, o amintire a timpului trecut de când el şi soţia lui, cu care era căsătorit de şase luni, nu mai făcuseră dragoste. Închise revista înainte să-şi facă efectul asupra lui şi se aşeză pe canapeaua bătucită pe care o foloseau ca pat, din când în când.

— Oamenii lor au monitorizat un trafic destul de intens în zonă, răspunse el încet, dar cea mai mare parte a lui a fost generat de schema organizată de Ortega pentru acoperirea operaţiunii lui Barahone. În plus, cubanezii bruiază transmisiunile din Corinto, ceea ce-i înnebuneşte pe tipii de la coduri.

Diehl se ridică în picioare, întinzându-şi corpul deşirat pe întreaga lui înălţime. Era de serviciu de şase ore deja şi mai avea încă şase până urma să fie schimbat. Pentru a-şi ocupa timpul, citea, deşi avea de gând ca mai târziu să-şi cureţe carabina M-6 şi să-şi verifice din nou harnaşamentul de luptă, care era atârnat lângă uşă.

— Ce şanse credeţi că au, domnule căpitan?

— Cincizeci la sută, *dacă* bănuiala lui Thornton în legătură cu locul în care se găseşte ticălosul acela e corectă. Eu unul cred că-l vor urmări pe băiat până când Lee va reuşi să-l prindă în vizor. O dată ce Dave îl lichidează, nu mai trebuie decât să-i scoatem pe amândoi de acolo.

— Atunci, e simplu, exclamă Diehl, cu un zâmbet larg.

— Da, o nimica toată, confirmă Delaware, ridicându-se să plece, excitarea sa tot mai evidentă devenind o distragere dureroasă. După ce ofiţerul care se simţea evident jenat plecă, Diehl chicoti pentru sine şi reîncepu să citească.

20

Se lăsase întunericul, când Thornton şi Lee dădură peste pescarul singuratic, care începu să tremure de frică, la vederea apariţiilor de coşmar din faţa lui. Fără să piardă timpul, Lee înfipse ţeava carabinei M-16 silenţioase în ţeasta omului împietrit, în timp ce Bo îi explica ce voiau de la el. Câteva clipe mai târziu, ambarcaţiunea lui rudimentară se îndepărta de ţărm, cei trei ocupanţi ai ei fiind doar nişte umbre în lumina slabă. După alte câteva minute, traversaseră râul îngust. Thornton trecu peste bord şi ghidă botul ambarcaţiunii primitive pe bancul noroios, ţinându-l nemişcat până când Lee coborî pe ţărm. Bo îi întinse pescarului o mână plină de *colones* honduriene şi îl avertiză să-şi ţină gura închisă. Ca să se poată bucura de averea lui proaspăt descoperită, după care împinse canoea înapoi în apa murdară a lui Rio Negro.

— Crezi că o să vorbească? şopti Lee, luând pe umăr rucsacul lui Thornton şi aranjându-şi carabina M-16 aşa încât să atârne liber pe lângă corp.

— Oricum nu contează prea mult dacă o face, murmură Bo. Angel ştie deja cine suntem şi ştie de ce am venit aici. Cred că a traversat râul şi se îndreaptă spre Coco. Are destui oameni la dispoziţie ca să nu aibă nevoie decât să-şi atingă obiectivul, să plaseze o forţă de blocare şi să instaleze bateria.

— Şi atunci?

— Şi atunci trebuie să o luăm la fugă, dacă vrem să fim noi cei care atacă primii. Nu uita, există un singur loc de unde poate lovi Choluteca cu un lansator de optzeci şi unu sau de şaizeci. Şi anume de pe culmea pe care ţi-am arătat-o mai înainte. Dacă putem să-i lovim pe versantul dealului *înainte* ca Angel să poată scufunda fundaţia bazei, s-ar putea să reuşim lovitura.

Thornton activă perechea rămasă de NVG şi o luă înainte, în clipa în care intrară în pădure, fură devoraţi de noapte, înaintarea lor fiind rezultatul pasului constant al lui Thornton, care deschidea drumul, prin sălbăticiunea nemiloasă a Nicaraguei. Lee mergea exact în spatele solidului deschizător de drumuri, cu o mână prinsă de harnaşamentul lui Thornton, în timp ce cu cealaltă ţinea puşca de asalt. Aşa legaţi împreună, cei doi trăgători arătau ca o violare gravă chiar şi a geneticii

dereglate a junglei, cu distrugătoarele lor din plastic şi oţel capabile să producă o moarte instantanee şi cu ochii lor mecanici neafectaţi de întuneric.

Înaintau rapid, datorită drogului. Ajungând într-un punct pe care-l considera aproximativ la jumătatea distanţei dintre cele două râuri, Thornton se opri şi amândoi se lăsară la pământ, ca două umbre pe o stâncă. Rămaseră aşa, fără să se mişte, timp de douăzeci de minute, ascultând zgomote care să trădeze apropierea inamicilor lor. Convins că erau singuri, Bo şopti că se puteau relaxa pentru o clipă şi îi spuse lui Lee să scoată o parte din raţiile din rucsacul lui Thornton.

Căutând cu grijă prin conţinutul împachetat frumos al rucsacului, David recuperă două dintre pacheţele gata preparate şi un pachet mic cu zahăr cubic. Mormăi satisfăcut şi îi întinse unul dintre pachetele cu mâncare lui Thornton, după care îl deschise pe al lui şi îşi îndesă în gură, cu degetele, masa informă de calorii şi proteine, în timp ce Bo făcea la fel. O atingere uşoară a însoţitorului lui nevăzut fu urmată de o înghiţitură din unul dintre bidoanele lui Thornton. Lee plescăi din buze în semn de apreciere, când pe gât îi alunecă gustul dulce al sucului de căpşuni. După ce întinse containerul de plastic înapoi proprietarului lui invizibil, Lee îşi atinse cu grijă partea laterală a capului, în locul care intrase în contact cu copacul, în timpul schimbului lor de focuri cu vânătorii de capete ai lui Angel. Degetele se plimbară, ca nişte sonde, pe suprafaţa umflată şi descoperiră o crestătură lângă tâmplă. Gemând în gând, David deveni conştient de durerea intensă dintre omoplaţi. Îşi scoase rucsacul şi se aplecă în faţă, sperând să-şi întindă nodurile încordate ale muşchilor răniţi, înainte să înceapă din nou să meargă. Îşi aminti, pentru a suta oară, cât de norocos fusese atunci când îl ajunseseră gloanţele sandiniştilor. Dacă rucsacul nu ar fi preluat şocul impactului lor, David Lee ar fi fost o simplă amintire, în loc de o realitate dureroasă.

— Cum te simţi? întrebă Thornton, vocea lui făcându-l să tresară involuntar pe Lee, din cauza apropierii ei.

— Mă doare capul… Spatele e distrus, după ce a fost folosit ca sac de box… în rest, mă simt perfect. Tu?

Râsul slab al lui Bo îl făcu pe veteran să zâmbească. Se părea că nimic nu putea afecta prea mult timp simţul umorului la Thornton, nici chiar ideea de a fi lichidat într-o văgăună din America Centrală, a cărei existenţă cei mai mulţi americani preferau să o ignore.

— Mă deranjează şoldul. Cred că am dat peste o adevărată stâncă, în timpul rostogolirii, comentă războinicul nopţii. În rest, mă simt ca şi cum aş fi fost ciupit, bătut şi împuns de toate insectele din pădure. Mâncarea a picat bine. Oricum, drogul acela blestemat a fost doar un întăritor artificial. Trebuie să ai nişte calorii de modă veche, dacă vrei să rezişti mult timp.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva minute, fiecare cu propriile lui gânduri, fiecare fiind recunoscător, în tăcere, pentru prezenţa celuilalt.

În cele din urmă, Lee sparse tăcerea.

— Bo? O să ajungem la brânză înaintea acestui şoricel blestemat?

Thornton pufni.

— El are avantajul că foloseşte un sistem de drumuri de mare viteză şi mai puţin obositor, ca să ajungă la Coco. Dacă nu dă peste vreo unitate Contras pe drum, o să treacă frontiera înainte să răsară soarele. Noi avem avantajul că putem naviga prin porcăria asta fără să ţinem cont de drumuri. Conform hărţii, am putea ajunge la râu în câteva ore. Coco e destul de mic ca adâncime în cele mai multe locuri, aşa încât vom putea pluti sau traversa în picioare fără prea mari probleme. După aceea, trebuie doar să ne instalăm şi să aşteptăm.

— Simplu, partenere. Hai să pornim, înainte să începem să ne simţim prea confortabil. A început să mă ia somnul, din cauza vocii tale alinătoare, materne!

Ajutându-se unul pe celălalt să se ridice, cei doi prădători pierdură câteva clipe cu aranjatul încărcăturilor, iar Thornton înlocui bateriile NVG-ului cu o pereche nouă. După o verificare a busolei, Bo începu să înainteze prin tufişul des, descoperind cărări şi locuri de trecere care ar fi fost imposibil de detectat pentru cineva mai puţin talentat în mişcarea prin junglă.

Şase ore mai târziu, ajunseră la malul lui Rio Coco şi se opriră doar atât cât să construiască o plută improvizată din ponchoul lui Thornton, înainte să traverseze ultimul obstacol dintre Barahone şi oamenii care dormeau încă în Choletuca.

21

Ascunzătoarea lor se afla deasupra ultimei joncţiuni a cărării, o poziţie aleasă cu grijă, exact atât de largă, cât să le permită celor doi oameni să-şi încheie pregătirile pentru sosirea lui Angel. Era deja cald şi soarele puternic al dimineţii le uscase uniformele de camuflaj imediat ce părăsiseră râul.

La trei metri sub ei, cărarea stâncoasă largă care conducea spre şaua despădurită a culmii se despărţea într-un L inversat. În stânga, se desprindea o cărare foarte folosită, paralelă cu cursul râului din depărtare. Conform hărţii lui Thornton, la câţiva kilometri distanţă se afla un sat mic, probabil cel din care era şi omul care-i însoţise la traversarea lui Rio Negro. În continuarea abruptei pante se afla o a doua cărare, care părea mai puţin folosită decât prima. Era povârnită şi cotea într-o serie de şerpuiri, pe o distanţă verticală de patru sute de metri, după care intra în şaua mică dintre cele două înălţimi ca nişte sâni. Cărarea, păzită în ambele părţi de o barieră masivă de ghimpi şi ţepi arşi de soare, era un traseu ondulat de şisturi argiloase şi pietriş, care-i amintea lui Thornton de cele pe care luptase atunci când se ascundea de trupele sovietice, în munţii Afghanistanului.

Ajunseseră în poziţia lor curentă la o oră după ce traversaseră Coco. Între ei şi râu se întindeau şase sute de metri de teren dificil, mai ales pentru oameni care cărau lansatoare de grenade şi muniţie şi care fuseseră forţaţi să meargă toată noaptea precedentă. Cei doi mercenari căzuseră de acord că cea mai bună şansă o aveau dacă Lee încerca să-l doboare pe Barahone. Se gândiseră că era probabil ca el să se afle printre primii din coloană, în urcuşul spre obiectivul final al atacului lor. Din locul în care stăteau întinşi acum, aveau o vedere aproape liberă a arterei principale a cărării, pentru aproape două sute de metri. Lee îşi construise o platformă de tragere, pentru carabina din rucsacul gol al lui Bo, umplându-l cu pământ şi aranjând sacul de nisip improvizat aşa încât să formeze o bază solidă de pe care să tragă.

În timp ce specialistul în lichidare îşi pregătea poziţia, Thornton începu să aranjeze apărarea slabă a echipei. La sosire, scosese repede ceea ce mai avea în rucsac şi îi comandase lui Lee să-şi golească buzunarele, în timp ce făcea şi el la fel. Un

inventar rapid le oferise patru mine antipersonal, opt grenade, un kilogram de exploziv plastic, treizeci de metri de cordon detonant şi o grenadă CS, pe care Thornton o luase cu el, ca o ultimă idee venită înainte să plece din Insula Tigrului.

Lee reuşise să adune zece încărcătoare pline pentru carabina M-16, după contribuţia lui Bo cu cele patruzeci de cartuşe suplimentare pe care le avea în cutia lui. Ruger-ul era plin cu şase încărcături Magnum de putere, precum şi cu alte optsprezece cartuşe distrugătoare, prinse în siguranţă în trei încărcătoare de viteză. Cuţitul de luptă atârna în harnaşamentul lui de luptă, lângă coapsa stângă, oferindu-i un sentiment de linişte lui Lee, care învăţase valoarea unei lame bune de la Thornton, în timpul primei misiuni *Springblade* în care fuseseră împreună.

Bo era şi el mulţumit de ceea ce mai avea, după lupta de la râu. Stoner-ul – al cărui vizor cu laser se afla pe fundul râului Coco, alături de staţia radio defectă şi de dispozitivul de vedere nocturnă atât de bine folosit – avea un încărcător plin cu cartuşe de 0,223 şi încă două ca rezervă. În plus, expert în arme uşoare avea două cutii din plastic cu câte o sută de cartuşe fiecare, muniţie pe care o indusese atunci când îi fusese oferită de Delaware, la punctul de decolare.

— Nu se ştie niciodată când pot fi de folos câteva cartuşe în plus, sergent, îi spusese Delaware.

„Amin”, se gândi sergentul major, în timp ce întindea cablul detonant pe panta îngustă care şerpuia pe drumul prăfuit care reprezenta zona lor de ucidere.

La şold, avea puşca Sig 220, în al cărei încărcător se aflau şapte distrugătoare scobite, plus unul pe ţeavă. Alte două încărcătoare ale automatului erau în buzunarul de jos al cămăşii lui de camuflaj, de unde le putea scoate cu uşurinţă. Sub subsuoara stângă, sub tunica murdară şi zdrenţuită, în tocul din nylon Carver, realizat astfel încât arma să atârne cu mânerul în jos, se afla cuţitul rusesc greoi, cu arc. Thornton îşi bătu cu palma neobişnuita armă, recunoscător că primise cea mai nouă lamă pentru cuţit a lui Jack, cu o săptămână înaintea telefonului lui Bailey. Crain uşurase puţin lamele rapide cu două tăişuri, retezându-le liniile şi, în acelaşi timp, crescând timpul şi distanţa lor de zbor. În practică, Bo înfipsese unul din noile *stiletto* din oţel printr-un furnir de patru centimetri, o realizare impresionantă, dat fiind că placa se afla la şase metri de el în acel moment. O lamă suplimentară atârna desprinsă din teaca Kydex de sub

braţul drept, ataşată la harnaşamentul de umăr sofisticat printr-o singură cureluşă din plastic ce se putea desface rapid.

Încheindu-şi treaba, Thornton examină ceea ce realizase, stând încă în genunchii zgâriaţi. Tranşeea puţin adâncă cobora la vale, vizavi de poziţia lor pentru mai mult de şaizeci de metri, epuizându-se singură prin eroziune la o cotitură a drumului. Parţial acoperită de pete dese de tufe joase, constituia o acoperire perfectă pentru cei de pe drum care puteau apărea în bătaia focului. La aproape treizeci de centimetri adâncime în unele locuri, un om putea să se ascundă sau să avanseze, fără să existe un pericol prea mare de a fi lovit, dacă îşi ţinea capul jos. Sub stratul subţire de pietre desprinse era îngropat cordonul detonant pe care Bo îl scosese din rucsac. Îl întinsese în lungul ultimilor douăzeci şi cinci de metri ai canalului vechi, tăind un şănţuleţ de-a curmezişul cărării cu cuţitul, aşa încât să poată aduce unul din cablurile electrice de detonare a minelor antipersonal în locul unde urmau să aştepte el şi Lee. În jurul cordonului detonant, la fiecare trei metri, era o încărcătură de C-4 de mărimea unei brioşe. Rezultatul era o brăţară explozivă pe care Thornton se baza că va distruge ziua a cel puţin doi sandinişti.

Satisfăcut de rezultat, Bo acoperi incizia din drum cu pământ, ascunzând cablul de detonare ciocolatiu de orice examinare. Întors pe stânci, războinicul din umbră avea să conecteze dispozitivul de detonare M-57 la sistem, completând circuitul.

Îi făcu semn lui Lee că totul era în ordine, în timp ce acesta cerceta partea cealaltă a râului, cu ajutorul binoclului lui Thornton. Apoi, Bo ridică pe umăr trei dintre cele patru mine antipersonal rămase şi porni spre baza parapetului lor sfărâmicios. Înfipse mâna în solul moale aşa încât să se afle cu faţa spre deal şi plantă următoarea floare mortală atât de departe cât îi permitea firul ei de detonare, exact vizavi de tranşeea deja însămânţată. Thornton îngropă a treia mină la o sută de metri depărtare de sora ei, reuşind să acopere întreaga lungime de drum expus. Camuflă poziţia fiecărei mine, aşa încât acestea să fie imposibil de reperat de pe cărare, după care împrăştie pământ peste cablul detonant, întorcându-se încet spre locul unde se afla Lee.

Bo se căţără din nou pe cărare şi apoi prin pasajul îngust pe care-l tăiaseră spre ascunzătoarea lor şi se prăbuşi lângă Lee, care reuşise să facă oarecum confortabil spaţiul înghesuit al ascunzătorii lor. Thornton scoase două dintre dispozitivele de

declanşare din plastic verde şi o marcă pe una dintre ele cu litera *D*, iar pe cealaltă cu C. Conectă cele două seturi separate de cabluri detonante la pocnitoarea corespunzătoare şi completă circuitele, iar apoi plasă detonatoarele între el şi Lee, după ce le verificase mânerul de siguranţă.

— Ce se vede pe râu? întrebă el, deschizând cu un P-38 o conservă înaltă de pere tăiate felii şi oferind-o bărbatului care transpira lângă el.

Lee acceptă recunoscător trataţia plină de suc, luă o înghiţitură, prinse o jumătate zdravănă de pară între dinţi şi o mestecă cu poftă.

— Nici o activitate detectabilă, mârâi el. Hmmm, sunt grozave! Singurul lucru care merită atenţie din pachetele astea sunt fructele şi cozonacul.

Thornton aprobă din cap.

— Mie îmi plac şi spaghetele.

Lee se strâmbă, făcând crăpătura de la tâmplă să se deschidă şi să înceapă din nou să sângereze.

— Vorbeşti serios? Blestematele de spaghete sunt cea mai proastă mâncare dintre toate! Ar fi cât de cât bune dacă le-ai încălzi, dar nici chiar atunci nu pot suporta sosul fierbinte. Spaghete! La naiba!…

Bo chicoti, remarcând în acelaşi timp tăietura de sub camuflajul de unsoare şi praf.

— Ce-ţi mai face capul? Vrei să ţi-l cos?

Lee pufni dezgustat şi îşi şterse dâra de sânge care i se prelingea pe obraz.

— Poate mai târziu, spuse el. Pentru moment e în regulă. Probabil că blestematele de cusături mi-ar produce dureri mai mari, oricum. De altfel, nici nu eşti doctor.

Râseră amândoi.

Thornton îşi încrucişă picioarele în stil indian şi plasă patul Stoner-ului pe pământ, după care trase încet în spate percutorul şi verifică dacă se afla vreun glonte pe ţeavă. Văzând unul, împinse percutorul în faţă şi îl auzi fixându-se la locul lui, în timp ce tamburul se rotea automat în poziţie. Asigurându-se că siguranţa armei era pusă, îşi coborî chitara ucigătoare pe genunchi, cu ţeava scurtă îndreptată spre râul din depărtare.

— Am împânzit canalul cu cordon detonant şi C-4, pentru cazul în care băieţii noştri se gândesc să-l folosească drept şosea de mare viteză, atunci când vor veni. Dincolo de cărare şi sub noi sunt trei dintre mine, iar ultima e jos, la cotitură, aşa încât poate

avem noroc să-i prindem pe câţiva dintre ticăloşi strânşi la un loc.

Lee întinse prietenului său conserva pe jumătate goală şi îşi şterse buzele cu mâna murdară. În faţa lor, grenadele erau întinse pe două rânduri. Fiecare cui fusese îndreptat, aşa încât, pentru amorsarea bombiţelor în formă de mingi de base-ball era nevoie doar de o smucire bruscă a inelelor de metal colorate. Lângă un încărcător plin pentru M-16 erau poziţionate alte două, lângă rucsacul camuflat, aşa încât David să poată ajunge uşor la ele.

— Dacă Angel apare la vedere, aş putea să-l nimeresc de aici. Dacă reuşesc, tot va mai trebui să ne despărţim?

Bo goli ceea ce rămăsese în conservă şi înclină din cap.

— Da. Dacă-l lichidezi pe Barahone, petrecerea se termină. Arunc cărarea în aer şi tragem tot ce avem. Ar trebui să nu mai rămână nimic din ticăloşi după asta şi vom aştepta sus, dacă nemernicii ăştia proşti vor încerca să-şi continue misiunea fără neînfricatul lor conducător.

— Şi după aceea?

Thornton îl lovi în joacă cu pumnul pe Lee, ridicând privirea spre cerul albastru ca marea de deasupra lor şi întrebându-se ce făcea Linda în clipa aceea, în Oregon.

— După aceea plecăm acasă, *amigo.*

Zâmbetele lor se evaporară când auziră zgomotele produse de oamenii care urcau pe cărare.

— E timpul spectacolului, şopti Lee, introducând patul din plastic zgâriat al carabinei M-16 în buzunarul format de partea superioară a pieptului şi umăr.

— Ocheşte bine, amice, ocheşte bine, îl îndemnă Thornton, întins pe burtă acum. S-ar putea să fie singura lovitură pe care să o avem la dispoziţie.

Fără să se aştepte la vreun semn de înţelegere din partea lui Lee, Bo sprijini Stoner-ul pe o bucată de şist şi privi în lungul ţevii lui mate.

Sub ei, primul sandinist apărea de după colţ.

22

Lee îl lichidă pe cercetaş când era la mai puţin de zece metri de mina antipersonal de la bază şi suficient de aproape ca ţintaşul să-i poată număra pustulele de vărsat de pe faţa plină de cicatrici. Glontele de mare viteză intră exact sub ochiul stâng al cercetaşului, ricoşând puţin din pometul delicat şi pătrunzând într-un unghi ascendent prin creierul surprins. Rostogolindu-se ca un acrobat, distrugătorul îmbrăcat în plumb ieşi prin ceafa sandinistului mort deja, siajul lui însângerat fiind urmat de o masă de materie cerebrală sfârtecată, coloană vertebrală şi muşchi.

Cărarea se goli într-o clipă, iar soldaţii care îl urmau pe cercetaş distanţaţi unul de celălalt, se rostogoleau în ambele părţi ale drumului în pantă, într-un efort disperat de a se adăposti. Thornton, cu „pocnitoarea" care controla cablul detonant îngropat în mână, uni fălcile acesteia cu forţă, în clipa în care o pereche de ochi apăru deasupra buzei scobiturii puţin adânci. Forţa exploziei îl ridică mult în aer pe individul respectiv şi pe alţi doi care încercaseră să se refugieze de focurile lui Lee şi le sfâşie echipamentul, hainele şi corpurile, ca şi cum ar fi căzut într-un tăietor de hârtie uriaş. Un cor de strigăte de agonie ajunse la cei doi autori ai ambuscadei, în timp ce o ploaie de fragmente de corpuri umane începu să cadă din cerul pătat de cordită. Undeva, pe cărare, o mitralieră uşoară RPD rusească începu să-i caute nerăbdătoare, trasoarele ei verzi smulgând bucăţi de pământ şi şist chiar sub scena lor înălţată.

Dându-se înapoi câţiva paşi, Lee se ridică într-un genunchi şi aruncă o serie de grenade de mână pe flancul lor drept. Din cauza gradului mare al pantei, putea să arunce mingiile mortale în apropierea locului în care bănuia că se aflau restul de *piricuacos.*

Exploziile răsunătoare nu aduseră nici un strigăt de sub ei, făcându-l pe Lee să izbească pământul cu mâna, în frustrare.

Ripostând la foc cu Stoner-ul, Thornton se adăposti instinctiv când trăgătorul RPD trimise o rafală lungă direct pe deasupra capetelor lor. Aruncând o privire în vâlceaua plină de fum, Bo văzu cum un grup de oameni se repezea peste cărare, cărându-şi rucsacele şi trăgând de la şold. Trimiţând o rafală superficială

în grup, Thornton înhăţă al doilea dispozitiv de detonare şi se pregăti să arunce în aer minele antipersonal, când primul RPG veni urlând spre ei, de după colţul cărării.

Îşi îngropară amândoi capetele în braţe, în timp ce proiectilul lovea baza amplasamentului lui, creând un crater uriaş în terasa de stâncă. Thornton apăsă pârghia „pocnitorii” şi descoperi că racheta distrusese prima mină şi decuplase sârma detonatoare de celelalte două. Carabina M-16 începu să tragă într-o ţintă nevăzută de mai jos, RPD-ul răspunzând la atacul ei cu foc propriu.

Fără avertisment, terenul de luptă rămase tăcut, în timp ce Lee schimba încărcătoarele, scoţându-l pe cel gol şi înlocuindu-l cu cel pe care-l scosese mai devreme.

— Blestemaţii! zise el, gâfâind. Nemernicul de cercetaş aproape că a ajuns la noi, la naiba, înainte să-i arunc dosul în aer! Aş fi făcut-o şi cu restul ticăloşilor, numai că nenorociţii au ieşit din raza mea înainte să pot apăsa iar trăgaciul, la naiba!

Thornton începu să râdă, cu bărbia moale.

— Ce e aşa amuzant, la naiba? Am spus eu ceva amuzant? Blestemata de rachetă a desprins nişte pietre de mai sus, aproape gata să ne distrugă casa?

Lee începu să chicotească auzindu-se singur ce spunea, dar se opri când un al doilea RPG şuieră pe deasupra capetelor lor, izbindu-se undeva, pe potecă, fără să le producă nici un rău.

— O bandă a trecut cărarea înainte să-i pot lichida, zise Bo răguşit, cu gâtul şi plămânii arşi de praf şi de praful de puşcă care se învolbura în jurul lor. Am văzut rucsace, deci s-ar putea să aibă rachete… Ai grijă la flancul stâng şi în spate.

Lee trase un singur cartuş, mârâind tare când îl văzu înfigându-se în gâtul unui trăgător RPG, care ieşise pe cărare şi David îl reperase prin fumul gros. Din flancul lor drept erupse un şuvoi constant de foc, RPD-ul înaintând o dată cu restul unităţii sandiniste.

— De ce să poarte rucsace? întrebă Thornton, aruncând o grenadă în aer spre liziera de copaci.

Explozia înfundată aduse o ripostă dezordonată de foc de AK, din adâncurile desişului dens.

Răspunsul lui Lee, dacă ar fi fost unul, fu acoperit de mugetul tunător al unor carabine de asalt, când sandiniştii începură să înainteze în salturi, acoperindu-se unul pe celălalt, spre poziţia celor două Berete Verzi. Sute de gloanţe străpungeau desişul din jurul celor doi, acoperindu-i cu bucăţi de lemn desprinse şi cu

fragmente de stâncă. O grenadă, prima aruncată de inamic, îi ridică în sus, când explodă pe cărare, paralel cu poziţia lor. Din rucsacul lui Thornton începură să ţâşnească bucăţi groase de pământ amestecat cu nylon verde, când RPD-ul îl reperă în sfârşit, rafalele lui forţându-i pe apărători să se retragă în grabă şi să se târască spre flancul drept, nenatural de tăcut.

— Ai vreun plan? întrebă Lee.

Erau întinşi la câţiva metri de punctul în care căzuse cercetaşul, locul lor fiind mascat de un arbust a cărei tulpină roşie fusese îndoită în spate de forţa primei explozii a RPG-ului.

— Nu l-ai lichidat pe tâmpitul cu lansatorul de rachete? întrebă Thornton.

— Ba da. Ar trebui să zacă acolo, în luminiş. L-am nimerit chiar vizavi de locul în care ai aruncat tu ultima mină.

Bo ridică Stoner-ul şi începu să meargă aplecat, cât de repede putea, prin tufiş. Dincolo de cărare, un perete dens de plumbi era aruncat împotriva fostei lor ascunzători acum goale, focurile de armă fiind punctate de comenzi puternice în spaniolă, în timp ce sandinişti rămaşi se pregăteau să-şi ia cu asalt obiectivul. Fără să ceară vreo explicaţie, Lee se căţără după sergentul major care înainta rapid, asigurându-se totodată că rămânea suficient de aproape de pământ, când trecură pe lângă poziţia în care era ascuns RPD-ul.

Atingându-şi obiectivul, Thornton privi repede înjur. Unde erau ceilalţi ticăloşi? Ar fi trebuit să se alăture canonadei până acum. Rucsacele erau cele care îl deranjau, iar acum ştia de ce.

— Blestematul de Angel! Ne-a păcălit din nou! Nu o să ne atace prin flanc. Se îndreaptă spre culme!

Lee se strecură lângă camaradul lui care înjura, săculeţul ultimei mine antipersonal lovindu-i-se de şold.

— În cazul ăsta, are zece minute avans faţă de noi.

Punând o mână pe cărare, Bo prinse buza de oţel a lansatorului de rachete şi îl trase spre el într-o singură mişcare continuă.

— Acoperă-mă! comandă el.

În timp ce Lee acoperea cărarea cu carabina, Thornton se aruncă peste mort, smulgându-i din punguţă ultimul proiectil. Aruncându-se înapoi în tufiş, Bo ridică lansatorul şi introduse racheta deja amorsată în gura lui largă.

— Dă-mi-l mie! ordonă Lee.

— De ce? O să-i aruncăm în aer pe tâmpiţii ăştia când vor ajunge la terasă, apoi pornim amândoi după Angel, ripostă

Thornton.

Lee desprinse cu blândeţe arma antitanc din mâinile încleştate ale prietenului lui.

— Vorbeşti prostii şi ştii asta! Sunt cel puţin trei pe cărare, plus mitraliera. Avem noroc dacă-i nimerim pe doi dintre ei. Ia Matty Mattel-ul şi lasă-mi mie Stoner-ul. O să-i ţin pe loc, iar tu urmăreşte-l pe băiat.

Bo îl privi pe Lee câteva secunde, ştiind că nu-l putea convinge pe curajosul soldat să-şi schimbe părerea. Bo îşi scoase Stoner-ul şi i-l întinse lui Lee.

— Am pierdut rezerva de muniţie când ne-au aruncat locul în aer. Dar mai am o grenadă.

— O iau eu, spuse Lee. Am o mină antipersonal aici, pe care-o pot folosi dacă e necesar şi vechiul Ruger e încărcat. Acum, pleacă mai repede de aici, iar eu o să încerc să-mi amintesc cum merge porcăria asta rusească!

Bo îşi scoase Sig-ul din toc şi îi verifică piedica, după care întinse carabina M-16 complet încărcată înapoi lui Lee.

— Ţine-o! Eu va trebui să alerg al naibii de repede, iar greutatea suplimentară mă va încetini.

Lee îi întinse înapoi grenada lui Thornton, care o prinse cu îndemânare cu o mână.

— Ia-o la schimb. Şi. Acum, şterge-o! Se pare că prietenii noştri şi-au adunat suficient curaj ca să se poarte ca nişte soldaţi adevăraţi, ceea ce înseamnă că am de trimis un pachet cu livrare specială.

— Ne vedem în vârf, şopti Thornton.

— … sau în Iad, încheie David. Du-te, fraiere! Dispari din ochii mei!

Lee îl privi pe Thornton cum dispărea în tufiş. Ridică la umăr RPG-ul şi se răsuci la timp ca să vadă cum primul sandinist ajungea pe terenul înalt. Numără până la trei şi ţinti chiar sub buza dâmbului sfărâmicios, după care apăsă pe trăgaci.

Auzi ţipătul răguşit al omului, când botul rachetei îl izbi în piept, aruncându-i cadavrul în mii de piese lipicioase.

— La naiba! înjură Lee, rotind Stoner-ul încărcat în poziţie de tragere. Nu am putut lovi niciodată nimic cu porcăriile astea!

Bo avansa ca o fantomă prin desişul des. Ţinea în mână automatul negru, pe care-l primise cu câteva zile înainte de la generalul Gaston. Îşi pusese grenada în buzunarul pentru încărcătură, după ce se descotorosise de harnaşamentul de luptă, a doua oară când se agăţase, în timp ce se târa în mâini şi

genunchi prin labirintul întortocheat de tufişuri şi arbuşti. Auzise detunătura terifiantă a RPG-ului când Lee trăsese în sandinişti, impactul cartuşului exploziv fiind urmat instantaneu de o rafală lungă a Stoner-ul ui. RPD-ul sovietic răspundea acum, ceea ce însemna că previziunea lui Dave că nu vor reuşi să-i lichideze pe *piricuacos* cu un singur proiectil exploziv se adeverise.

Ieşind în luminiş, Thornton ridică privirea în sus, reperându-i pe cei patru oameni care înaintau greoi la vreo treizeci de metri sub creasta dealului. Văzu o cărare îngustă pentru animale, dar suficient de largă ca un om să poată merge în picioare. O luă la fugă, ştiind că nu va reuşi să ajungă la timp.

Ticălosul cu RPD-ul avusese noroc, nimerindu-l pe Lee în partea de jos a piciorului drept, în timp ce cei doi trăgători cu mitraliera muriseră *mano a mano.* Lee îşi scoase basmaua îmbibată de sudoare din jurul gâtului şi o înfăşură în jurul gleznei rănite, strângând puternic bandajul şi înnodându-l. După ce termină, se aplecă în spate ca să ia Stoner-ul de unde îl aruncase şi văzu cum o baltă mică de sânge ieşea de sub cârpa murdară.

La numai vreo cincisprezece metri distanţă, un AK începu să tragă în el, unul dintre gloanţele masive trecând printre braţul lui şi partea de sus a pieptului. Un altul îl izbi direct în biceps, învârtindu-l pe loc şi aruncându-l cu faţa la pământ. Din locul în care stătea ascuns trăgătorul se ridică un strigăt de victorie, oferindu-i lui Lee un reper care atrase ţeava grea a Ruger-ului ca magnetul un metal.

Trăgând percutorul în spate, cu trăgaciul apăsat, David Lee goli cele şase gloanţe în tufişul atacatorului cât de repede putu. Râse aspru când o AK-47 fără proprietar se prăbuşi pe cărare, patul ei din lemn fiind mânjit de sânge proaspăt.

Lee puse tunul de mână în toc şi înhăţă carabina M-16. Se rostogoli câţiva metri la dreapta, tresărind când terenul de pe care tocmai plecase explodă din cauza unei rafale de plumbi sovietici. Din flancul lui stâng veni o grenadă. Sfera care se rotea nebuneşte lovi o limbă de pământ şi ricoşă înapoi pe cărare, aterizând pe stomacul păros al RPG-ului. Lee se strânse ghem când grenada explodă, sfâşiind în două cadavrul şi aruncând în aer bucăţi de intestine. O bucată cărnoasă de perete stomacal îl lovi pe Lee în spate, alunecă în jos şi sub el, când David se rostogoli mai departe, trăgând cu Stoner-ul într-un sandinist care avansa pe cărare.

Ridicând ţeava printre picioarele omului, faţa lui Lee se

contorsionă într-o mască de nerecunoscut, când pierderea sângelui începu să-şi facă simţite efectele. Ţinu degetul apăsat pe trăgaciul Stoner-ului şi urlă când torentul de gloanţe îl reteză în două pe soldatul care alerga, aruncându-l în ambele părţi ale cărării, în timp ce un nor de cordită impenetrabil înghiţea corpul sângerând al lui Lee.

O durere bruscă săgetă degetele rănite ale trăgătorului, când Stoner-ul gol îi fu smuls din strânsoare de o rafală trasă de pe flancul opus. Schije ca nişte ace ascuţite din plastic tare se înfipseră în partea laterală a feţei lui şi sub gât, în clipa în care arma explodă sub impactul gloanţelor ruseşti cu vârf gros. Coborându-şi capul şi urlând în agonie, Lee îşi trase banduliera acoperită de sânge deasupra capului, împingând LMG-ul distrus într-o parte, ca şi cum ar fi fost cancerigen.

Prinse apărătoarea puştii M-16 de trăgaci, cu singura lui mână bună şi ridică în sus carabina uşoară de asalt, deblocându-i piedica cu degetul. În partea stângă, reperă o formă care sărea prin ceaţa artificială a focurilor de armă, marginea unei pălării declanşându-i instinctul natural. Coltul parcă începu să tragă singur. Lee încercă să ţipe în timp ce încărcătorul se golea în omul care alerga şi a cărui inerţie şi dorinţă de a se apropia de american îl adusese în mâinile propriei morţi. David înfipse ţeava lungă în stomacul sandinistului care urla, atunci când maldărul mirositor se izbi de el. Folosind puşca ca pe o pârghie, îl împinse de pe el pe soldatul în cădere, dădu drumul carabinei şi smulse din teacă cuţitul K-Bar.

Lee se aruncă stângaci deasupra omului şi se trezi holbându-se în nişte ochi care ardeau cu o strălucire diabolică. Fără nici un avertisment, sandinistul scuipă o gură plină de flegmă însângerată în faţa lui David şi se împinse slab în corpul lui Lee, în încercarea de a se elibera.

Furios, mercenarul din Forţele Speciale îl ţintui pe sandinist la pământ cu pieptul, împingându-se cu amândouă picioarele într-un trunchi de copac retezat, aşa încât greutatea corpului lui înăbuşi încercarea slabă de eliberare a soldatului muribund. Cuprinzând cu dinţii nasul lui *piricuaco.* Bereta Verde, înnebunit, îşi înfipse incisivii în carnea moale, ignorând urletul ascuţit al omului. Smucindu-se sălbatic la dreapta şi la stânga, Lee începu să-şi tragă capul în spate, muşchii puternici ai gâtului lui încordându-se în nişte corzi oţelite şi simţi cum nasul omului era smuls de pe faţa scăldată în sânge, aflată la doar câţiva centimetri de a lui.

Scuipând din gură bucata de carne informă, Lee înfipse cuţitul adânc în corpul omului care se văita, cu vârful lamei în sus, până când îl simţi vibrând, lipit de inima sandinistului. Cu o ultimă împingere, David sparse pereţii organului, inundând cavitatea pectorală cu sânge.

Lee rămase întins, epuizat, deasupra corpului care se răcea, parcă o eternitate. Dumnezeule, de s-ar fi terminat! Sa împinse în braţul bun şi se rostogoli de pe cadavru.

— E prea multă linişte, murmură el. Nu ar fi trebuit să fie atât de linişte.

Se târî, gemând, spre copacul de care se sprijinise atunci când îl măcelărise pe sandinist. Se ridică, sprijinindu-se de el şi privi înjur, căutând ceva ce putea fi folosit ca armă. Negăsind nimic în jur care să nu necesite reîncărcarea, ochii i se opriră pe mânerul cuţitului înfipt încă în rămăşiţele sfârtecate ale ultimului lui atacator. Băgă mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor de camuflaj şi simţi picioruşele tăietorului M-2. Făcut dintr-un metal moale care nu producea scântei, acesta era folosit în munca de demolare pentru tăierea cablului de detonare, a încreţirii capselor explozive neelectrice şi pentru înfigerea capselor în explozivele de genul C-4. Unul dintre cele două picioruşe ale lui avea un capăt de şurubelniţă, celălalt fiind un vârf ascuţit, pentru găurit. Lee cuprinse unealta cu mâna şi o scoase din buzunar, ascunzând tăietorul de culoarea alamei între picioarele puţin depărtate.

David nu-şi amintea că leşinase. Când începu să-şi revină, avu senzaţia că faţa îi era spălată cu apă caldă, şuvoiul constant curgându-i pe frunte şi pe obraji, apoi picurându-i de pe buza superioară şi revărsându-se în cascadă pe piept. „Era o senzaţie minunată,” se gândi el.

Deschizând ochii, se trezi holbându-se în ochiul unic al penisului maroniu al unui individ. O mână plină de cicatrici îl scutura uşor, în timp ce ultimele picături îl stropeau pe Lee, într-un gest final de mânie.

— Deci, te-ai trezit! Îţi place prietenul meu, *gringo*? Ai vrea să-i săruţi, înainte să-i ascund capul chelios?

Uriaşul mitralior sandinist începu să râdă la propria glumă, ţinându-şi penisul în mână, la doar câţiva centimetri de faţa lui Lee. Avea prins la gât un RPD, cu o bandulieră din piele tăbăcită neagră, încărcătorul cu arc expunând o curea cu cartuşe ucigătoare de 7,62 mm. David simţea mirosul puternic de lubrifiant uman venind dinspre vintrele murdare ale individului.

Conştiinţa faptului că era ultimul supravieţuitor al grupului de atac pe care-i înfruntase îi aprinse din nou dorinţa de viaţă.

— Haide, *gringo* ticălos, salută-l pe Senor Dick!

Deschizând fălcile tăietorului, Lee repezi vârfurile lor ascuţite în jurul unei bucăţi groase de piele desprinsă, ce atârna chiar în spatele mâinii omului. Trase cu răutate unealta în jos şi simţi cum pielea mătăsoasă de pe penisul sandinistului era sfâşiată, în timp ce un răcnet nepământesc izbucnea din gura căscată a gigantului. Învârtind tăietorul în mână, David înfipse vârful între picioarele sandinistului, ratând cu câţiva milimetri joncţiunea îngustă pe care o ţintise. În schimb, vârful acului de cincisprezece centimetri de înfipse în anusul banditului sadic, iar durerea cumplită îl făcu pe individ să se retragă împleticindu-se, departe de Lee, cu amândouă mâinile în jurul capului tăietorului, în timp ce penisul sfârtecat brusc se retrăgea între picioarele lui.

Lee scoase un încărcător rapid din punguţa lui de pe lateralul corpului, extrase un singur cartuş şi scoase calm Magnum-ul din toc. Deschise uşiţa de alimentare şi lăsă cartuşul scobit să cadă înăuntru. Roti butoiaşul aşa încât glontele masiv să ajungă în dreptul percutorului. Întoarse o privire crudă spre corpul care se zbătea la doar câţiva metri de el şi îl uimi pe om vorbind într-o spaniolă perfectă.

— Data viitoare când îţi îndrepţi instrumentul spre cineva, ai grijă să fie încărcat cu ceva mai mortal decât urină, *amigo*!

După care îl împuşcă în tâmplă pe banditul dezgustător, smulgându-i ochii din orbite şi aruncând în aer un val de materie cenuşie roz-cenuşie din ţeasta golită brusc.

23

Thornton îşi simţea plămânii în flăcări, fiecare respiraţie însemnând un adevărat chin, în timp ce lupta împotriva timpului, a muntelui, a lui însuşi. Sunetele bătăliei furioase a lui Lee îl îndemnau ca un bici, ajutându-l să urce pe urma de animal, în ciuda oboselii crescânde.

Nu mai vedea echipa de lansatoare de grenade, vegetaţia deasă ascunzând-o, în timp ce urca spre vârf. Răpăitul puternic al armei de calibru 0,44 a lui David se reverbera în susul dealului, cele şase împuşcături succesive spunându-i lui Bo că bătălia devenise acum foarte personală. Deşi îşi dorea să se oprească ca să-şi recapete respiraţia, Thornton se avântă înainte Râuri de sudoare largi îi curgeau pe faţă, în timp ce urca versantul sfărâmicios.

Prudenţa depăşea dorinţa criminală pe care o simţea în adâncul inimii. Încetinind, Bo începu să inspire greoi cantităţi enorme de aer, ca să îşi realimenteze muşchii dornici de oxigen. Vârful nu mai era departe acum şi, întorcând capul, Bo rămase uluit de imaginea magnifică a râului Coco. Dincolo de râul care urca încet se întindeau munţii şi câmpiile Nicaraguei, un pământ care era împins încet la moarte de zbaterea economică şi de zelul revoluţionar. Thornton îşi verifică încărcătorul automatului, lovindu-l de două ori ca să se asigure că era bine fixat.

Se strecură înainte, urcând încet pe cărarea în stare tot mai proastă. Briza care cobora din vârful dealului aducea cu ea voci, o spaniolă vorbită rapid, care îi spuse lui Bo că era aproape de inamici. Asigurându-se că în spate cărarea era liberă, Bo se căţără mai departe, ţinând Sig-ul în faţa lui.

— Revanşa, murmură el încet, o revanşă adevărată!

Santinela sandinistă ar fi trebuit să tragă din locul în care era ascunsă. Dacă ar fi făcut asta, l-ar fi spulberat pe Thornton de pe faţa muntelui şi ar fi asigurat victoria *capitan*-ului său. În schimb, el pierdu câteva secunde preţioase ridicându-se în picioare, ţeava AKM-ului său rotindu-se în sus în timp ce omul încerca să ţintească cu carabina la umăr. Era o mişcare extrem de prostească, care îl costă viaţa pe tânărul nebun.

Bo trase instinctiv, lăsându-se să cadă în genunchi. Primul lui cartuş nimicitor îl izbi pe soldat în rotulă, zdrobind osul neted ca

şi cum nu ar fi existat niciodată. Apăsând încă de două ori trăgaciul automatului, Thornton găuri pieptul bărbatului, când patru sute de grame de plumb îşi croiră drum în interiorul corpului, aruncându-l în spate, în tufiş. Bo schimbă cu prudenţă încărcătorul automatului 220 şi îl puse în toc, după care smulse AKM-ul cu care nu se trăsese nici un foc din strânsoarea proprietarului mort al acestuia. O verificare rapidă demonstră că arma avea siguranţa pusă şi era încărcată, iar un pocnet surd îi comunică lui Thornton că lansatorul de grenade intrase în acţiune.

Aruncându-se în sus pe cărare, ajunse în câteva secunde pe creasta dealului. Thornton rămase sub coamă şi traversă versantul în pantă pe o distanţă de aproape o sută de metri, sărind apoi peste creastă cu puşca de luptă sovietică strânsă în mâini. Fusese o mişcare bună.

Un al doilea sandinist îl aştepta, întins pe pământ, cu o puşcă mitralieră cu ţeava retezată în mâini. Dacă Thornton ar fi intrat în şa prin locul în care îl ucisese pe primul paznic, s-ar fi trezit direct în cătarea celui de-al doilea sandinist. Aşa însă, el îl atacă din stânga pe cel care voia să-l prindă în ambuscadă şi, trăgând cu precizie, Bo împroşcă corpul soldatului de la umăr până la şold, cu o rafală lungă a AKM-ului capturat.

Aruncătorul de grenade tuşi din nou.

Thornton sări în picioare, dându-şi seama că nu mai avea timp. Acum vedea echipa de doi oameni care aruncau înnebuniţi cartuşe explozive pe ţeava butucănoasă a lansatorului. În mod normal, o astfel de echipă ar fi trebuit să se adăpostească parţial ca să se protejeze de un foc de răspuns direct al inamicilor lor. Din cauza distanţei mari dintre punctul de foc şi Choletuca, această tactică nu era necesară. Baza avea doar avioane, artileria fiind îndepărtată de luni de zile. Barahone stătea exact în spatele tubului şi ochea privind pe deasupra ţevii. Ţinta lui era uriaşă, permiţând trăgătorului sa tragă pe o traiectorie aproximativă, fără să ţintească cu precizie. În poziţia „la mână”, M-19 devenea o armă de foc direct, folosind doar o bază platâ şi computerul intern al trăgătorului, pentru reglaje. Deşi arma era considerată precisă până la cinci sute de metri în acel mod, Thornton ştia din experienţă că un trăgător cu talentul lui Angel putea distruge cu uşurinţă Choluteca din locul în care se afla, chiar dacă se aflau la mai mult de opt sute de metri de prima linie de apărare a bazei.

Ajutorul trăgătorului tocmai terminase de încărcat cinci

cartuşe pe ţeava deschisă a aruncătorului, când îl zări pe Thornton. De la distanţă, Bo vedea cum din interiorul bazei se înălţau spirale de fum gros şi negru, un cartuş solitar fiind tot ce îi era necesar lui Barahone ca să îşi regleze focul. Soldatul sandinist îl bătu pe umăr pe nicaraguanul renegat, arătând spre o grămadă de WP de la picioarele lui, după care luă arma AK-74 a lui Angel şi începu să tragă în Thornton.

Bo se aruncă la pământ şi se rostogoli ca un nebun, reuşind să scape de rafala de foc automat a lui *piricuaco.* Auzind lansatorul trăgând din nou, Thornton scoase din buzunar ultima grenadă rămasă şi sări în picioare. Smulse cuiul şi o aruncă cu boltă spre locul în care stătea Angel, iar apoi se răsuci şi trase o rafală scurtă de trei gloanţe, cu AKM-ul capturat, în ajutorul trăgătorului, care alerga acum spre el, trăgând de la şold. Bo simţi o serie de smucituri bruşte care îl trăgeau de pantaloni, când gloanţele atacatorului trecură prin materialul sfâşiat. Apoi zâmbi când văzu a doua rafală a lui deschizând pieptul inamicului ca şi cum ar fi fost un pachet de Crăciun aşteptat cu nerăbdare.

Forţa exploziei îl aruncă la pământ, învelind în acelaşi timp amplasamentul aruncătorului de grenade în flăcări. Când Bo ridică privirea, nu mai rămăseseră decât un talmeş-balmeş de rucsace pe jumătate arse şi obuze nedetonate. Corpul trăgătorului nu se vedea nicăieri.

Thornton se ridică în picioare, verificând AKM-ul şi descoperi că îi golise încărcătorul. Aruncă arma şi se întoarse ca să ia arma ajutorului de trăgător pe care tocmai îl omorâse, când Barahone se materializă din neant. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, privindu-se în ochi. Angel vorbi primul:

— Tu! Eram sigur de Lee, după ce l-am cercetat conţinutul rucsacului. Deci, *al tău* era cuţitul Randall pe care l-am găsit lângă LZ?

Bo aprobă din cap, privind mâinile tânărului.

— Mda, aşa e. Chiar credeai că o să reuşeşti, Angel? Ce naiba ai avut în cap?

De pe buzele nicaraguanului izbucni un râs aspru.

— Dar am reuşit, Bo! Uită-te la fumul care se ridică din focurile pe care eu le-am declanşat. Revoluţia a dat o lovitură lacheilor şi mercenarilor care se ascund în această parte a frontierei şi în scurt timp întreaga lume va şti asta!

— Vorbeşti ca un tâmpit, ştii asta? şopti Thornton. Nu ai făcut altceva decât să dezonorezi ţara care te-a primit şi uniforma pe

care ai purtat-o cea mai mare parte a vieţii tale ca adult. Lumea nu dă un ban pe trădători, Angel. Iar revoluţia nu dă un ban pe *tine!*

Barahone îşi umezi buzele înainte să vorbească. Flăcările începuseră să se înalţe tot mai sus în locul în care explodase grenada lui Thornton.

— Trebuie să rezolvăm rapid treaba asta, *mi sergento.* În scurt timp focul va atrage atenţia şi ar fi mai bine să ne aflăm de cealaltă parte a râului, înainte să vină cineva să investigheze. *Comprendo?*

Thornton prinse în palmă pistolul automat dintr-o singură mişcare îndemânatică, văzând că Barahone făcea la fel, Colt-ul greoi al ofiţerului sandinist sărind din tocul de pe umăr al aviatorului. Începură să tragă amândoi unul în celălalt, gloanţele izbind pământul dintre ei sau rotindu-se inofensive pe lângă corpurile lor. În câteva secunde, încărcătoarele se goliră, iar Barahone reacţionă primul, aruncând automatul masiv spre capul lui Thornton.

Bo se aplecă pentru a evita impactul proiectilului şi încercă să se ferească de Angel, care se repezise asupra lui, dar nu reuşi. Sărind peste silueta aplecată a lui Thornton, sandinistul se învârti în aer ca un circar, ateriză în spatele lui Bo şi îi încercui pieptul cu braţele. Într-o mişcare violentă, îl aruncă pe mercenarul solid la pământ, sufocându-l momentan pe Thornton şi făcându-l să scape din mână Sig-ul gol.

Angel ridică cizma de luptă cu talpă solidă în aer şi o repezi spre faţa întoarsă în sus a lui Bo, sperând să zdrobească fruntea fostului sergent. În loc de asta, izbi în aer, în timp ce Thornton se rostogoli, ferindu-se de atac, lovind şi el cu piciorul în genunchiul flexat al lui Angel. Tânărul se prăbuşi cu un icnet, iar Bo se ridică în picioare şi încercă să ajungă la Sig-ul abandonat.

Barahone îi aruncă cu forţă în faţă o mână de pământ şi pietriş. Thornton se retrase împleticindu-se şi îşi prinse faţa cu mâinile, încercând să înlăture orbirea temporală şi simţind atacul următor al lui Angel înainte ca acesta să sosească. Se aruncă într-o parte, evitând lovitura cu călcâiul, dar nu reuşi să scape de seria devastatoare de lovituri directe şi cu latul palmei pe care omul bine antrenat în arte marţiale i le administra fără milă.

Bo îşi descheie repede cureaua, o scoase din jurul taliei şi izbi capul lui Barahone. Fabricată dintr-o fostă încuietoare de încărcătură, catarama din oţel îl izbi pe Angel în obraz, lângă tâmplă, făcându-l să cadă în genunchi, ameţit. După acea

lovitură norocoasă, Thornton făcu un pas în spate şi îşi înfăşură cureaua în jurul pumnului, ca o bâtă flexibilă. Îşi restabili echilibrul, respirând greoi. Spera că Barahone avea să renunţe înainte să fie nevoit să-l ucidă.

— Renunţă, Angel! spuse el răguşit, scuipând bucăţele de noroi.

Barahone se ridică de la pământ ca un bolid. Ferindu-se, Angel contră prin trimiterea unui pumn spre stomacul neprotejat al lui Thornton şi simţi efectul loviturilor sale repetate. Thornton începea să slăbească. Barahone se lansă în sus cu toată forţa pe care o avea, izbind bărbia lui Bo cu creştetul capului şi aruncând spre spate ţeasta mercenarului, aproape frângându-i gâtul.

Angel făcu un pas în spate, ca să ia cureaua lui Thornton căzută la pământ şi începu să-l izbească pe bărbatul căzut cu o ură înnebunită. Păşi înainte, biciuindu-l pe spate, genunchi şi pulpe, înjurând în spaniolă, în timp ce-l împingea pe rănit spre cadavrul ajutorului de trăgător. Focul ardea acum cu ferocitate, limbile flămânde ale flăcărilor întinzându-se spre arbuştii din jur, a căror ardere rapidă era grăbită de briza constantă dinspre est.

Thornton se ridică de la pământ şi trecu la atac, repezindu-se cu capul înainte spre vintrele neprotejate ale lui Barahone. În timp ce acesta se împleticea cu spatele, icnind după aer, Bo îl izbi în falcă cu pumnul drept, urmat de o directă cu stânga la fel de distrugătoare. Angel căzu greoi pe spate şi se rostogoli, cu o fracţiune de secundă înainte ca Thornton să-i zdrobească gâtul cu cizma.

Bo înhăţă AKM-ul gol de pe pământ şi începu să izbească cu el, încercând să atingă corpul lui Barahone, în timp ce trădătorul îngrozit se zvârcolea şi evita loviturile furioase ale lui Thornton. Auzind cum patul armei se spărgea în bucăţi, Bereta Verde furioasă aruncă bucata rămasă din arma zdrobită în capul lui Barahone şi privi dezgustat cum îşi ratase ţinta destul de mult.

Ambii bărbaţi erau acum în picioare, înfruntându-se cu pumnii strânşi şi respirând ca doi tauri în arenă. Nici unul nu vorbea, ştiind că efortul de a o face i-ar fi secătuit de o energie preţioasă. Începură să se învârtă unul în jurul celuilalt. Auziră sunetul familiar al elicelor, zgomotul constant anunţându-i că o forţă de ripostă era pe drum.

Barahone se mişcă primul. Se învârti pe călcâie şi o luă la fugă, în viteză maximă, spre cadavrul ajutorului de trăgător, sub care era prins AK-1. Ajungând la armă, Barahone înjură, constatând că încărcătorul acesteia era gol. În spatele lui,

Thornton îşi căuta în van pistolul, renunţând în cele din urmă, pentru că trebuia să ajungă la Barahone înainte ca ucigaşul ticălos să poată reîncărca carabina de asalt de mare capacitate şi să o îndrepte spre el. Apropiindu-se de sandinistul furios, Bo văzu îngrozit cum Angel introducea un încărcător nou în despicătura carabinei urâte, după care trase percutorul în spate şi îi lăsă să zboare cu un clinchet răsunător.

— Nu mişca, Bo! urlă Barahone, cu puşca îndreptată exact spre stomacul atacatorului. Rămâi pe loc sau te ucid!

Thornton se opri brusc, cu o respiraţie gâfâită, simţind cum o undă dureroasă îi străbătea fiecare fibră a corpului, din cauza loviturilor pe care le încasase. Îşi îndepărtă mâinile în lateral, cu palmele spre exterior, încruntându-se la figura zâmbitoare din faţa lui şi aşteptând glonţul.

Angel se relaxă, atingându-şi bărbia umflată cu o mână şi savurând acel moment de triumf. Reuşise! Reuşiseră să tagă cel puţin cinci proiectile în Choluteca, două dintre ele putând aprinde aproape orice nimeriseră. Bineînţeles, îşi pierduse tot detaşamentul, dar, ţinând cont de victorie, meritase. Privindu-l pe bărbatul din faţa lui, Barahone fu impresionat, împotriva voinţei lui. Thornton era o legendă vie, un soldat între soldaţi, care trecuse prin toate şi trăise ca să se poată retrage. Uciderea lui avea să fie glazura de deasupra tortului. Trebuia să o facă rapid, totuşi, căci auzea un elicopter care se apropia din direcţia bazei.

— Ar fi trebuit să rămâi acasă, Bo. Ţi-ai făcut datoria, nu mai aveai nevoie de asta.

Thornton, cu cămaşa desfăcută aşa încât se vedea cuţitul de luptă rusesc, clătină din cap dezgustat:

— Te înşeli, Angel. Nu aveam de ales, pentru că erai implicat tu.

Angel se apropie, ordonându-i fostului său prieten şi sergent să se aşeze în genunchi. Odată Bo aflat la pământ, Barahone se apropie la un metru şi jumătate de războinicul feroce şi făcu semn cu AK-ul spre cuţitul care atârna sub braţul lui Thornton.

— Ce e acela? întrebă el.

Bo ridică cu grijă capul.

— Pot să…? întrebă el, apropiindu-şi palma de mânerul cuţitului, fără să aştepte permisiunea lui Angel.

— Cu grijă! comandă acesta, făcând un pas în spate. Îţi zbor creierii, dacă încerci ceva!

În timp ce scotea cuţitul din teacă, Bo îşi dădu seama că Angel

voia să-l păstreze în viaţă ca să poată trece peste râu. Confirmându-i bănuiala, primul elicopter Cobra apăru peste culmea dealului, elicea lui principală împrăştiind fumul gros pentru o clipă, în timp ce cei dinăuntru examinau iadul de sub ei. După aceea, elicopterul dispăru.

— Un cuţit? Nu mai poţi lupta cu mine decât cu un cuţit?

Barahone începu să râdă de inutilitatea încercării lui Thornton. Acum avea biletul spre casă, în ciuda elicopterului sau a oricărui alt pericol. Thornton ca ostatic era mai bun decât un Thornton cadavru.

— În picioare! ordonă el. Dar, mai întâi aruncă cuţitul. N-aş vrea să te tai jucându-te cu el.

Bo întinse foarte încet braţul, îndreptând lama direct spre pieptul larg al lui Barahone. Prinzându-şi încheietura, aşa încât să formeze o bază rigidă pentru lovitură, Thornton îl ţinti cu grijă pe fostul lui elev.

Cobra apăru din nou deasupra lor, de data aceasta rotindu-se pe deasupra celor doi bărbaţi, în timp ce pilotul încerca să-şi dea seama ce se întâmpla sub el. Hotărând că nu putea face nimic, comandantul aparatului de zbor întoarse şi porni înapoi spre Choluteca, unde aştepta o formaţie de Huey, plină cu tineri americani furioşi.

După ce privi elicopterul dispărând, Angel îşi îndreptă întreaga atenţie spre Thornton.

— Aruncă cuţitul, Bo, spuse el. E inutil, faţă de ceea ce ţin eu în mână. Nu da cu piciorul vieţii. Imediat ce trecem râul, te eliberez, îţi promit.

— Promisiunile unui trădător nu au nici o valoare, Angel. Nici în faţa mea, nici în faţa noilor tăi stăpâni. Nu merg nicăieri cu tine.

Furia puse stăpânire pe Barahone, în nişte valuri fierbinţi.

— Bine, *gringo* ticălos şi stupid! Nu are nici o importanţă, oricum. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu mă poţi învinge. În definitiv, tu m-ai învăţat tot ceea ce ştiu!

Degetul lui Thornton ridică pârghia mare de pe mânerul cuţitului. În timp ce simţea lama ţâşnind din lăcaşul ei, Bo se aruncă într-o parte, rostogolindu-se înnebunit, ca să scape de rafala carabinei lui Angel. Oprindu-se, sări repede în picioare, cu mâinile întinse ca să-şi întâmpine atacatorul, dacă lama îşi ratase ţinta.

Nu ratase.

Angel Barahone era prăbuşit la pământ cu sângele ţâşnindu-i

în jurul cuţitului înfipt adânc, care îi pătrunsese în inimă, exact sub stern. Bo se apropie cu prudenţă de el, se opri şi lovi cu piciorul AK-ul mortal din mâna deschisă a lui Angel, după care îngenunche lângă soldatul muribund. Privind ochii deschişi ai lui Barahone, Thornton aşteptă până când forţa vieţii abia mai era prezentă în ei, după care se aplecă, apropiindu-şi gura de urechea omului.

— Ai dreptate, Angel. Eu te-am învăţat tot ce ştii şi tu ai învăţat bine. Dar nu te-am învăţat tot ce ştiu *eu!*

Cutremurându-se încet, Angel Barahone muri, cu capul în poala lui Thornton.

Bo Thornton nu vărsă nici o lacrimă deasupra vechiului său camarad. Se ridică în tăcere, se aplecă şi scoase stiletul însângerat din rană. Bătăile puternice ale elicopterelor loveau aerul de munte rarefiat, anunţând sosirea lor imediată. Găsind Sig-ul, Bo introduse cu grijă ultimul încărcător, trase percutorul în spate şi băgă un cartuş pe ţeavă, din obişnuinţă. Se îndreptă şchiopătând spre marginea culmii şi privi spre râul sclipitor şi spre adâncurile Nicaraguei, blestemând în gând revoluţia fără sens a lui Daniel Ortega.

O mişcare îi atrase atenţia. Privind în jos, simţi cum inima îi tresărea în momentul în care silueta familiară a lui David Lee apăru nesigură pe cărarea şerpuită, urcând dealul.

— Rămâi pe loc! strigă el. Vin elicopterele!

Lee se opri, apoi îşi flutură cârja improvizată în semn de înţelegere, cu un zâmbet larg pe faţă, în clipa în care îşi dădu seama că învinseseră.

Thornton porni în fugă ca să se alăture prietenului lui, într-o serie de salturi rapide. Cei doi luptători îşi strânseră mâinile şi făcură un schimb de insulte amicale, în timp ce elicopterul personal al generalului Gaston apărea la orizont. Trăgătorii de la uşile lui răspunseră la fluturările din mâini ale celor doi bărbaţi, în timp ce elicopterul nemarcat trecea peste Coco, în Nicaragua.

— Mie îmi seamănă a incursiune armată! exclamă Lee.

— Să-i ia naiba dacă nu ştiu de glumă, ripostă Thornton. Haide să te duc la doctor, înainte să sângerezi pe mine până mori.

Urcară împreună panta dealului pentru ultima dată.

EPILOG

(UPI) Tegucigalpa, Honduras – Surse ale Ambasadei confirmă că trei militari americani au fost ucişi la o bază de antrenament, în apropierea frontierei honduriene. Rapoartele preliminare indică faptul că soldaţii erau implicaţi într-un exerciţiu de instruire, în timpul căruia trebuiau să manevreze mai multe tipuri de explozive, folosite pentru distrugerea podurilor şi reparaţii rutiere. Numele morţilor sunt ţinute secret până la anunţarea familiilor.

Rapoartele referitoare la dezertarea unui soldat american în Nicaragua au fost infirmate de surse apropiate administraţiei de stat. Un aghiotant principal al comandantului SOCOM aflat în vizită a dat astăzi o declaraţie care confirmă că sergentul de stat-major Angel Barahone a fost implicat într-o operaţiune strict secretă de strângere de informaţii, referitor la care oficialităţile Armatei nu oferă nici un comentariu.

Barahone a părăsit de curând Armata şi a ocupat o poziţie în cadrul Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA). Personalul de relaţii cu publicul al SOCOM nu a oferit nici o altă informaţie referitoare la Barahone, declarând doar că zvonurile răspândite de guvernul sandinist, prin care era anunţată dezertarea lui Barahone, au fost „extrem de exagerate”.

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- **Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.**
- **Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.**
- **Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.**

STILETUL

Bo Thornton, veteran din Vietnam, fost membru al Forţelor Speciale şi al Beretelor Verzi, la fel de rapid şi de mortal precum cuţitul sovietic cu arc SPRINGBLADE pe care îl poartă. Acum, fiind în retragere, conduce un centru de antrenament particular pentru OPERAŢIUNI SPECIALE, format din oameni care, ca şi el, trăiesc pentru acţiune.

Iar atunci când o misiune este sinucigaşă, oamenii ştiu la cine să apeleze. La o maşină de luptă umană, care curăţă cele mai murdare lucruri de pe pământ...

Angel Barahone este prin naştere nicaragaun, dar a adoptat Statele Unite drept cămin şi Bereta Verde ca uniformă. Bo Thornton l-a învăţat arta de a ucide. Acum Angel se dovedeşte a fi trădător. Înarmat cu informaţii strict secrete, plănuieşte să conducă un atac împotriva unei baze americane din Honduras. Numai un diavol poate lua urma acestui trădător. Un diavol numit Bo Thornton...

ISBN 973-9127-24-7 EDITURA Z Lei 9.500

CUPRINS

1.....3
2.....14
3.....17
4.....23
5.....28
6.....35
7.....39
8.....42
9.....52
10.....68
11.....79
12.....84
13.....91
14.....106
15.....112
16.....116
17.....122
18.....127
19.....132
20.....134
21.....137
22.....142
23.....150
EPILOG.....158
CUPRINS.....159